

**nguyên
thị
hoàng**

**TÌNH
YÊU,**

ĐỊA NGỤC

nguyễn đình vượng

tình yêu, địa ngục

tác-phẩm nguyên-thị hoàng

đã xuất-bản :

vòng tay học trò
về trong sương mù
luối sàigòn
vào nơi gió cát
ngày qua bóng tối
trên thiên đường ký ức
cho những mùa xuân phai
mảnh trời cuối cùng
đất hứa
vực nước mắt
tiếng chuông gọi người tình trở về
trời xanh trên mái cao
tiếng hát lên trời
vết sương trên ghế đá hồng
cho đến khi chiều xuống

đang in :

định mệnh còn gõ cửa
dưới vầng hoa trắng
bóng người thiên thu
tuần trăng mặt màu xanh
miền thượng lưu thành phố

sẽ in :

chỉ một thời vàng son
tóc buồn tình xưa
tình liêu trai
bóng tối cuối cùng
mồ chôn sống chúng tôi

NGUYỄN-THỊ HOÀNG

tình yêu, địa ngục

truyện dài

NGUYỄN-ĐÌNH VƯỢNG

1971

Ở phòng tắm ra, quần mình trong tấm khăn rộng màu đỏ gạch, Quế Anh đứng dính lại tử rựu thấp kê gần góc phòng ngủ, rót một cốc đầy Cointreau, đốt một điếu Dunhill, và ngồi vào chiếc ghế nệm dày bên cạnh tử nhạc thấp.

Ánh đèn hồng vàng từ tường tỏa xuống một khung tròn điểm ảo. Nàng nhòai tay bấm nút. Nhạc dập dìu vắng ra, trầm ảm. Khói thuốc tỏa đầy khuôn mặt còn nguyên những nét điềm trang tỉ mỉ từ buổi tối.

Buổi tiếp tân đã vui hơn tưởng tượng. Không phải vì địa điểm hấp dẫn hơn, chương trình mới lạ, hay một gặp gỡ bất ngờ nào. Mà chỉ vì, giữa bóng tối quen thuộc của những đêm mộng lung và hư ảo như thế, nàng đã cảm thấy một đôi mắt nhìn nào đó cuối phòng.

Cái nhìn như còn đậu lại trên cổ trên tóc cho tới khi trở về nhà. Nàng nâng niu cảm giác dịu dàng ngọt lịm

của giây phút được nhìn, muốn hưởng lại, âm thầm, lần nữa, ảo tưởng của một nỗi vui thú đã tan đi như khói thuốc từ buổi tối. Cái nhìn cảm thấy, đầu đó, như đốt cháy lại nàng một đốm lửa nồng nàn vương vít. Như con búp bê trình diễn, nàng đã cử động, khác thường, nồng nhiệt, như sống lại, lần nữa, lần cuối cùng, cho mãi mãi, dưới sự điều khiển vô hình của những sợi dây buông bắt từ hậu trường sân khấu.

Ba năm, có tuần nào không đêm tối. Có đêm tối nào không tiệc tùng và tiếp tân. Có tiếp tân nào lại không có mặt nàng. Thừa phụ nhân. Kính phụ nhân. Như thế. Người ta, trên bì thư, trên giấy tờ, qua giao tiếp, người ta đã gọi nàng. Nàng như một ánh sao quá chói làm mọi mắt người xung quanh, và bên nàng họ cúi xuống, loay hoay, ngượng nghịu, vì mặc cảm và xúc động. Điều đó làm cho nàng cảm thấy, mặt như tắm đắm một lớp hương thơm cao quý, ngấn cổ vươn lên với một sự tự tin đắm thắm, không bao giờ cúi xuống, vì chút băn khoăn hay bất mãn nào.

Tất cả vẻ kênh kiệu kia, chỉ là một diễn xuất cạn khô buồn bã. Nàng cảm thấy thiếu thốn trống trải, khi nghe những lời chúc tụng những câu mọc mòi, và những lời đối đáp của chính mình.

Tiếng cười đã vang lên, reo vui đó. Nhưng mà có gì rạn nứt, vỡ tan. Đôi môi mọc mòi xinh thắm đó, nhưng mà điếng tê chết cứng. Những cảm giác đã im lìm. Những rung động đã chìm sâu. Nàng chỉ còn là một thứ người mẫu bên cạnh người đàn ông là chồng nghiêm trang đứng đắn.

Nàng chán, nhưng không thể không tới, những tiệc tùng tiếp đón về đêm ấy. Đối với Hy thì là xã giao, là thủ tục, bắt buộc. Đề đáp lại một lời mời. Một tình cảm. Hay một phép tắc nào đó. Với Hy không có gì là vui thú, là cảm thấy, là ưa thích. Mà chỉ là nhu cầu.

Phải này. Nên nọ. Nên kia. Còn với nàng, nàng đi tìm. Mãi rồi nàng nhận ra mình đang đi tìm, trong ánh sáng đèn màu và bóng tối đêm vui đó, một bóng hình, lảng vảng, chưa tới, không tới, hay chẳng bao giờ tới, như một cuộc tình muộn, thật ngang trái, và cũng thật đắm say. Đầu tiên nàng không nhận ra những điều như vậy. Nàng sợ. Nhưng trong thâm tâm, nàng tự nhủ, lẽ nào ta tiếp tục mãi mãi một ràng buộc khô cứng và vô lý thế này. Ta không muốn là phu nhân, là gì cả. Mà chỉ là ta, như xưa. Ta làm gì ta thích. Ta không làm gì ta không thích. Ta muốn nghĩ đến ai tùy ý. Ta muốn yêu ai, cứ lao mình vào cuộc tình hoan lạc hay khổ đau và tuyệt vọng với bóng hình đeo đuổi. Đó là hạnh phúc. Hạnh phúc ấy có thực. Ta phải tìm thấy nó. Dù sau đó, là rạc rời, bại hoại, tan nát, chết đi.

Một vài lần nàng cũng đã lầm tưởng cảm thấy một cái gì khác lạ bất thần vút tới. Không phải. Không có ai cả, vẫn là những người đàn ông ăn mặc chỉnh tề ấy, họ chuyện trò nghiêm trang, đáng điệu chừng chạc và dè dặt, mặt mày diễn tả một vẻ uy nghi mà nàng cố nghĩ là giả tạo, bề ngoài. Họ thật như thế. Cũng như Hy. Hy cũng như thế ở các nơi ngoài gia đình. Và cả đến khi về nhà, với nàng. Hình như trái tim họ bị đóng khung trong một thứ biên cương tình cảm nào đó. Như

yêu thích công việc và chức phận. Quí mến bạn bè. Thương vợ con. Chỉ chừng đó. Chừng đó, trái tim họ không biết khai phá tới những bờ núi lửa của trái tim nàng, sự tham lam vô độ trong tình cảm, và đời sống. Đời sống. Là cái gì. Có phải đâu là những ngày tháng ta đã đề rã rời trôi qua như thế. Nó ở đâu. Ta tưởng nó khác, nhưng mà nó như thế đó. Triệu triệu người cũng chỉ sống đến như thế thôi. Hoài của. Một ngày nào đó, ta sẽ nằm, nhắm mắt im hơi. Những vui thú tràn đầy kia vĩnh viễn thuộc về những kẻ khác. Họ hút thở lấy hết, chiếm đoạt vạn xoắn lấy tinh túy sự sống. Còn ta ép xác với những thứ danh từ và hư vị rỗng tuếch này, cho tới bao giờ. Mình chán ngấy. Bước lên thêm với tà áo trước nâng theo bàn tay nhấc cao. Gật đầu và mỉm cười chào hỏi những điều ta không bao giờ lưu tâm tới. Nhìn ngó quanh quất để đáp lại những xã giao khô khan vô nghĩa. Nâng ly lên đặt ly xuống, nhấp một ngụm rượu bỏ một miếng ăn nhỏ nhỏ vào mồm đi quanh lại gật đầu, chào hỏi. Mình hết chịu nổi rồi. Cho đến một lúc mình ngo ngáo thật sự giữa đám đông đó. Khuôn mặt mình hiện hiện rõ ràng sự kiếm tìm vô vọng kia. Anh ở đâu. Một người. Người nào là ai. Cuộc đời. Nỗi vui thú. Sự thật ta mong cầu ở đâu.

Thế mà tối nay ta cảm thấy như điều kiếm tìm kia đã tới, trong góc tối, yên lặng tĩnh quái, hện hò, đồng lõa... Có thật không, cái nhìn tưởng tượng đủ đánh thức nàng, làm nhớ tới mình, thể xác tâm hồn, như một kẻ thức dậy từ chiêm bao, chợt nhớ tới xa xăm trong ấy, muốn tìm lại giấc ngủ vui, để còn ước mong

tìm lại một một lần nữa, một lần không bao giờ nữa giấc chiêm bao trong chiêm bao.

Hy đã thay xong áo quần dạ hội, lúng túng trong bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, cầm tờ báo, đi qua phòng đọc sách. Ngang qua chỗ vợ ngồi, Hy vẫn chăm chú nhìn vào một tin trong tờ báo hỏi tạt lại :

— VẬY RA EM KHÔNG ĐỊNH ĐI NGỦ, SAO THỂ.

— TẠI SAO LẠI PHẢI ĐI NGỦ, NÀNG HỎI VẶN GAY GẮT.

— THÌ ANH TƯỜNG LÀ EM MỆT VÀ CẦN NGỦ.

— CHỈ CHỪNG ĐÓ THÔI SAO, MỆT VÀ KHỎE, NGỦ VÀ THỨC NGÀY NÀO ANH CŨNG VẬY THÔI.

— SAO EM LẠI GÂY, CHUYỆN GÌ THỂ.

Quế Anh dí mạnh màu tàn thuốc xuống cái gạt tàn màu hồng. Nàng muốn nói một câu gay gắt tiếp theo, nhưng nghĩ sao, lại đặt hai tay lên đùi đóng đưa chân mím cười, với khước mắt nhìn xuống cườm chân trần trắng nõn của mình. Một thoáng nàng tưởng chừng cơn nóng giận vô lý sẽ nguôi đi, nếu Hy buông tờ báo xuống, tới với nàng không như một người chồng thường tới với vợ, chừng mực, dịu dàng đến tận trọng vọng về, mà như một người đàn ông, tham lam thúc bách tìm tới người đàn bà mới quen lần đầu tiên. Nếu, đã bao nhiêu lần nàng lừa dối mình bằng những chữ nếu như thế để nén lòng chờ đợi. Nhưng rồi nếu vẫn chỉ là nếu, và người đàn ông, thấy hay không thấy những dấu hiệu khác lạ nơi người đàn bà, vẫn thản nhiên, trầm lặng, cho nổi bực tức không đâu của người đàn bà bùng lên, mãnh liệt hơn.

— MÌNH SAO VẬY ?

— Anh không cần thấy gì hết, chỉ hỏi suông.

— Sao lại không, nhưng mà em nên lau khô mình và vào giường nằm. Buổi tối đã kéo dài quá lâu, không mệt bây giờ, mai sẽ mệt.

Quế Anh hét lên :

— Mệt. Tôi muốn mệt. Tôi muốn đau. Muốn chết. Còn hơn.

Hy cuống quýt bỏ tờ báo xuống :

— Em có chuyện gì vậy.

Hy ngồi xuống thành ghế vợ, bàn tay trên gáy nàng, xoa nhẹ. Quế Anh nhắm mắt nhắc ly rượu, nốc một hơi. Hơi rượu như phồng lên trong đầu một màng mỏng và ấm, rung động, bâng hoàng. Nàng buông lỏng hai tay lên đùi. Một chéo khăn lệch ra. Những ngón tay Hy trên gáy nàng lướt nhẹ một vòng thờ ơ, lạnh lẽo.

— Anh xoa nắn giùm em chỗ đó, trên gáy, mỗi như. Đó đúng rồi, như thế đi anh.

— Có cần một chút dầu nóng không em.

Quế Anh đứng thốc dậy. Nàng cau mặt, phùng phùng trong một cơn giận dữ dội bất ngờ. Nàng muốn hét lên, nhưng tiếng nói chột chìm trên môi.

— Tệ hết sức.

Hai tay nàng níu chặt tấm khăn tắm quanh mình đi thoăn thoắt qua phòng ngủ đóng ầm cánh cửa lại, nằm vật xuống giường úp mặt vào gối, nhắm chặt hai mắt, chỉ thấy trong hai mắt nhắm nghiền từng vầng tròn bóng đen chao lượn.

Nàng nghe như mình thở hụt hơi sau một cuộc chạy đua, môi miệng khô bỏng như đã hàng tuần không

uống nước, rồi một cơn buồn lạ lùng, rữ rượi trườn lên khắp thân thể làm rùng mình thấm lạnh.

Bên ngoài, Hy tắt máy nhạc, bấm chuông gọi người làm dọn dẹp những rượu và tàn thuốc trên mặt bàn nhỏ loang lổ, rồi cầm tờ báo đi qua phòng bên. Hy biết cho đến phút đó nếu mình vào phòng ngủ, nằm xuống cạnh nàng với một lời nhỏ nhẹ dỗ dành, là ngày mai mọi điều lại đẹp, như cũ dù chỉ là bề ngoài.

Nhưng mà Hy không thể. Không muốn. Không chấp nhận lặp lại những đêm dài cùng nhau mệt mỏi như thế. Buổi sáng thức dậy từ sáu giờ. Vài việc vệ sinh thường lệ, ăn sáng với những thứ nguội trong tủ lạnh có sẵn từ chiều hôm qua, bảy giờ, thay áo và bảy giờ rưỡi là có mặt ở bộ. Rồi thì hơn mười hai giờ ra khỏi bàn giấy về tới nhà đã một giờ, ăn vội vàng, kiểm điểm vài việc giấy tờ làm riêng, lái xe tới bộ, và ngập lụt công việc cho tới bảy giờ tối.

Từ bảy giờ là tiếp tân, hội họp tiệc tùng, một tuần hết bảy đêm ra khỏi nhà với những bộ complet cứng nhắc những câu hỏi sẵn đón xã giao đầu lưỡi đầu môi, với chừng ấy nhân vật khung cảnh chuyện vãn vây quanh, không cho lấy một giờ yên nghỉ.

Cho đến mười một giờ đêm trở về nhà là giờ giấc người vợ chờ đợi. Bởi vì suốt đời nàng không phải làm gì hơn là đi phố mua sắm, chọn lựa vừa tùy hứng tiếp chuyện một vài bà bạn về hột xoàn, về thời trang, về những bí ẩn riêng tư của kẻ khác làm vui thú người nghe và người kể. Rồi trang điểm soi ngắm. Cảm thấy mình lộng lẫy và trống trải quá chừng. Đàn bà không một phút

nào cảm thấy mình vừa lộng lẫy vừa trống trải như thể là đàn bà đã chết đi. Nhưng đàn ông nào có vợ bên cạnh cảm thấy vừa lộng lẫy vừa trống trải cũng là đàn ông đã chết đi. Nàng đã tự nhủ như thế, mỗi khi soi gương âm thầm, trong lúc người đàn ông bù đầu với trăm ngàn thứ công việc không thể nào dứt rời giây phút. Nàng chỉ chờ có lúc đó, đề cướp lấy từ đời sống chung, những giây phút nồng nàn riêng tư ngăn ngủ. Nếu không thì lúc nào, bao giờ, trong khi, cả buổi tối, thời gian cũng đã thuộc về đám đông, người khác.

Từ một buổi tiệc tùng hay tiếp tân về, đã khuya, chỉ còn đủ thì giờ đi tắm, vươn vai, với những áo quần nhẹ nhàng thoải mái mặc ở nhà rồi thì, cơn buồn ngủ và mệt đừ người kéo tới, không thể chống cự. Bất buộc, như vầy là người đàn ông bắt đầu đi ngủ thì người đàn bà bắt đầu thức dậy. Người đàn ông có lý để buồn ngủ và người đàn bà cũng có lý để muốn thức. Họ vừa chờ đợi vừa đuổi bắt, vừa hao hụt nhau nên cấu xé thù hằn lẫn nhau ngấm ngầm. Ở bất cứ đời sống lứa đôi nào, người đàn ông bắt đầu buồn ngủ khi đàn bà bắt đầu thức dậy, hạnh phúc đã chỉ còn là tro than.

Bởi người đàn ông bắt đầu thấy mắt mát trong hai tay và người đàn bà cũng bắt đầu mộng mơ tới một sự đền bù nào khác. Cả hai, cùng đều im lặng đi tìm một thứ đền bù, dù khác nhau cho sự thiếu sót quá lớn tìm thấy ở nhau. Cánh cửa từ đó mở toang và những tên trộm hạnh phúc lừng lững đi vào như những ông hoàng bà hoàng cứu rỗi đời sống.

Hy cũng đã biết thế, cũng đã gắng gượng. Nhưng mà đến một lúc nào, anh nhận ra, cái lý do thúc bách những đòi hỏi của người vợ trở nên bất thường, quá đáng. Không phải nàng đòi hỏi ở những điều một người chồng có thể làm cho vợ hết tình và hết lòng.

Nàng tìm kiếm, sự sạo, kiên nhẫn, và say sưa nữa, ở người chồng, một bóng dáng người tình mê say lãng mạn. Một chút diễn tả. Một chút hào nhoáng. Một chút kịch. Để quên đi tháng ngày đều. Để phai đi những thú quen. Cảm thấy mới. Thấy lạ. Như thắp lên một ngọn lửa. Hâm nóng một nguồn tình.

Ngọn lửa vĩnh viễn không bao giờ thắp lên giữa người đàn ông và người đàn bà đã là chồng vợ. Dù thương yêu say đắm nhau bao nhiêu. Bởi ngọn lửa chỉ có, với ngón tay người tình cò thắp lên, hay từ một ngọn gió trời thần diệu thổi tới. Vợ chồng đã một đời sống cái then. Đã đóng ván. Đã im lìm. Đã chôn chặt. Đã vĩnh cửu, dù chấp nối dù chia lìa. Nàng muốn tìm thấy ngọn lửa. Nàng muốn người chồng là người tình.

Người chồng có thể làm người tình chứ không phải là người tình. Không bao giờ. Người tình là kẻ luôn luôn đeo mặt nạ trong cuộc khiêu vũ tình yêu. Và người chồng là kẻ trần nhiên phô bày tất cả mọi vết sẹo của khuôn mặt lứa đôi sau tuần trăng mật.

Hy, hay bất cứ một người đàn ông nào, cũng có thể làm người tình, trước hay sau cuộc hôn nhân với bất cứ người đàn bà nào trừ người vợ. Nếu có một người đàn ông còn làm được người tình đối với người đàn bà

là vợ thì đó là một người diễn viên khéo léo nhưng lại là một khán giả vụng về. Người tình phải là vừa diễn viên vừa là khán giả tuyệt diệu... Ít ra là trong ý nghĩ người đàn bà.

Hy biết là người vợ ở gần và người vợ đã đi xa mãi mãi.

Tiếng cánh cửa phòng bỗng mở toang ra, dữ dội. Quế Anh dừng một phút trong khung cửa sáng, dừng lại như vừa đủ cho người đàn ông trông thấy tất cả vẻ bất cần hỗn xược và liễu lĩnh của nàng, rồi nàng nói, tiếng nói làm chủ chính mình và kẻ khác.

— Tôi đi chơi một vòng.

Hy biết một lời nói phản đối hay khuyên can nào bây giờ cũng vô ích. Tình yêu đã tách rời bay vút và một tình yêu khác, cũng đang khắc khoải, gọi kêu, trong người đàn bà, trong người đàn ông.

— Khuya rồi đó em.

Không có tiếng đáp lại.

Một lúc sau Hy nghe có tiếng xe rồ máy ngoài sân. Thỉnh thoảng vẫn như thế. Hy đã quen. Như quen với lẽ loi lạnh buốt trong hồn mình bên cạnh một người vợ đã xa lạ vô cùng với tâm hồn và trái tim mình.

Gió đêm ngoài bay lên ngập con đường tối run rẩy bóng lá. Chiếc xe điên cuồng lao mình về phía trước. Chẳng còn đèn đỏ đèn xanh bên ngoài ngã tư, trong lòng ngã ba, không có gì ngăn cản hết. Ta bay về cõi đã mất. Cõi sắp tới. Phải tìm thấy mình. Mình đã giết chết mình. Quá lâu. Hãy phục hồi. Hãy sống lại, dung nhan và tâm tiếng. Sống lại. Thật tuyệt diệu. Hãy

tới đó. Ngắm ngẫm vui lại nỗi vui vừa cảm thấy. Và sự bất ngờ thần diệu sẽ xảy ra. Ta là gì là ai, và buổi sáng, khi thành phố thức giấc, sẽ nhìn thấy rõ mặt mày ta thế nào, cũng mặc.

Chiếc xe chạy chậm lại, rẽ vào một cổng lớn còn mở toang. Bên trong là hàng dài đèn mắc nhấp nhô trên những tầng cây rậm lá. Khoảng sân mênh mông đã vắng bóng xe người. Một vài người bồi đi đi lại lại xếp dọn lảng xảng. Nàng tắt máy xe, mở cửa, bước ra sân, lên thềm, giữa những con mắt e dè và kinh ngạc của người làm phận sự sau buổi tiệc tàn.

Căn phòng rộng thênh thang còn le lói những ánh nến đỏ. Những vầng hoa hồng nhung chắt đầy trên các mặt bàn phủ khăn trắng kê sát tường vẫn như buổi tối, với từng hàng chai rượu có và không, những ly cốc thủy tinh lấp lánh ngồn ngang cùng khắp.

Một người đàn ông nàng đã thoáng thấy trong hàng rào tiếp tân buổi tối túc trực từ cổng ngoài tiến lại cúi đầu thưa lễ phép.

— Xin phu nhân cho biết đã đề quên gì.

Nàng nhìn thẳng vào mặt gã đàn ông, ngờ ngác. Tìm gì. Tìm điều không ai thấy. Nó ở trong tim óc ta, vẩn xoắn, làm rưng rức xót xa, bứt rứt, không yên. Nó ở đâu. Nó đã tới, đã đi. Đã mất hút đằng nào trong bóng tối. Nàng nhìn quanh một vòng. Cảm giác nôn nao của buổi tối không còn nữa. Nàng cảm thấy trống không lạnh lẽo trong niềm tuyệt vọng thao thức dị thường. Và nàng nói, ngồi xuống một chiếc ghế nệm, hai tay đỡ vầng trán cúi.

— Lấy cho tôi một cốc rượu, thứ gì cũng được, màu hồng.

Gã đàn ông lễ phép mang rượu lại. Nàng nâng ly lên, soi những móng tay hồng mình trong ngần rượu, bấm chặt lấy thành cốc, và cất tiếng cười. Nàng nghe tiếng cười mình, đầu tiên, nhọn và sắc như thủy tinh vỡ, dần dần nóng bỏng và chảy ra như nến tàn. Nàng hoảng sợ cảm thấy mình bị vây bủa trong một cơn khủng hoảng vô phương cứu chữa. Và trong hai con mắt lửa cháy, nàng như nhìn thấy lần đầu tiên trong đời, cái điện thoại kê cuối phòng.

Nàng đặt ly rượu xuống, tiến tới phía điện thoại, quay số, với một nụ cười rạng rỡ và hư hổng trên môi. Đàng giây kia không tiếng trả lời. Nàng nhắm mắt, nghĩ cách khác ta muốn thấy hân, muốn thấy hân ngay. Ra sao ta phải đi tới đó. Tức thì.

Tiếng chuông gọi cổng vang lên trong khuya xoáy vào lòng người đàn bà một cảm giác ngỡ ngàng kỳ lạ. Vừa nao nức xấu hổ vừa sợ hãi ngần ngại. Như tiếng reo từ một thời gian nào đã xa xôi còn văng lại cho tới bây giờ. Và nàng đã tới đó, đã đứng đó, không một ý định nào, một suy tính nào rõ ràng. Nàng như mê đi trong một nỗi bức dọc vô lý không duyên cớ. Nàng làm và hiểu những điều mình làm sẽ dẫn đưa tới đâu. Nhưng nàng không cưỡng chống lại được những ý định điên cuồng và đại dột đó. Nàng muốn bỏ mặc, đui mù. Bây giờ thì những sợi dây mong manh với liên hệ cũ càng buồn nản như đã đứt bung ra rồi, và nàng níu kéo, chấp nổi gì nữa cũng vô ích.

Làn ánh sáng hồng nhạt ấm áp từ phòng khách xuyên qua những tấm màn sáo che mỏng mảnh phả ra sân cỏ rộng trước biệt thự vẽ nên những hình ảnh đầm ấm dịu dàng cảm dỗ từ lâu nàng từ chối không tìm tới,

không nhìn thấy. Cùng lúc nàng nghĩ, đời sống đó đã hoàn toàn xa lạ, ta còn tới làm gì. Và hẳn nữa. Ta sẽ giải thích sao khi gặp hẳn. Rồi sau đó.

Bóng một người đàn bà to béo đi chậm chạp ra cổng. Nàng nói :

— Ông chủ có nhà.

— Dạ có.

Người đàn bà mở cửa. Và cánh cửa sắt đóng lại liền sau đó. Nàng đi thẳng lên thềm nhà, bước vào khung cửa sáng hồng, soi thấy bóng mình xa lạ trên một tấm gương lớn bên vách phải. Người đàn bà nói sau lưng :

— Xin bà ngồi chờ, ông chủ tôi sẽ xuống.

Ngọn đèn như đã sáng và sẽ sáng suốt đêm này qua đêm khác ở phòng khách này, và đời sống của chủ nhà cũng chỉ rực rỡ về đêm. Một vài đồ đạc thay đổi trong phòng khách. Đã nhiều năm quá nàng không tới đây, từ khi gặp Hy.

Nhưng cái dương cầm vẫn nguyên chỗ cũ, với tấm thảm da beo ngày trước. Với tủ sách kê chéo bên góc phòng, trên tủ nhạc với những bình hoa phía dưới, hồ hững.

Nàng cúi nhìn gót giày mình. Gót giày đã lún xuống một vùng cỏ nát nào đó trong sân, bần thiu, lam nhám. Nàng nghĩ, không chừng ta sẽ nhúng cả xuống bùn. Nàng biết, như tên trộm biết nó sắp làm gì trong đêm tối, nhưng không thể kháng cự với cơn đói cồn cào, sự hao hụt kéo dài lâu quá.

— Xin chào, chắc chắn là không phải bà tìm tôi.

Quế Anh nhìn lên. Người đàn ông không phải là hẳn,

không phải là người tình cũ. Mà một người khác, xa lạ.

Nàng đứng dậy :

— Xin lỗi, tôi đã nhầm.

— Không nhầm, bà vào đúng nhà đấy. Nhưng nhà khác chủ đó thôi. Đáng lẽ ra hẳn phải báo cho bà biết.

— Hình như ông biết tôi.

— Tôi có thấy hình bà trong ví Hoạt.

Quế Anh lúng túng :

— Thật là bậy.

— Không sao, chẳng có gì bậy, cả việc bà đến đây, vì hẳn đã đi rồi.

— Tôi xin về, ông tha lỗi.

— Bà tha lỗi cho tôi không phải là Hoạt cũ. Nhưng mà tôi cũng tên Hoạt.

Nàng nghĩ, sao lại nhiều Hoạt như thế, chắc chắn cũng cá mè một lứa thôi. Dù sao thì hẳn cũng chưa biết gì về ta và ta phải giữ chõ đứng của ta như hôm qua rồi mọi điều sẽ đâu lại vào đấy.

— Dù sao thì cũng xin mời bà ngồi lại dùng chút nước mát. Hình như bà đang mệt. Và rồi trí.

Bà già to béo bưng cái khay màu hồng nhạt có hai cốc thủy tinh trong vắt sóng sánh một thứ nước lạnh ngọt ngào nào đó.

Nàng cảm thấy mọi sự quay cuồng choáng váng, chạy trốn khoảng đồng bằng đời sống bằng phẳng trên kia, lao mình xuống một triền dốc sâu, đợi chờ một vực thẳm để tàn phá đời sống, hạnh phúc mình. Vực thẳm bây giờ phẳng lì với những phiến đá êm mát. Nàng mỗi một nghĩ đến cái dốc dựng đứng sẽ phải leo lên, đến khoảng

đồng bằng buồn nản phải trở về từng bước một. Và đến sự tận cùng kín bưng sau đó. Nàng thở dài, cầm ly nước mát theo lời mời của người đàn ông lạ uống một hơi. Nàng nhắm mắt một thoáng dỗ dành. Bỏ hết đi, ta chỉ là đàn bà. Một loại đàn bà tầm thường, hư hỏng. Không phụ nhân phụ nhĩc gì nữa. Tại sao phải cứ như thế như thế như thế. Ta muốn thấy ta thực là gì, ra sao. Bây giờ ta cảm thấy vui thích, trong vùng xa lạ này. Với một người xa lạ cũng đang nhìn ngó. Hẳn không biết gì về ta đâu. Hay biết cũng thấy kệ. Nhưng hẳn không phải là Hy. Là Hoạt. Hay bất cứ một người nào đã quen biết. Điều đó thật lạ. Như ta đang tới một xứ nào trống trải không người, không ai soi ngắm phán đoán gì ta nữa, và chính ta ta cũng không còn phải băn khoăn nghĩ ngợi gì hết.

Người đàn ông mỉm cười trong hai mắt Quế Anh nhìn qua bờ ngõ.

— Bà bắt đầu dễ chịu rồi đó.

Nàng nói mà không suy nghĩ dẫn đo :

— Cám ơn ông, cứ như thế này thì dễ chịu. Tôi không thể tiến tới, nhưng cũng chẳng lùi, ông giúp tôi vài phút trải qua như thế này.

— Tôi hiểu rồi, bà muốn bao nhiêu phút cũng được là tự nơi bà, không phải tôi giúp đâu.

— May mà tôi không gặp Hoạt.

— Phải, hẳn không đề bà lùi hay yên, mà buộc bà phải bước tới.

— Ông hiểu hẳn quá. Mong ông không như hẳn.

— Bà so sánh. Vị trí tôi khác hẳn mà.

— Xin lỗi ông. Bây giờ tôi phải về.

— Tùy bà. Nhưng tôi nghĩ là bà cần số điện thoại của tôi.

— Tôi biết. Nhưng không cần. Hoạt đã đi.

— Bà đừng dối, có lúc bà sẽ gọi lại. Bà không gọi tôi. Nhưng gọi chỗ cũ của Hoạt. Bà cần như vậy. Số mới đây.

Người đàn ông nhào tay ra đằng sau kệ sách lấy tấm thiệp... Nàng cầm tấm thiệp đọc lướt qua, bỏ xuống và nhìn cái dương cầm :

— Hoạt bán nhà và đàn lại ông.

— Chỉ bán nhà, cái dương cầm, hần tặng nhà tôi.

— Nãy giờ có lẽ bà phiền tôi lắm. Ông nói lại bà là tôi đến tìm Hoạt.

— Bà đừng phân bua gì cả. Nhà tôi không ở đây.

Hắn ngắm mớ tóc đen của nàng đang vấn trong những ngón tay hồng bối rối.

— Nhà tôi ở Pháp mấy năm nay, chúng tôi sắp sửa ly dị.

— Ông khỏe quá.

— Sao lại khỏe. Thế là sắp bắt đầu mệt. Mệt lại.

Bỗng hai người cùng im lặng lắng nghe tiếng nói mình và bật lên cười. Họ xa lạ, hoàn toàn xa lạ. Gặp gỡ cũng thật tình cờ, kỳ lạ. Và câu chuyện băng quơ đã tuôn như nước chảy, không tới đâu, cũng chẳng diễn tả được điều gì hết. Nhưng hình như họ đã quen biết và thân nhau từ bao giờ, phút này sẵn sàng bày tỏ với nhau những nỗi niềm u uẩn của riêng nhau.

— Tôi nghĩ là sẽ phải gặp lại bà.

— Không chắc đâu. Tôi thì sẽ không bao giờ gặp lại ông, chắc chắn.

— Để rồi xem.

Người đàn ông đứng dậy. Vừa đi lên lầu, hắn vừa nói vọng lại, xin bà chờ tôi chút xíu. Một lát nhanh hơn gió, hắn đi xuống với bộ quần áo chỉnh tề màu xám nhạt. Hắn nói không cần hỏi han gì đến ý riêng của nàng :

— Tôi đưa bà về.

Nàng hoảng hốt :

— Tôi lái xe tôi.

— Tôi lái xe bà, đưa bà về.

— Không.

Nhưng người đàn ông đã thông thả đi ra cửa. Nàng cảm thấy xấu hổ và sợ hãi bị điều khiển, bắt buộc với một sức mạnh âm thầm nào không thể cưỡng chống. Với Hy thì ngược lại. Bao giờ Hy cũng chiều chuộng và chờ đón ý muốn của nàng. Nàng quen là người ra lệnh. Là kẻ điều khiển. Nàng cảm thấy lạ lùng và sung sướng kỳ diệu đón nhận từ người lạ một điều ngược lại.

Người đàn ông mở cửa cho nàng ngồi vào xe rồi đi vòng sang bên kia ngồi vào tay lái. Hắn mở máy cho xe trôi âm thầm vào bóng tối mông lung dịu dàng trước mặt và nói thản nhiên :

— Giờ này chắc hẳn ông nhà vẫn còn thức chờ bà.

— Ông thích nói những điều không nên nói.

— Việc gì mà không nên. Ta cứ thành thực, cứ vạch trần tất cả mọi khía cạnh xem sao. Bà muốn liều. Nhưng

không hưởng được gì đâu nếu không can đảm và thành thực.

— Ông làm phiền tôi quá. Tôi muốn đi một mình về một mình.

— Nhưng đã tới nhà tôi thì không ai ra về một mình.

— Tôi tới nhà Hoạt mà.

— Thì chính tôi cũng là Hoạt, bà quên rồi sao.

Trong vòm xe tối, Quế Anh mừng rỡ tới khuôn mặt tươi cười, kiều ngạo và thoảng một vẻ gì châm biếm giễu cợt của người đàn ông lạ.

— Chắc bà đang ghét con đường.

— Ông nói gì.

— Tôi nói ý nghĩ bà. Bà ghét con đường vì lúc về nó không xa hơn lúc đi.

Nàng muốn nói một điều gì để đánh át những ý nghĩ quá lớn quá rõ của hân về nàng. Nhưng nàng cảm thấy cùng lúc những vòng giây vô hình quàng quanh cổ và đành im hơi chịu đựng một cảm giác căng thẳng, tức nghẹn nồn nao khó tả.

Con đường vắng tanh với những ngã tư đèn xanh xanh đỏ đỏ chớp mắt không giờ. Không ai nhận ra ta ngồi bên cạnh người lạ này đâu. Chỉ có bóng đêm, ta và hân biết thôi. Hy nữa, cũng không biết, không ai biết gì hết. Ta sẽ nói là bức bội và chạy một vòng xe hóng mát thế thôi. Nếu có ngờ vực điều gì, Hy cũng sẽ không vặn vẹo, không có gì làm phiền ta đâu. Hãy hút thở cho đầy gió mát và bóng đêm những đợt rượu nóng hồi đã bay thoát ra khỏi ngoài tóc da và tâm trí bưng bưng cơn sốt.

Bây giờ thì ta chơi vui, nhẹ tênh, như phiêu du trong cõi khói mây nào điệu vui.

Gần đến đường nhà. Người đàn ông cho xe chạy nhanh hơn. Quế Anh hoảng hốt níu lấy tay hắt ghi lại :

— Bây giờ thì ông xuống xe được rồi.

— Cả đến tài xế thực sự cũng không về bộ ngoài đường giờ này.

— Vậy ông tính sao. Ông muốn gì.

— Mọi chuyện đều xảy ra rồi, từ lúc bà phóng xe một mình ra khỏi nhà. Phải chờ những gì còn tiếp tục, bình thản như người xem lại vai trò của chính mình đóng trong phim chứ.

Nàng muốn hét lên. Nhưng gã đàn ông đã trở tay lái vào khung cổng lớn nhà nàng còn mở rộng.

— Trời ơi, nàng kêu lên ghen ngào không thành tiếng với một nỗi bức tức thất vọng không cùng.

Tiếng cửa xe xích mở ra và đóng lại êm đềm. Đèn xanh biếc chớp lên trong hành lang trắng. Với bóng Hy gầy gò chênh vênh trong khung cửa.

Quế Anh đứng như trời trồng trên khoảng sân mờ tối.

Gã đàn ông bước nhanh lại chỗ Hy đứng, tươi cười bắt tay chàng :

— Tôi gặp bà đang chỗ tiệc ăn. May là tôi trở lại tìm hộp thuốc bỏ quên đó. Bà đang say. Tôi xin phép đưa bà về.

Hy thản nhiên tươi cười :

— Vậy là tình cờ tôi mang ơn ông.

Nhưng trong lòng Hy một nỗi căm hờn và tủi nhục

làm ghen thờ. Người ta tìm thấy vợ chàng say sưa một mình giữa đám tiệc tàn. Gã đàn ông là ai. Tiếng đồn sẽ lung lay đời sống chàng cố nén lòng giữ gìn nâng niu bao nhiêu năm không còn hạnh phúc.

Bồng Hy nhìn đăm đăm vào mặt người đàn ông.

— Ông là Hoạt. Vũ Hoạt ?

— Chính là tôi.

— Từ đảo chính tới nay không thấy ông.

— Phải tay khỏi sự nghiệp và lâu bêu cho qua ngày.

— Lẽ ra tôi phải gặp ông sớm hơn.

Hoạt cười lắc đầu và nghĩ thầm, lẽ ra tao phải gặp vợ mày sớm hơn, chớ mày thì làm cái giải gì.

— Mời anh vào nhà chơi.

— Lần khác. Tôi về.

— Tôi gọi tài xế đưa anh về.

Hoạt nhìn về phía nhà xe :

— Hình như anh có hai xe. Tôi mượn xe này và sáng mai đem lại trả, như vậy tôi sẽ được hai lần tới đây với lý do đảng hoàng. Hoạt nói và nhìn chăm chăm Quế Anh cố tình cho Hy thấy.

Hy cười nhạt :

— Vâng, tùy anh nếu anh thích tự lái. Thôi mình vào đi, không lại trúng gió. Nếu tối nay tôi không phải bận nghiên cứu cái dự án mới đề theo mình lại đó, đâu đến nỗi.

Cố tình phịa ra một câu nói dối vớt vát đề giải thích sự có mặt của vợ mình giữa đám tiệc tàn, Hy cảm thấy nhục nhã tước bỏ trước mặt Hoạt chút tư cách cuối cùng của người chồng.

Hoạt chào hai người, lên xe và lái vèo ra cổng.

Hy cầm lấy cánh tay vợ. Mặt nàng trở trời lạnh lẽo và hờn hĩnh như một phiến đá nhẵn. Nàng chờ đợi những gáo nước lạnh từ lời Hy xối xả vào mặt. Nhưng yên lặng, thản nhiên, Hy không nói một lời nào hết. Anh cầm tay vợ, dẫn nàng đi vào phòng như dẫn một đứa trẻ con. Và rồi như một bà vú già sẵn sóc trẻ con, anh vén cao tóc vợ lên sau gáy, kéo phéc mơ tuya sau lưng và tuột tấm áo dài xuống khỏi thân thể nàng lạnh ngắt. Rồi Hy choàng khắp mình nàng một tấm áo khoác mỏng.

— Thôi em đi ngủ. Ngày mai mọi chuyện sẽ xóa đi.

Hy đặt vợ nằm xuống giường, kê đầu nàng lên gối, kéo tấm ra mỏng mịn đắp lên ngực nàng phập phồng một niềm cảm động mệnh mang xen lẫn những tiếng kêu thống khổ âm thầm không thể nói. Rồi anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, qua phòng bên, để nàng một mình.

Chờ tiếng chân Hy xa bên ngoài phòng, Quế Anh ngồi phất dậy. Nàng tung tấm ra, ném tất cả gối chăn xuống đất, hai tay vò đầu tóc rối, ngồi nhìn trừng trừng khoảng vách trống trước mặt. Mình hết chịu nổi. Giá Hy đối xử khác. Những lời mắng nhiếc. Những cái bạt tai. Hay một cách xử sự thô bạo nào đó. Sợi dây sẽ đứt tung, lần cuối cùng, và hai người sẽ hai ngã. Nhưng mà cứ như thế.

— Ông cao tay một cách rôm. Quá rôm. Lòng ông đầy căm tức, tuyệt vọng, thù hằn. Vậy mà ông phản ứng trái ngược lại. Đề giữ. Cho ông hay cho tôi. Cái quái gì. Chắc quá lắm rồi. Hãy thành thật với nhau. Đừng kịch nữa. Màn kịch đã dài. Rồi buông con ngựa

về rừng. Thả tôi ra bóng tối. Tại sao níu giữ. Tại sao lại đối trá. Tại sao những cái mặt nạ thế này thường xuyên.

Quế Anh tung cửa sang phòng bên. Hy trầm ngâm hút một điếu xì gà nhỏ. Nàng phóng mình tới, cả tấm áo choàng phủ lên mình Hy. Hy nói :

— Em bình tĩnh lại nào.

Bây giờ thì nàng hết chịu đựng nổi tất cả những gì diễn ra trong xa cách, lặng im. Nàng nói với chồng, như với một người nào khác, giản dị và ngọt ngào :

— Tôi không chịu được anh đứng đưng như vậy. Anh làm gì tôi thì làm, làm ngay đi.

Trời bỗng như tím và lạnh hẳn đi khi Uyên tắm xong đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài kia chiều xuống.

Hãy quên hết đi mọi liên hệ, một phút thôi nào, có được không, Uyên nghe như một thứ tiếng thứ hai nào trong mình đang nhỏ nhẹ dỗ dành.

Nhưng rồi cũng một thứ tiếng thứ hai nào đáp lại âm thầm buồn bã, không, ta không thể quên gì. Mọi điều không phải chỉ ràng buộc nơi ta, mà ở ngay trong ta, ta đã lãng quên, đời sống kia sẽ chênh vênh phân tán, nếu ta chết đi, đời sống kia cũng sẽ héo hắt dần mòn. Không, ta không thể quên, cũng như không thể chết. Thôi hãy nhắm mắt lại ngậm ngùi chịu đựng những gì không còn chịu đựng được nữa.

Bỗng Uyên cảm thấy đói. Bây giờ con đường xuống phố lạnh lẽo buồn tênh. Từ buổi sáng, nàng không ăn một miếng gì ngoài cốc cà phê đặc quánh ít đường. Đề

nghe suốt ngày cảm giác xót xa cồn cào như nỗi buồn lắng chìm theo năm tháng.

Gọi bồi bưng lên phòng một bữa ăn, và ăn một mình. Không, mình vừa thích vừa sợ một mình. Nhất là những bữa ăn. Ngày xưa, khi còn là con gái, lên đây một mình, nàng vẫn gọi bồi, bồi tối, bưng lại một mâm cơm tây thật long lẫy. Với đĩa xúp kem bắp gà thật nóng, đùi gà quay giữa vùng xà lách xanh tươi và những khoanh cà chua đỏ mọng, một đĩa đủ các thứ rau trái trộn với tôm cua và sốt vàng. Cuối cùng là một chút rượu hồng.

Tuổi con gái vẫn dễ mê say những gì bề ngoài long lẫy mà không bao giờ phải suy nghĩ để tủi hờn thân phận cay đắng âm thầm bên trong mỗi sự vật và sự việc.

Bây giờ thì không thể ngồi ăn một bữa cơm ngon một mình, với những ám ảnh buồn rầu ở nhà.

Nghe lạnh ngắt ở ngực, Uyên ém tay lên cổ và bật ho khan mấy tiếng. Nàng nhỏ nước bọt đặc quánh vào ống nhổ nhỏ bên chân giường và cúi xuống nhìn. Một vết đỏ tươi dưới màu đèn sáng trắng. Uyên lạnh người nghĩ thầm, có thể mình lại bệnh nặng hơn tháng trước không chừng. Nàng nghĩ đến đứa con vừa biết đi chập chững và nước mắt chồm lên khắp mặt như một làn sóng ấm. Bây giờ nó đang khóc đòi mẹ. Và bố nó đang la hét, bảo im, không dỗ dành, không cho cơm ăn, nước uống. Những đứa lớn đi học về, mặt mũi lem luốc, mực giấy đầy áo quần chân tay.

Bây giờ... Uyên không dám nghĩ tiếp. Nàng chỉ mong

đi tới một kết thúc nào đó. Chết đi hay trở về, hút thở một không khí khác, trong đời sống của mình, nhưng không bao giờ với không khí khác, khi người đàn ông như Khang còn tiếp tục sống cách như từ bao nhiêu năm nay.

Nhưng có gì khuây nguôi. Cho qua cơn đau. Cho qua những ngày tăm tối. Bác sĩ bảo phải nằm yên. Đừng suy nghĩ. Đừng buồn phiền. Cấm tất cả mọi thứ, trừ tự do. Nghĩ gì thì nghĩ. Làm gì thì làm. Miễn là lành bệnh. Ta muốn như thế, trước kia. Bây giờ thì muộn rồi. Cơn bệnh ngặt nghèo đã tới. Cảnh tận cùng đã tới. Nỗi chán nản vô biên đã tới. Không còn cách gì cứu vãn. Dù một lần. Dù một thời.

Hình như có tiếng gõ cửa bên ngoài. Rồi là tiếng Thu reo lên lạnh lót :

— Chị Uyên ơi, mở cửa, có bạn quý lại chơi này. Làm gì đấy, ngủ à.

— Chờ chút xíu, tôi ra ngay.

Có khách. Ai tới. Mình không quen ai hết. Trừ vợ chồng Thu mới lên nghỉ hè với lũ con, ở hai phòng trước mặt.

Nàng luống cuống nhìn lại mình. Bộ quần áo nhăn nheo từ sáng nằm bẹp dí trên giường. Hình như hai con mắt sâu hút và có quầng thâm, đôi môi không thoa son.

Nàng quay vào gương, soi mặt mình, trang điểm thật nhanh, rồi khoác vội tấm áo choàng dày màu lá cây sẫm.

Cửa mở. Thu tuôn vào như một ngọn nắng ấm với bộ đồ ngủ màu hồng tươi và khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt phính phính tròn, đôi mắt trong, cặp má đầy, hàng răng đều trắng, những đường nét của loại đàn bà phúc hậu và bình yên đời sống cũng như tâm hồn.

Một người đàn ông và một người đàn bà đi theo sau Thu. Người đàn bà cũng tuôn vào phòng, ôm lấy vai Uyên.

— Trời ơi, sao bây giờ bà gầy nhom vậy.

— Quế Anh, bây giờ coi ghê gớm dữ như người ta đồn.

— Lâu lắm mình không gặp nhau. Vừa nghe Thu nói bà lên nghỉ mát đây, mình mừng quá. Sao ông xã và đám nhóc con đâu.

— Ở cả Sài-gòn, sẽ lên sau.

— Sao bà lại có quyền đi trước.

— Có công tác đặc biệt.

— Đấy, người ta thế, còn mình thì ông xã cấp kè kè. À giới thiệu với Uyên đây ông xã của mình. Còn Uyên, bạn học cũ.

Hy trầm lặng, ung dung mỉm cười chào Uyên. Trong thoáng nhìn đầu tiên, Uyên nhận ra trong đáy mắt người đàn ông chưa quen một vết buồn thăm lặng.

— Ông xã Quế Anh là ông bự.

— Mình có nghe như vậy, Uyên đáp lời giới thiệu của Thu.

Thực ra, chưa bao giờ Uyên có dịp nghe nói gì đến người đàn ông này. Chỉ biết Quế Anh bây giờ là một phu nhân thứ dữ, và chồng là một ông lớn.

Còn ông lớn lớn tới cỡ nào và thuộc loại gì thì nàng không biết. Không cần biết.

Hy cười, cũng buồn bã và thanh vắng như ánh mắt nhìn :

— Sao chị Thu lại giới thiệu như vậy, bạn bè cả mà.

— Chứ sao. Phải biết rõ về nhau chứ. Cũng như tôi phải giới thiệu rõ về ông xã chị Uyên, dù ông ấy chưa lên. Ông ấy là...

Bắt gặp đôi mắt Uyên, Thu chợt hiểu và ngừng lại kịp. Trường hợp của chồng Uyên, không nên nói ra, với một người chưa hẳn là thân tình. Bởi Uyên không muốn cho ai biết rõ hoàn cảnh mình. Uyên đã nói với Thu như thế.

— Đứng mãi cả đây sao. Vào trong này. Hay là, này chị Uyên, hay là chị qua phòng tôi, còn sẵn bánh ngọt, trái cây và mấy chai rượu nữa.

Quế Anh ngúng nguẩy kéo tay Thu :

— Trái cây thì được quá. Gì, dâu tươi hả. Nhưng có một tí Rhum để ngâm đá không.

— Có phải tiếp tân đâu mà em đòi như vậy.

— Chị Thu có dâu tây, nhưng tôi lại có Rhum. Và cả nước đá nữa. Chúng mình hợp tác mời anh chị Quế Anh vậy.

Cả bọn kéo nhau qua phòng Thu.

Thu loay hoay kéo ghế và tìm cái đĩa trái cây, ly cốc, dọn cả ra bàn.

— Còn thiếu mất hai cái cốc. Và một cái ghế. Về mượn ở phòng chị Uyên.

Quế Anh hạ lệnh :

— Chị Uyên lấy hộ cốc cho mượn vậy. Còn ông Hy thì... đàn ông, phải đi khiêng ghế.

Hy nhún vai nhẹ :

— Em sang mà lấy, anh không cần ngồi.

— Ở kia, anh không cần ghế, nhưng anh cần em, mà em cần ghế, thì anh phải lấy ghế cho em.

— Ngày nào cũng nghe bà sai với lý luận như thế chừng mấy mươi lần. Thế nào cũng giảm thọ. Thôi được, đi lấy ghế thì lấy. Nhưng không phải vì tôi cần bà đâu.

— Ôi, trước mặt các bà này rồi vờ kèn thổi ngược cho qua đây hân. Đề rồi coi khi về nhà nghe ông.

Hy đi ra cửa :

— Còn lâu mới về nhà. Minh còn cả hai tuần nghỉ mát.

— Nếu em muốn về ngay.

— Thì bà cứ về, một mình.

— Nay vừa thôi, đây chỉ đòi không khí chó không phải đòi tính đó nhé.

Uyên về phòng, bật tất cả các đèn cho căn phòng sáng hồng ấm áp. Nhưng khi vào phòng tắm rửa hai cái cốc, nàng bật mãi, đèn cứ chớp chớp không cháy.

— Cái đèn sao bỗng dưng trở chứng.

— Sao vậy chị.

— Đèn phòng tắm hồng rồi.

— Có lẽ cầu chì cháy.

— Chị để tôi giúp.

— Dạ không cần đâu, tôi có thể trông thấy đủ để rửa tách rồi.

Đứng ngoài cửa phòng tắm. Hy nghe một tiếng

choang chạm lên thành chậu sứ. Rồi là tiếng rơi vỡ tung toé trên sàn gạch hoa. Và tiếng Uyên xuýt xoa đau một vết thương nào đó.

Ánh đèn bên ngoài hắt vào phòng tắm, Hy bước vội vào, thấy Uyên đang cúi nhặt những mảnh thủy tinh vỡ nát. Một mảnh vỡ đâm vào lòng bàn tay Uyên, máu hồng ướm lên từng giọt thấm.

— Bậy quá, bỗngưng tôi vụng về.

— Chị phải xúc thuốc vào chỗ chảy máu ngay.

— Không sao đâu, chỉ rất tí thôi.

Hy định ngồi xuống nhặt mảnh vỡ, thì Uyên đã xong, đứng lên. Nàng bóp máu cho chảy ra hết, nhưng càng vắt, máu càng tuôm, chảy giàn giụa khắp cả bàn tay trắng hồng.

Hy quờ tay vào túi vội vàng tìm chiếc khăn trắng. Rồi, không chút đắn đo, Hy nâng bàn tay máu chảy của người đàn bà lên tay mình, tay kia cầm chiếc khăn mềm ém từng giọt máu tươi, rồi anh gấp đôi chiếc khăn, buộc chặt bàn tay Uyên lại.

— Nếu chúng tôi không tới, cốc đã không vỡ. Và cốc không vỡ, chị đã không đau tay.

— Tôi không đau tay đâu.

Hy buông tay Uyên ra. Bỗng Uyên nhìn đắm đắm vào bàn tay buộc khăn của mình, thoáng nhớ tới một lần, đã lâu, từ sinh con dậy, hai chân run yếu, ngồi chồm hồm đằng sau căn bếp nhỏ chật hẹp làm cơm cho những người bạn bất ngờ của chồng tới ăn, vội vàng vì trễ giờ, đã rạch một đường dao vào lòng bàn tay. Máu nhuộm cả những miếng thịt vịt vừa luộc xong béo ngậy... Chén

nước mắt gừng cũng đổ lai láng. Người đàn ông đi xuống, trông thấy cảnh tượng bữa bãi trước mắt, cùng lúc với tiếng khóc của đứa bé tới giờ bú chưa kịp làm sữa, nằm một mình lăn té xuống sàn nhà. Người đàn ông đã đổ úp đĩa thịt xuống mặt đất ướt nước, đá văng cả chén đĩa chưa kịp rửa để bữa bãi quanh chỗ Uyên ngồi... Đàn bà làm một bữa cơm cũng chẳng xong. Đi ăn tiệm thì nói bỏ nhà bỏ cửa... Rồi thì cả bọn kéo nhau đi ăn tiệm. Sáu hôm sau người đàn ông mới trở về.

Uyên nhìn lên Hy, chớp mắt và mỉm cười :

— Bỗng dưng mà tôi làm phiền anh.

— Chị phải tháo khăn ra và buộc lại thuốc.

— Chỉ tại cái đèn hồng. Chỉ thiếu mất một cái cốc.

Hai ông bà chịu khó dùng chung vậy.

Hai mắt Hy như tình cờ chìm vào trong mắt Uyên.

— Không. Có lẽ tôi không uống đâu.

— Sao thế.

— Tôi cũng không biết nữa.

Bỗng Hy nghe giọng mình vương vương khác lạ hẳn đi. Như một người nào ngoài mình đang nói những điều gì vô vắn đâu đâu không liên can gì tới những sự việc có thật đang xảy ra.

— Thôi anh về phòng kéo chị ấy chờ.

Hy nhìn lại Uyên, bỗng dưng hai người cảm thấy đang âm thầm mỉm cười với nhau. Với một niềm vui nhẹ nhàng xôn xôn âm thầm như hơi nắng từ miền trời trong vắt nào chợt phả về cuối cùng một khung chiều buồn thiu tịch tịch... Uyên nghe tiếng nói mình như từ đâu xa xăm lắm vọng về mơ hồ.

— Anh chị lên chơi còn ở lại lâu chứ.

— Chừng hai tuần. Nhưng có lẽ tôi phải về trước, vì công việc.

Uyên thần thờ :

— Anh về trước à.

— Còn chị.

— Tôi thì không biết lúc nào là sao. Tôi không còn thời gian nữa.

— Ở đây một mình buồn chết. Những buổi chiều mênh mông như thế này.

Uyên thì thăm một mình :

— Vâng, những buổi chiều mênh mông như thế này cảm thấy một mình, hoàn toàn một mình...

Có tiếng Thu gọi ngoài cửa.

— Chị ấy đứt tay vì cái cốc vỡ. Hy nói, thần nhiên.

— Xui quá. Thôi đi Uyên, sang bên kia ngồi, để tôi dọn dẹp cho.

Quế Anh ngồi vắt chéo hai chân trong ghế nệm, ngửa cổ nhìn lên trần nhà, nhắm nháp một trái dâu tây chín. Nàng hỏi không nhìn một người nào :

— Có chuyện gì vậy ?

— Tay chị Uyên chảy máu.

— Có lẽ tại mình.

— Sao lại cứ dành phần tại ai. Tôi vụng về thì tại tôi.

Loay hoay thế nào, Hy quên nhắc cái ghế từ phòng Uyên sang. Thành ra thiếu mất một. Thu và Quế Anh ngồi hai ghế ở phòng khách, sát cửa sổ. Uyên kéo cái ghế nhỏ ngồi trong góc phòng, cách xa mọi người. Hy ngồi ghé lên mép giường rộng, đối diện phía Uyên.

Có tiếng trẻ con reo cười huyên náo bên kia phòng.

Thu lắc đầu :

- Bọn giặc biển của tôi đó.
- Anh đâu.
- Nhà tôi đi chơi với vài người bạn.

Quế Anh bỗng nói :

- Thấy mấy ông bà có vẻ khoẻ khoắn quá nhỉ.
- Thế nào là khoẻ khoắn, Thu hỏi.
- Không có vấn đề gì với nhau cả. Cứ cho ngày tháng trôi, việc gì cũng thật là giản dị.

Uyên xen vào :

- Sao chị biết là người khác khoẻ khoắn.
 - Chị thì không những khoẻ khoắn nữa, mà êm đềm.
- Trông ở Uyên cái gì cũng có vẻ thâm lặng và êm đềm hết.

Thu thở dài :

- Êm đềm. Phải, thật là êm đềm.
- Nói thế chứ mỗi người một hoàn cảnh, một nỗi khổ riêng. Có ai giống ai và có ai hơn ai đâu.

Thu nhanh nhẹn dọn trái cây, rượu và các thứ bánh ra chiếc bàn con. Quế Anh thản nhiên ăn uống không mời mọc một người nào. Hy lấy một cốc trái dâu cho Uyên :

- Chị kéo ghế lại gần kia đi. Ngồi xa lấy bánh làm sao được.

Uyên nhận cái cốc trong tay Hy. Ngón tay Hy chạm nhẹ vào cườm tay Uyên tỉnh cờ. Hơi nước đá ngoài thành cốc bỗng chuyển vào khắp người Uyên một nỗi lạnh giá bàng hoàng, êm dịu.

- Tối nay tôi phải mời mấy ông bà đi ăn mới được

Quế Anh đòi hỏi ngay :

— Nhà hàng nào. Ít ra cũng Chic Shanghai chứ Mekong thì yếu quá.

— Mekong ngon hơn chứ, nhưng theo tôi thì ta không nên đi ăn nhà hàng, ông bà có đồng ý không.

Hy đứng dậy :

— Phải đấy, cứ ăn nhà hàng mãi nhàm quá, tìm một nơi nào thật đặc biệt đi.

— Bà bạn thân có vườn mận lớn. Hôm nay bà ta khánh thành rượu mận cất xong nên mời mấy người quen lại ăn.

— Ăn cái gì. Mận à, Quế Anh hỏi.

— Bà ta làm bánh tôm và bún thịt nướng, ngồi ăn ngoài vườn hoa, trời lạnh thế này mà đốt lửa lên, ngồi vườn hoa, ăn thịt nướng thì...

Hy tán thưởng ngay :

— Ai không bằng lòng thì ở nhà, còn tôi thì đi ngay. Nhưng mà chị Thu phải chờ anh ấy về đã chứ.

— Tối nay nhà tôi bắt buộc ăn cơm khách với phái đoàn gì gì đó. Các đứa nhóc thì đòi đi nó dẫn đi xi nê và ăn cháo vịt kia. Tôi xin đưa ông bà đi. Thế nào chị Uyên cũng đi chứ, hay lại cứ nằm lì trong phòng. Đi cho vui nhé, không thèm ăn uống thì thôi.

Uyên nhìn hai bàn tay buồn rầu của mình nằm im trên nếp áo :

— Tôi sẽ đi, nếu không làm phiền gì ai.

— Thế thì hay quá. Chờng mấy giờ đi.

— Đi ngay cũng được. Ta dạo quanh bờ hồ một

vòng, đi mua ít quà đến cho bà bạn chứ ăn đông bất ngờ nhớ sập tiệm bà ta thì sao.

— Phải đấy. Thôi chị Uyên về thay áo. À này, hình như có phim gì hay ở Hòa Bình.

— Hãy tính việc gì cho xong việc đó đã, tính nhiều quá mà hông hết không được gì thì có phải buồn không. Uyên nói với lại trước khi về phòng:

— Phải đấy, không được gì thì cũng buồn.

Nàng soi gương mình như nhìn thấy một người lạ nào trong gương và cảm thấy hình như vừa lạc hẳn ra ngoài con người cũ của mình. Những tiếng nói và ý nghĩ bỗng bay vút ra khỏi vùng kiểm soát quen thuộc thường xuyên của thói quen và cuộc đời khuôn khổ bấy lâu nay. Một đốm lửa nào le lói nhóm lên trong lòng. Đốm lửa cháy lan dần, thiêu đốt những miền cây cỏ héo hon trước kia, và thắp sáng những miền hoang vu chưa hề bước tới phía trước. Nàng nhìn bàn tay chảy máu buộc khăn. Rồi nàng tháo chiếc khăn ra, vò sát thật kỹ với xà bông cho nhòa hết những vết máu.

Vết thương trên bàn tay rất bỏng, nhưng Uyên nghĩ, với một thoáng tủi buồn với vợ, mình phải trả khăn này lại cho người ta.

Bàn ăn bày dưới giàn hoa lan rộng mênh mông. Sương đêm làm mát lạnh trên kia, những tầng trời đen ướt xa vời. Mùi thịt nướng tỏa ngào ngạt khắp khu vườn cây u tịch, quện lẫn với mùi thơm của các loài lan quý. Rượu mạn rót đầy ra những cốc thủy tinh trắng nõn lấp lánh dưới những chiếc đèn lồng mắc vào cành cây cao thấp nhấp nhô. Ghế mây ngà bọc nệm đỏ vây quanh những chiếc bàn tròn phủ khăn hồng bày la liệt các thứ bánh trái và món ăn phụ.

Uyên thu hai tay vào áo, ngồi khuất dưới một gốc cây lớn có mắc đèn lồng. Bà chủ nhà ngồi bên cạnh, hỏi han mời mọc ân cần. Những người làm đi lại lảng xảng bưng dọn. Quế Anh ngồi cạnh Thu, thông thả và thản nhiên chọn những miếng ngon nhất, nhắm nhẩn nhai, không để ý gì đến khách chủ xung quanh. Hý ngồi một mình ở ghế mây dài, cách xa mọi người, cốc rượu không uống ngơ ngẩn trên tay, mãi mê nhìn những bông hoa nở thắm

trong khoảng mờ tối của sân nhà. Thức ăn nhiều, khách mời đến ít, thành ra bữa tiệc nhỏ như chỉ dành cho mỗi vợ chồng Hy.

Đang bữa ăn, bỗng có tiếng còi xe gọi ngoài cổng lớn. Bà chủ nhà lắng nghe rồi cho người chạy ra mở cổng.

Bà ta nói với Thu :

— Nghe như tiếng còi xe của ông Hoạ. Ông ta vẫn thường lên chơi bất ngờ như thế, đặc biệt là những hôm nào có món ngon là thế nào ông ấy cũng đánh hơi tới kịp.

Thoảng nghe tên người mới tới, Quế Anh buông đũa nhìn ra. Qua vòm lá đen, bóng một người đàn ông cao lớn thông thả đi vào. Có phải là hấn. Nàng nghe tim mình đập mạnh, và cả tay chân bối rối như bị chìm trong một vùng nước quá nóng.

Hy nốc một hơi rượu, đặt ly xuống, không nhìn ra, bảo vợ :

— Khách của em đó. Khéo thật.

Quế Anh nghiêng mặt lên phía Hy :

— Anh nói vậy có nghĩa gì.

— Thì một sắp đặt tình cờ thật khéo.

— Bộ anh tưởng là...

— Không, anh chẳng tưởng cái gì hết. Mỗi sự việc có lý do và cơ hội riêng của nó, anh tưởng hay không cũng thế thôi.

— Tôi nói trắng ra là anh đang nghĩ tôi sắp đặt điều gì. Hấn ta tới tình cờ và không liên can gì tới tôi cả

— Anh biết, và anh cũng chẳng cần nghĩ ra làm sao cả.

— Khi không anh nói mát mẻ nọ kia, gì vậy, không sợ người ta cười cho.

— Cười gì, các bà bạn cũng biết quá.

Quế Anh đứng ngáng trước mắt Hy :

— Biết quá, anh nói biết quá cái gì.

Hy cười khẩy không trả lời.

Người đàn ông đã vào tới sân dưới giàn hoa. Hắn gỡ cái mũ vành rộng, ném cái can xuống ghế, nhìn quanh một loạt rồi reo lên :

— Tình cờ mà được gặp ông bà ở đây, thật là ngon rượu.

Bà chủ nhà nhặt mũ và can của người khách mới tới trao cho người làm đem vào nhà :

— Anh mới lên hả.

— Ở Sài Gòn, nghe mùi thịt nướng của chị thơm quá, bò lên ngay. Hôm nay lạnh quá. Anh đâu chị.

— Nhà tôi ra ngay bây giờ.

Những bàn ăn xếp gần lại với nhau.

Ong chủ nhà khệnh khạng trong cái măng tồ dày cộm từ trong nhà bước ra, miệng pập pập cái điệu :

— Chỉ bày ăn chơi trong nhà, không ngờ lại được quý khách đến, thật là quý hóa, quý hóa.

Rồi ông ta gọi người lấy thêm rượu, thức ăn, và cho người đi mời thêm mấy người bạn thân hàng xóm.

Uyên ngồi yên lặng nhìn những người ăn uống trò chuyện vui vẻ. Chỉ có Hy, cũng như nàng, ngồi im lặng, suy nghĩ, thỉnh thoảng thở dài, và nghe tiếng thở dài của chính mình. Bây giờ họ ngồi cạnh nhau. Quế Anh mãi mê nói chuyện tíu tít với Hoạt. Thu cười rúc rích với vợ chồng chủ nhà. Những người mới tới nói chuyện bài bạc, các sở đất mới khai thác, những mùa hoa vừa qua, tin

tức những trường học, cách làm tiền của bọn hiệu trưởng ký giấy chứng chỉ gian...

- Chị còn đau tay không
- Hết rồi, trời lạnh, máu chóng khô.
- Sao chị không chịu buộc tay lại.
- Vì phải trả khăn cho anh.
- Thì buộc một cái khăn khác.
- Tôi không thích khăn khác.

Uyên nghe giọng mình bỗng đổi khác đi trong câu nói tình cờ. Nàng đưa một ngón tay lên môi lắng nghe hơi thở mình còn nóng hổi sau câu nói.

Hy nhìn cốc rượu đầy trong tay Uyên :

- Chị nhấp chút rượu đi, bớt lạnh.
- Tôi kiêng rượu. Nhưng có lẽ nên uống hôm nay.

Rồi nàng dốc cả cốc rượu nồng vào miệng. Ngồi im một lúc, hơi rượu bừng lên khắp người cảm giác nóng nẩy bứt rứt, tương phản với nỗi se sắt da thịt bên ngoài, Uyên choáng váng trong một nỗi vui kỳ lạ chưa bao giờ có. Nàng nói với Hy như hai người đã thân thiết với nhau lâu ngày.

— Ước gì cứ ngồi mãi dưới trời khuya như thế này. Còn hơn là...

— Tôi cũng vừa nghĩ vậy. Đôi khi cần cảm tưởng được sống lại đời mình.

Uyên chớp mắt nhìn ra khoảng trời mông lung tối trên kia :

— Phải rồi, người ta cứ vâng chịu theo thói quen đời sống tạo cho, chịu đựng, cúi đầu, cho đến một lúc nào đó cảm thấy đã hoang phí đời mình cho những đôn

đau vô ích. Khi nhận ra được điều đó thì lại không còn thì giờ nữa.

— Sao lại không còn thì giờ.

Uyên nhớ lại những cơn đau rất ngực. Những trận ho hụt hơi. Những vết đờm đỏ thắm. Nàng rung mình ôm ngực hai bàn tay lên vai :

— Tôi thì nhất định là không còn thì giờ. Phải đó anh, với một chút rượu tối nay, tôi có thể nhận ra được điều ghê gớm đó, và tôi có thể quyết định bất ngờ nhiều thứ. Có thể tôi sẽ làm hỏng mọi người, làm hư hoại chính tôi, nhưng mà tôi phải cứu vớt đời mình vài phút cuối cùng.

Bỗng từ trong nhà, phía trên căn gác nhỏ có tiếng đàn vĩ cầm náo loạn vọng xuống. Tiếng đàn mỗi lúc một vắn xoắn lên cao, như tắt biển, mong manh, rồi trời dậy đập dồn cuộn cuộn.

— Ai đàn thế, tiếng Thu hỏi.

— Thằng con tôi, đêm nào nó cũng kéo cửa dây, giọng bà chủ cười, trong vắt, thanh thản.

— Sao không mời cậu ấy ra đây chơi.

— Nó nhút nhát lắm. Không bao giờ ra khỏi phòng khi có khách.

— Có phải là cậu Hân không.

— Đúng là nó.

— Cậu ấy nghịch lắm mà.

— Trước mười lăm tuổi, nó là thằng giặc con. Bây giờ sau mười tám, nó thay đổi hẳn đi chị ạ. Tuổi dậy thì... nhưng lẽ ra con gái mới như nó phải hơn chứ. Tôi

cũng ngại, nó có vẻ cô quạnh, lẻ loi thế nào. Chúng tôi cảm thấy không giúp gì cho nó được cả.

Uyên nghe những lời nói chuyện lao xao như ở trên một tầng không gian lạ lùng nào vọng tới. Tiếng động bốn bề cũng chợt như mơ hồ cao vút lênhên đên theo tiếng đàn hiu hắt giữa khuya. Đêm không trăng, nhưng Uyên mơ hồ cảm thấy một khoảng sáng lạnh lẽo, tràn ngập và êm dịu dâng đầy khắp khu vườn cây tịch mịch, thứ ánh sáng kỳ ảo cũng vừa nhuộm đầy tâm hồn hanh hao khô cạn bao nhiêu năm nay.

Rồi tiếng bà chủ nhà gọi người con trai, như tiếng người gọi người xa vắng trong chiêm bao.

Một lúc, có tiếng chân xạc xào sau đám lá phía Uyên ngồi. Nàng quay lại.

Người con trai đứng sau lưng nàng, cách một bức rèm lan thưa, chiếc áo len mỏng mảnh trên tấm quần màu nâu sáng. Đôi giày lông chó cùng với quần xốc xếch dưới đôi bàn chân nhỏ nhắn học trò.

— Ơ kìa, sao mày lại đi ngủ sau con.

Uyên mỉm cười với thằng nhỏ. Hình như nó tưởng phía này không ai ngồi cho nên bước tới, không ngờ có Uyên. Nó loay hoay tìm đường đi vòng lại, nhưng Hy đã kéo tay cậu bé ngồi xuống cạnh mình.

— Cậu đàn hay quá.

— Dạ. Thằng con trai luống cuống ngồi xuống theo đà tay kéo của Hy. Những ngón tay lúng túng đan vào nhau, nó ngồi nhìn xuống mũi giày nghiền nát mớ cỏ ướt.

— Cậu phải uống chút rượu.

— Em không bao giờ uống rượu.

— Xem này, bà Uyên cũng không biết uống rượu, lại còn phải kiêng, mà bà ấy uống mấy cốc rồi, cậu uống đi, say tôi đền cho.

Thằng con trai liếc nhanh một vòng vụng trộm về phía mọi người, rồi nó nhìn sang cái cốc trống của Uyên gượng mỉm một nụ cười bình thản, nâng rượu lên nhắm một ngụm... Rồi nó đặt cái cốc xuống ngồi im, như lắng nghe.

— Em sợ, nhớ uống mà thích, rồi đâm ghiền thì khổ.

Uyên nói với chính mình :

— Ghiền thì khổ thật. Nhưng còn hơn không thích được cái gì cả.

Những bàn kia đã cạn hết chai rượu ngon. Họ bắt đầu nói cười to tiếng hơn, không còn giữ gìn ý tứ nữa. Hy đưa mắt nhìn vợ. Mặt Quế Anh căng đầy một nỗi vui rõ ràng mãnh liệt và buông thả chưa bao giờ Hy nhìn thấy, những ngày ở Sài Gòn, nàng nói với người này một câu, cười với người kia một tiếng, không khí như mở toang ra cho những gì ẩn kín trong bản tính của mỗi người tung mình bay vút lên trời. Quế Anh nói :

— Không ngờ những chỗ tịch mịch thế này cũng có thể vui, chỉ tưởng là chỉ vui được nơi thành phố.

Hoạt cười nghênh ngang :

— Chỗ nào vui hay không và do nơi chính mình, và những người có mặt chung quanh ấy chứ. Nếu tôi không đến tình cờ, có lẽ các ông các bà vẫn chỉ là thầy tu như cũ.

Quế Anh cười ngặt nghẽo :

— Vẫn còn, đấy, một ông thầy tu và một bà thầy tu đang ngồi trầm ngâm kia, lại thêm một cậu nhỏ thầy tu vừa mới vào nhóm nữa.

Uyên đứng dậy :

— Chị đừng lăm cái vẻ bề ngoài của tôi chứ.

— Lăm gì, chị vẫn muôn đời như vậy mà.

— Tôi vừa lột xác đây, bằng cớ, Uyên chuôi cái ly không trước mặt bàn.

Thu cau mặt :

— Chết, Uyên uống rượu đấy à.

— Uống một lần rồi không uống nữa. Không chừng nhờ cốc rượu tình cờ mà tôi lành bệnh.

Quế Anh ngơ ngác :

— Bệnh gì.

— Buồn phiền.

Thu ném cái áo len về phía Uyên :

— Mặc vào ngay đi bạn. Lại ho bây giờ.

Hoạt nói lớn :

— Thôi các bà đừng biến chỗ này thành phòng bệnh chứ. Hãy nói đến ăn uống, đến cái làm ta bằng lòng, những gì ta muốn...

Rồi hắn cầm chai rượu dốc đầy cốc không của Uyên :

— Nào mời bà, thêm một cốc, là buồn phiền không bao giờ còn dám bén mảng tới.

Quế Anh chuôi cái ly không qua phía Hoạt :

— Tôi cũng buồn phiền, sao anh không rót đầy cốc tôi.

Lẽ ra, Hy đã tức bực đứng lên, đi ra khỏi chỗ nhón

nháo ăn nói này. Nhưng bây giờ anh ngồi im. Một nỗi vui dịu dàng, khoan hòa làm anh cảm thấy thích và bằng lòng tất cả mọi người mọi thứ xung quanh. Hy chợt nghĩ, giá Quế Anh làm gì lổ lảng hơn như thế, anh cũng sẵn sàng tha thứ dễ yên. Anh cũng không hiểu sự thay đổi đột ngột của mình từ đâu tới.

Thằng nhỏ bỗng chuôi cái ly về phía trước :

— Em cũng bắt đầu ghiền, cho em xin thêm miếng nữa.

Trong lúc mọi người nói chuyện, thằng nhỏ đã tí ti làm hết cốc rượu đầy lúc nào Hy không biết.

Bà chủ nhà huých tay chồng, tròn hai con mắt nhìn thằng con trai :

— Kia, mình coi thằng Hân.

Ông chủ nhà to béo chậm chạp đứng lên, khỏi ghế. Ông ta lừ đừ đi vòng ra sau lưng mọi người ngồi, tiến tới phía thằng con. Bà chủ định can, tưởng chừng ông sẽ tát nó một bạt tai xính vính như thường lệ trước mặt mọi người. Nhưng hai bàn tay to lớn của ông ta bỗng vỗ mạnh xuống đầu Hân, rồi từng ngón tay xoắn lấy mó tóc rối bù của thằng con trai, ông cười ha hả :

— Tao chờ mãi bây giờ mới thấy mầy lớn. Tại sao mãi tới hôm nay mầy mới chịu thành người lớn vậy con. Không biết tại sao. Chắc chắn là có lý do. Nhờ một người nào ở đây.

Ông ta vui vẻ bóp mạnh hai vai thằng con, ấn nó ngồi xuống cạnh Hy, và cùng ngồi xuống theo :

— Có phải ông tập cho nó uống ?

— Không phải tôi đâu, mà dịp này.

— Dù sao tôi cũng mang ơn ông, vậy ông phải uống riêng, một mình một chai.

Ông chủ nhà gọi lấy thêm rượu. Rượu đồ lai láng những ly không trên mặt bàn.

Thu kêu lên :

— Chắc không ai ra khỏi vườn này rồi, bà chủ nhớ lấy mền chăn ra đắp tại đây nếu chúng tôi có ngã bò lăn xuống đất...

Uyên xoa hai bàn tay vào mặt :

— Vui quá.

Bỗng nhiên, qua kẽ ngón tay nong nản hơi rượu ngọt ngào nhìn thấy, ở bên kia, những đọt lửa sáng hồng rực rỡ nhô lên từ bóng tối. Những ngọn lửa cao thấp nhấp nhô màu hồng vàng, chập chờn những viền xanh xanh đỏ đỏ, như có đó mà chỉ là không, nhẹ và mỏng, mong manh như chỉ bắt gặp bằng tâm tưởng mù lòa ảo giác.

Tiếng bà chủ nhà sang sang gọi người châm thêm củi vào đồng lửa cháy sáng...

Như bị thu hút với màu sắc rực rỡ của ngọn lửa vừa sáng thêm, Uyên đứng lên tiến về phía đồng lửa đang kia góc giàn hoa, bỏ mặc mọi người với những ý nghĩ quanh co có thể có, Hy thong thả đi lại phía Uyên ngồi bên đồng lửa. Nghe tiếng động, Uyên quay lại.

— Anh về chỗ ngồi của anh đi, anh Hy.

— Chỗ của tôi đây mà.

— Bậy nào, chỗ của tôi.

— Không phải là chị nói đâu nhé, mà rượu nói, chị say rồi.

Uyên quay ngoắt lại, nhìn đăm đăm hai mắt Hy bằng hai con mắt mở lớn của mình :

— Không, không phải rượu nói đâu, mà rượu nhìn. Rượu chỉ biết nhìn thôi, không nói được gì đâu.

Trên nét mặt trầm lặng, thân nhiên của Hy, Uyên cảm tưởng như một cơn mưa mát rượi nào đang phủ đầy làm se sắt đù hiu, nhưng cùng lúc mệnh mang tràn ngập một nỗi đắm mê kỳ ảo.

Nàng cũng lắng nghe lại lời mình vừa nói. Tiếng nói như đã ở ngoài không gian quen thuộc bây giờ, xa vút về trăm năm về trước. Không còn gì hết. Chỉ có vườn khuya vắng tiếng dế giun, và bước chân nào xào xạc trên lá khô tới gần. Uyên thấy, như trong cơn mê, qua ánh lửa hồng xôn xao, hai con mắt như dò hỏi, như gọi gắm, như reo vui của người con trai vừa tới tìm ngọn lửa.

Hắn nói với Hy, như nói với khoảng trời đêm :

— Cho em ngồi đây với, như thế tiện cho ông và bà hơn. Em cũng lạnh quá.

Rồi hai con mắt lửa reo nhắm lại. Thằng con trai ngồi hai tay bó gối, rung rinh sắp té nhào xuống, khật khừ như khối bóng lạnh lẽo kín bưng. Bên cạnh nó, Hy cũng ngồi im lặng, ngẩn ngơ. Tiếng người cười nói đằng sau bàn ăn như mỗi lúc một nhỏ dần và im bật. Uyên nghĩ, mọi người đã chết hết rồi, trong đêm nay, và mình nữa, cũng đang đong đưa trên bờ vực thẳm. Ta cũng sẽ chết. Nhưng là người chết cuối cùng, cuối cùng, lẻ loi...

Tới đó, người ta như quên đi, những liên hệ với nhau, vai trò riêng tư của mình, những câu nệ tính toán trong đời sống nhỏ hẹp tầm thường của một thành phố sinh hoạt bình yên đều đặn. Người ta cảm thấy chỉ còn là những cái bóng lơ mờ thu nhỏ bên cạnh nhau, mỗi người có tự do riêng, ngày tháng tuổi đời như mới hẳn lại trong một vùng không khí xa lạ và thơ mộng.

Trong quán rượu nhìn ra, bên kia bờ thông non mọc lơ thơ bên những ghềnh đá tím thoai thoải đồ dốc xuống vực thác cạn, từng dải nước màu thủy ngân lóng lánh dưới ánh mặt trời trắng mệt mỏi buổi trưa diu hiu róc rách lượn qua khe đá như trăm muôn hàng răn bạc lao mình xuống vùng âm u tìm đường lẫn trốn.

Trời cao tím lấp loáng như từng vũng bạc đặc quánh trên kia rừng thông cao vút sẫm màu thành những khối bóng màu rêu lục âm u lạnh lẽo. Con đường từ quán rượu ra đến đường lớn về thành phố vẽ thành một dải vàng quanh co ẩn hiện giữa những bụi bờ lúp xúp cỏ cây.

Thỉnh thoảng, trong u tịch của buổi trưa buồn bã, bóng loáng thoáng tà áo màu mỡ hút bên kia rừng già, hay hình ảnh một khoảng lưng ngựa nâu lang thang đi tìm cỏ xanh bên bờ hoang vu của thác đổ.

Những người tình cò gặp nhau buổi tối ăn thịt nướng ở trại mạn biển thành một nhóm bạn chơi luôn luôn có mặt nhau mà chủ nhân những cuộc chơi, những bữa tiệc luôn luôn là Hoạt. Hoạt nói cười hả hê, thanh thản, như cả khối tiền vất đi là giấy lộn, là rác rơm. Càng thấy đám bạn bè ăn xài vung vít chừng nào, hình như Hoạt càng hãnh diện và thỏa mãn tự cao tự đại của mình chừng đó. Hấn nói :

— Về Sài Gòn rồi, các ông các bà có muốn gặp nhau lại, có muốn tạo một ngày vui, hay tệ hơn, một phút thôi cũng rất khó. Một là không thể gặp nhau, hai là gặp nhau trong khung cảnh khác thì mỗi người sẽ không còn như thế này nữa.

Vợ chồng Thu trước cũng làm ơn lớn với Hoạt, nên nhận hưởng và chia sẻ những ăn xài với hấn không hề thắc mắc. Chính hấn trong những lúc thất bại vẫn nhờ vợ chồng Thu giúp đỡ để bắt đầu lại sự nghiệp. Hai ông bà chủ trại, đối với Hoạt tuy không thân thiết lắm, nhưng lại còn liên hệ bà con. Ngày xưa khi vợ Hoạt còn ở Đà Lạt này, họ đã từng phải tiếp đãi cả gia đình Hoạt hàng tháng trời không nghĩ đến phiền phức hao tốn bao giờ. Hấn cũng tháp tùng theo bố mẹ, nhưng cậu ta lửng lơ, cô quạnh đến nỗi hình như không ai để ý đến sự có mặt, hoặc nhận ra chính cậu cũng là một phần tổn kém trong những buổi tiêu tiền của Hoạt.

Quế Anh thì hoàn toàn không bao giờ phân biệt cái gì là của người của ta. Đối với nàng, người nào bỏ tiền ra, họ cũng đều mua được một cái gì. Với nhóm người vây quanh tình cờ này, Hoạt tìm thấy những lúc thoải mái, hả hê, hoàn toàn vui thú. Hắn là loại người không thể chơi thiếu bạn, bất cứ là chơi gì. Bạn càng đông càng tốt. Và những lúc hắn có nhiều tiền, ai giúp hắn ăn xài càng nhiều càng hay. Cho đến lúc kiệt quệ, hắn sẽ bỏ đời sống đó, đi tìm một vùng bóng tối nào đó, bừa bãi, huênh hoang cách khác, với hai bàn tay trắng.

Vả lại, Quế Anh không cần nghĩ tới cái gì hết ngoài mình. Với Hy, nàng đã như một người bị bó buộc mặc hoài một thứ áo quá chật bằng kích thước và khuôn khổ của đời sống Sài Gòn. Đi ra một bước là sợ người ta chê ý, phê bình, bàn tán. Đến nỗi không dám mặc một cái áo đầm ngắn kiểu mới, hoặc đừng phải vấn cao tóc để thông dong đi dạo phố một mình mua sắm thỏa thích. Cứ phải là những cái áo dài đúng màu đúng kiểu. Cứ phải là tóc chải cách nọ cách kia. Chỉ tới những phố lớn, những cửa tiệm nổi danh, quen ra vào, chỉ cứ phải chào hỏi những khuôn mặt nghiêm trang đạo mạo của các ông hàng tổng hàng bộ.

Đã lâu, nàng là con cá thiếu nước. Bây giờ người ta tình cờ ném cá xuống sông. Nàng vùng vẫy, không cần nghĩ đến điều gì khác nữa.

Bỗng Hoạt chỉ tay xuống bên kia lạch nước trong vắt có một người ngồi câu :

— A, một con cá, hai con cá.

Quế Anh đang nghĩ đến cá. Nghe Hoạt nói, nàng nhòm người nhìn ra, và reo lên :

— Thật là tuyệt, ở đây lại có cá.

— Hình như con cá ở đâu lạc tới, bị câu lên.

— Sao lại bị câu lên.

— Cá ngoài biển mệnh mông, cá sông còn bị câu, huống gì cá trong khe lạch.

Quế Anh chăm chú nhìn con cá vùng vằng bị nhét vào trong cái rọ nhỏ bằng tre.

— Sao nó không nhảy ra mà về với nước.

— Không dễ đâu.

Uyên nãy giờ ngồi nhìn lơ đãng qua bên kia rừng thông, không nhìn thấy cá cũng chen vào:

— Dễ quá, chỉ tại nó không muốn nhảy.

Quế Anh cười nháy mắt với Uyên:

— Nhưng sao chị biết nó không muốn nhảy.

— Đó là tôi nói theo ý tôi, cũng còn tùy loại cá. Kia, có một con nhảy ra được rồi.

Quế Anh khum hai bàn tay lên mặt, ngồi nhòm trên ghế, rướn người qua mặt bàn trở mắt nhìn. Con cá thứ hai vừa vượt khỏi tay người bắt, tung mình nhảy xuống dòng nước. Nước bắn lên tung toé một lúc rồi lại xuôi dòng chảy xuống.

— Vậy là có một con, nằm yên, chờ chết, và một con tự giải phóng.

Hy như đoán ra những ý nghĩ và cử chỉ của vợ:

— Em thích con cá đó à. Em có vẻ giống cá lắm. Con cá nhảy ra là để tìm đường sống. Còn người thì lại là chuyện khác.

— Cùng lý do cả. Người cũng tìm đường sống.

— Vậy là người đang chết hay sao.

Quế Anh nhìn Hy bằng hai con mắt căm tức. Trong mắt vợ, Hy nghe rõ tiếng nói nghiêng ngả gay gắt đã quen :

— Chứ còn gì, một cách chết. Chết dần mòn. Thật phí đời.

— Em có thích làm con cá, cứ việc. Hay muốn làm bất cứ gì cũng được. Anh không ngăn đâu.

Quế Anh níu cánh tay Hy, bấm thật mạnh những móng sắc vào bắp tay anh.

— Tưởng đề cho anh nói như vậy à. Anh nói vậy, tức là có lý do... à... hay là... anh muốn thả tôi ra, để anh cũng... tự do, cũng đi tìm tự do của anh.

Hoạt bỗng cất tiếng cười vui thú :

— Trời ơi, sao bà Hy tham lam như vậy. Cho phép mình lại cấm người.

— Em nghe chưa, ông ta cười cho.

— Cười thì cười, nhưng mà tôi nhắc lại như thế đó anh đừng tưởng anh có thể tự do khi tôi còn sống.

— Em lại nổi hung dữ rồi. Nhưng mà anh tự do... tự do để làm gì. Anh có muốn hay có cần tự do đâu.

Bỗng giọng Hy nhỏ xuống. Anh vừa bắt gặp bên kia bàn, nụ cười lạnh lẽ của Uyên qua những ngón tay thon che miệng.

Không hiểu sao mình nói vậy, Uyên lại cười. Hình như mình có cái gì lúng túng đến ngu xuẩn trong cách đối với Quế Anh, trước mặt người khác, và những cặp mắt thông minh như Uyên đủ nhìn thấy tất cả những điều u uẩn khó nói ra nơi người khác, Uyên cười mình. Một người đàn ông. Có thể nào lại nói ra điều hèn yếu

đến như vậy. Có vẻ như là hèn yếu. Nhưng mà ta không hèn yếu. Hình như ta nói điều đó để che giấu một điều trái ngược lại. Tự do, có thật mình không cần tự do. Có. Không. Bao giờ. Lúc này. Để làm gì. Với Quế Anh là để trở về đời sống huênh hoang vui thú xa hoa cũ, với tiệc tùng phóng túng, với bè bạn rộn ràng. Còn ta thì khác, ta không muốn ai để ý gì đến mình, không dẫn vật ta từng cử chỉ, ý nghĩ thầm kín. Không xen kẽ vào bất cứ một mảy may thay đổi nào nơi ta hết. Thay đổi. Ta có thay đổi gì không. Cái gì đang xa lạ, thu hút ngại ngần vừa tới. Từ đâu. Cái gì thật lạ, làm băn khoăn, xao xuyến, làm ta vừa không còn yên tâm và bình thản, vừa cảm thấy như mọc thêm những thứ cánh thần, làm lâng lâng, bay bổng, nhẹ tênh từng lúc. Và choáng váng trong một bầu không gian rất lạ.

Uyên. Người đàn bà thầm kín, lẳng lẽ, la lùg. Tại sao nàng có những điều khác thường với ta. Nàng không phải là người lẳng lơ, thiếu đứng đắn. Mà trong những điều nàng nói, như ngụ ẩn một ý tứ nào, nhắn gởi âm thầm một việc gì. Rượu nói. Không, không phải rượu nói, mà rượu nhìn. Nàng say. Không. Không say. Những người trầm tĩnh và kín đáo không bao giờ say. Hoặc không bao giờ say trước mặt người khác.

Trong cơn mơ màng, bỗng nghe có tiếng ông chủ trại mạn gọi thét lên phía ngoài sân. Rồi thì bóng ông cao lớn lao về phía suối.

— Gì vậy chị, Thu hỏi.

— Thằng Hân nó cỡi ngựa. Bà chủ trại mạn lo âu nhìn theo chồng.

— Trời ơi, nó cưỡi ngựa mà chị làm như nó lao xuống vực, hãy đề cho nó cưỡi.

— Nó yếu lắm, và bị tật ở chân, không bao giờ cưỡi ngựa được. Thế nào nó cũng té. Đường bên kia sát triền dốc của thác, nếu...

— Không sao đâu, anh chị muốn nó khá mà ngăn cấm và canh giữ như trẻ con thì sao được. Nó lớn rồi. Quế Anh bỗng reo lên :

— Ông ấy đi thông thả thế kia làm sao giữ cậu ta lại được. Đề tôi ghim cậu ta lại cho.

Nàng thoăn thoắt đi nhanh qua bên kia lối xuống thác. Qua kẽ lá thưa, nàng thoáng thấy tấm áo màu nâu tươi của Hân nhấp nhô trên lưng con ngựa cao gầy nhom.

— Cậu Hân ơi, đứng lại đi.

Nghe tiếng gọi, Hân kèm hai chân vào hông ngựa, quay lại. Mặt nó sáng rỡ lên với một nụ cười hân hoan làm thay đổi hết cả những nét dịu dàng con gái, tấm đấm trong một thứ ánh sáng kỳ diệu nào đó. Nhưng chợt trông thấy Quế Anh, những nét vui tươi chìm biến mất, nó thúc chân vào hông ngựa, con ngựa chậm chạp bốn vó phóng về phía trước.

— Bỏ con ngựa đó lại cho tôi. Con ngựa của tôi.

Con ngựa dừng lại, hí lên một tiếng khô khan.

Hân lẩm bẩm :

— Con ngựa này là của bà.

— Tôi đã thuê rồi mà.

— Sao bà không thuê con khác.

— Những con kia thấp tôi không thích. Cậu đi tìm con khác đi, con này của tôi.

— Người ta cười hết rồi, không còn con khác.

— Thì cậu vào trong kia chờ, con ngựa này nhường cho tôi.

— Tại sao tôi phải nhường cho bà chứ. Hân nói bướng, mặt mày cau có.

Quế Anh ngạc nhiên nhìn thẳng bé. Chưa có một người nào tỏ vẻ hỗn xược hay trái ý nàng bao giờ. Nhưng nàng vấp thẳng lời con không ra gì này. Tự ái bị xé toang bất ngờ, nàng to tiếng :

— Tôi bảo cậu phải xuống ngựa.

— Bà quyền gì lại hống hách với tôi.

— Cậu đừng nói lời thôi, cậu xuống ngựa, và giao ngựa cho tôi.

— Bà muốn tôi giao ngựa. Tôi lại không muốn giao ngựa cho bà. Biết ý muốn ai hơn ai.

Quế Anh ngần người nhìn thẳng nhỏ. Nàng không tưởng tượng thẳng bé nhút nhát hôm qua, say rượu, nằm thu mình trong cái áo khoác dày của bố lại có thể dám cãi tay đôi với mình. Lúc này, mặt mày nó còn tươi cười, vui vẻ dễ thương, bỗng nhiên nó thay đổi hẳn đi từ khi nàng đòi ngựa. Không phải vì nàng đòi ngựa. Một có gì khác. Thỉnh thoảng nó lại nhìn vào trong kia, nửa chờ đợi trông ngóng điều gì, nửa bồn chồn thất vọng.

Cuối cùng nàng hỏi :

— Sao cậu lại xăng với tôi ?

— Tôi không xăng với bà. Tại sao bà ra đây ?

— Tôi định cưới ngựa.

Giọng Hân bỗng dịu hẳn xuống :

— Bà làm tôi lại cứ tưởng...

— Cậu tưởng ai...

Hân tụt xuống đất, giao ngựa cho Quế Anh. Nó nhìn vào trong rồi nói khác với ý nghĩ :

— Tưởng là má tôi hay dì Thu.

— Cậu không cưới ngựa nữa sao, chờ một con khác. Tôi nói đùa đấy, tôi cho cậu mượn ngựa, cưới đi. Chạy một vòng.

Hân lừng khừng :

— Không, tôi đi về nhà.

— Cậu giận tôi à.

Ai thêm giận bà, Hân nghĩ, cúi đầu đi trở lại con đường dốc ven bờ thác.

Khi mình đi ra phố, đàn ông con trai tuổi nào cũng nhìn ngắm mình chăm chú, tò mò, thích thú, ham muốn nữa. Vậy mà thằng nhỏ này, như đui mù, như đất đá, nó đứng đưng tỉnh bơ, không nhìn thấy và cảm thấy điều gì hết. Bực tức sinh ra tò mò, khó chịu, Quế Anh hỏi vặn :

— Cậu đang thích cưới ngựa, sao lại bỏ về nhà ?

— Mẹ tôi hỏi như vậy, chưa chắc tôi trả lời.

Rồi hăn bỏ đi thẳng.

Bực tức biến thành cơn giận dữ vô lý, bất thần, Quế Anh nhảy thót lên ngựa, thúc hai chân vào bụng con vật gầy nhom. Đau quá, con ngựa chồm lên, lao về phía trước.

Trông theo, Hoạt đứng lên, xoa hai tay vào nhau, bảo Hy :

— Con ngựa gầy kia, muốn về rừng. Tôi cũng muốn về rừng.

Hy nói móc :

— Người rừng nào lại chẳng muốn về rừng.

Uyên nhìn quanh cái bàn ăn vừa dọn dẹp bớt những chén đĩa và đồ ăn thừa ngồn ngang chỉ còn lại những tách cà phê uống dở, những đồng tàn thuốc, mấy cốc rượu voi, những đĩa bánh trái cây tráng miệng còn thừa.

— Ông về rừng là phải lắm.

Hoạt cười khan:

— Vì sao bà cho là phải?

— Lúc này bất cứ ai làm đúng sở thích của mình đều là phải.

— Sao đến như bà cũng đột nhiên có ý nghĩ rộng rãi đó.

— Ông tưởng tôi là gì, nữ tu à. Cũng có lúc con người cần phục thù chứ.

— Bà thù cái gì?

Thu đưa mắt nhìn Uyên ra dấu bảo không nên nói thêm. Nàng hiểu bạn buồn lòng, bực bội và đè nén u uất lâu ngày quá, sẵn dịp nào là muốn thõa lộ một vài câu cho voi bớt những nặng nề giăng mắc trong lòng.

— Ta cứ sống trần đời ta, mọi thù hận sẽ tiêu đi. Ai mà lại chẳng phải mang một hận thù nào đó trong lòng.

Thu nhìn chồng ngồi khoan thai trong chiếc ghế xích đu đọc báo giữa phòng khách rộng của nhà quán. Hắn như mặc tất cả mọi người muốn làm gì thì làm tới đâu thì tới, chỉ giữ gìn thể giới hạnh phúc riêng của mình là đủ. Hạnh phúc của hắn là người vợ khỏe mạnh, vui tươi, giản dị và bình thường bên cạnh, bày con cháu khính trọng thông minh ở nhà, công việc đều đặn suông sẻ, những

xã giao tốt đẹp, bạc tiền không bao giờ thiếu, tiếng tăm không bao giờ sút mẻ, và cứ như thế, nòi nào có vung nấy, hai vợ chồng giống hệt tính nết và tư tưởng nhau, bình dị, phẳng lặng, kéo dài một đời không mấy may sóng gió. Cuộc đời như thế, trước mắt Thu là thần tiên, nhưng lại quá kệch trong ý nghĩ phóng túng của Quế Anh, và tầm thường eo hẹp trong tầm mắt mong muốn xa vời của Uyên. Cho nên mỗi một người đều bất bình hoàn cảnh mình, nhưng không bao giờ thỏa thuận đánh đổi cho một người khác, thà đau khổ nỗi đau khổ của mình còn hơn sung sướng với cách cuộc sung sướng của một kẻ nào xa lạ.

Vợ chồng ông chủ trại mận đã bắt gặp thằng con trai ngoài kia bờ thác. Họ dẫn thằng nhỏ trở vào quán, như dẫn một con mèo con.

Hoạt bắc tay lên làm loa gọi một người to béo nào mặc áo khoác da vừa cưỡi con ngựa lông nâu lảng mướt đi tới. Hai người nói chuyện huyền thiên với nhau một lúc rồi người đàn ông lấy cần câu và giỏ tre đi xuống thác, giao con ngựa cho Hoạt. Hoạt phóng ngựa vào rừng thông. Hy nhìn theo và cố dò xem mình có cảm thấy một thoáng nhói buồn nào trong lòng hay không, thế là họ sẽ gặp nhau ở trong rừng.

- Anh nên đi theo chị ấy.
- Tại sao chị lại khuyên tôi điều đó, chị Uyên.
- Dù sao thì cũng giữ gìn lại những gì đang có.
- Chị khuyên tôi vì lẽ khác.

Hy định nói, chị muốn dò thử phản ứng của tôi thôi chứ gì. Nhưng có mặt Thu, anh đành im. Như đoán được ý nghĩ Hy, Uyên cười mát:

— Thế ra anh không sợ à.

— Tuyệt nhiên là không. Tôi không cần sợ nữa.

— Anh nói như vậy có sớm đi không.

— Đúng lúc.

Họ nói, và lắng nghe nhau thật rõ từng chữ, từng câu, từng hơi thở, đối diện nhau bên này bên kia mặt bàn, nhìn thấy từng ý nghĩ của nhau, nhưng hoang mang, phiêu dạt, như bay bổng đi nơi nào xa xôi, không hiểu là nói gì và nghe gì.

Thu có vẻ mỗi một đi tìm một cái ghế xích đu kéo lại nằm dưới cạnh ghế chồng. Hai vợ chồng bóc một trái quýt chia cho nhau ăn, rồi người chồng úp tờ báo lên mặt đồ giấc ngủ. Hân nói với vợ:

— Chừng nào họ chơi chán, muốn về thì gọi anh dậy nghe Thu.

— Thu cũng ngủ đây mà.

— Thu không thức, họ cũng sẽ thức mình.

Họ nói với nhau, giản dị, xưng hô bằng tên, dễ thương như hồi mới cưới, và cùng tìm thấy giấc ngủ trưa ngắn ngủi dễ dàng trong nhà quán xa lạ.

Vợ chồng chủ trại mạn đến quầy gọi một thức uống gì đó. Hân đi thẳng lại bàn, ngồi bên cạnh Hy, yên lặng, chăm chú nhìn Uyên.

— Cậu Hân, cái gì không thể thì không nên làm.

— Vâng, tôi sẽ làm như vậy, nếu đó là ý kiến riêng của bà.

— Cũng không hẳn là ý của tôi. Nói chung như vậy, tuy nhiên lại trái ngược với ý muốn của người trẻ. Họ thích làm và cần làm những cái gì không thể.

Hân chớp mắt, nhìn xuống những ngón tay mình để sắp trên bàn. Những ngón tay tròn trĩnh, sạch sẽ, và vì vậy, có một vẻ gì vụng dại trẻ con. Nó nắm chặt bàn tay lại như nghiền nát một điều gì bên trong, rồi quờ tay tìm cốc rượu uống dở buổi trưa, rót thêm cho đầy, uống một hơi.

— Ba tôi vẫn bắt tập uống rượu, đối với sức khỏe tôi, đó là điều không thể, vậy mà ông vẫn cho là nên uống. Có lẽ ba tôi đúng. Tôi vẫn làm trái ý ba tôi. Nhưng nay thì tôi sẽ cố gắng làm trái lại, để đúng theo ý bà.

— Cũng còn tùy việc nữa chứ. Như nếu rượu giúp thêm can đảm và cậu sẽ mau thành người lớn thì nên uống, miễn là đừng quá độ để trở nên ghiền. Như rượu mạn chính ông bà cất, uống tốt là khác. Còn những việc khác thì... không giống như việc uống rượu đâu.

Hơi rượu ấm bốc lên hưng hực trong người, Hân quay qua hỏi Hy :

— Sao ông lại không uống.

— Uống rượu mất đi những cảm tưởng và ý nghĩ đang có thật, chỉ uồng phí.

— À à, vậy là ông đang có cái đẹp lắm đề nghị, tôi cũng vậy, nhưng mà rượu giúp cho can đảm đề nghị đến.

— Điều gì vậy.

— Tôi cũng không biết nữa.

Ông bà chủ trại uống nước ở quầy xong, đòi về trước. Hy nói, thản nhiên :

— Chị Uyên mệt có lẽ cần về nghỉ trước, tôi đưa ông bà về, sẽ đưa chị ấy về luôn.

Uyên nói cố không nhìn Hy, với một nỗi vui rộn ngợp trong lòng :

— Bậy nào, anh phải chờ đưa chị ấy về.

— Tôi sẽ quay lại đón nhà tôi, như vậy, chúng mình đều có đủ thì giờ, ông bà, nhà tôi, và chị Uyên.

Tiền ăn, Hoạt đã đưa cả xấp cho chủ quán từ trước chưa tính lại. Hy viết mấy chữ lại cho vợ hẹn sẽ đến tìm rồi ra xe. Ông chủ trại mạn ngồi đằng trước với Hy. Bà vợ muốn cho Hân cùng ngồi trước, nhưng vì ông chồng quá to béo lấn sang ghế người lái nên thẳng nhóc đành ngồi sau, bên cạnh Uyên. Chiếc xe từ từ xuống con đường dốc, bỏ lại những bụi bờ xanh ngắt đằng sau, với tiếng gió bắt đầu vi vu trời lên âm điệu triền miên của chiều buồn trên hàng thông âm đạm quanh đồi.

Ngồi giữa hai mẹ con Hân, nhìn ra phía trước, thỉnh thoảng Uyên bắt gặp đôi mắt Hy tìm kiếm bóng mình trong gương soi chiếu hậu. Nàng mỉm cười vắn vơ, và lắc đầu nhẹ nhẹ, cố gợi cho Hy một lời cảm yếu đuối.

— Đừng, không nên như thế.

Nhận ra ý nghĩ thăm kín và nụ cười im lặng của nàng gợi lại trong gương, Hy càng cố ý nhìn nàng, chăm chú và nhiều lần hơn. Uyên trông rõ cả đôi môi Hy nhếch lên một nụ cười cũng thăm kín và im lặng như nàng. Con đường quanh co giữa hai vùng rừng cây lơ mờ nắng nhạt, nắng của ký ức và của chiêm bao, màu vàng trắng phôi phai, băng lạnh, như nâng trời lên cao hơn và thỉnh không bỗng chìm lắng trong im lặng vô cùng, vĩnh viễn.

Tiếng xe chạy lên dốc xuống dốc rù rù chậm chạp như ru ngủ tâm hồn vào mộng mơ tịch mịch u trầm, Bà

chủ trại tựa đầu lên thành ghế nệm xe, lìm dim ngủ. Hân ngồi khoanh tay trên ngực, nhắm mắt, nhưng hàng mi dài và mỏng thỉnh thoảng hé lên như đón lấy một tí ánh sáng mênh mang bên ngoài, rồi choáng ngợp trong vắng im, lại khép kín rung động bởi hồi theo hai cánh mũi phập phồng không đều nhịp thở.

— Cậu mệt à. Uyên hỏi ôn tồn.

Hân mở choàng mắt ra, lấy tay vuốt mớ tóc rồi lắc đầu mỉm cười rạng rỡ trả lời Uyên.

— Cậu sao thế.

— Em có sao đâu, chỉ cầu mong con đường dài.

Tiếng Hy vọng lại, như từ xa xôi:

— Sao cậu lại mong con đường dài.

— Em không thích về nhà.

— Chỉ thế thôi. Tôi cũng muốn con đường dài.

— Lý do của ông thế nào.

— Có lẽ tôi thích lái xe.

— Ở Sài Gòn ông không được lái xe sao.

— Không, chỉ tài xế, và đi tới những con đường định sẵn. Ở đây, rừng núi mênh mông là của mình, muốn đi đâu thì đi. Chỉ tùy ở ta có muốn đi hay không.

— Vậy ông muốn đi hay không.

— Còn tùy. Dù sao cậu cũng gần giống tôi.

— Tôi không dám giống ông đâu.

— Sao vậy, tôi là ông kẹ.

— Không phải vậy, tôi làm thế nào bằng được ông cho dù bây giờ tôi đang lớn bằng ông.

— Cậu nghĩ cái gì vậy.

— Không. Tôi lỡ lời nói vắn vơ ấy mà.

Uyên cảm thấy thằng bé bắt đầu nói nhiều câu rắc rối, nhưng lại vẫn vơ chằng đâu vào đâu từ buổi ăn trưa nay. Những điều đó hình như có liên quan mơ hồ tới nàng. Nàng vừa bồn chồn lo âu không đâu, vừa mệnh mang một nỗi ngậm ngùi kỳ lạ. Mình hơn ba mươi tuổi, già rồi. Nàng chợt nghĩ tới tuổi, tuổi đời sống, tuổi tháng năm, cả hai thứ tuổi đều chất chồng những buồn phiền ngoài sức chịu đựng triền miên tưởng như không bao giờ chấm dứt. Và bây giờ thì...

Gió lạnh tạt vào khung xe ào ạt khi họ về tới bờ hồ. Uyên húng hắng ho xốc cổ áo lên lấp kín tận cảm.

Vào chiều, hồ mệnh mang xám nhạt dưới vòm trời nắng mờ dịu hiu. Không khí lắng tĩnh làm chơi vơi tiếng xe qua lại trên đường. Tưởng như mọi người đang trôi lơ lửng trong một vũng ánh sáng ảo huyền của cõi nào không thời gian không không gian.

— Trời đẹp quá.

— Chị có muốn dạo quanh bờ hồ một vòng không.

Ông chủ trại mạn này giờ lặng thinh dỗ ngủ, bây giờ lên tiếng :

— Ông cho chúng tôi về trước vì nhà gần đây, rồi sẽ đưa bà đây đi dạo một vòng.

Hân mở choàng mắt ngồi nhòm lên định nói điều gì nhưng lại nín thinh khoanh tay như cũ.

Xe về đến cổng ngoài của trại mạn, hai vợ chồng ông chủ đòi xuống xe khỏi phiến Hy đưa vào trong phải trở đầu xe ra.

Họ chào mỗi người và dặn dò sẽ mời và gặp nhau

lại những bữa ăn khác, rất gần. Hân thông thả xuống xe, đóng cửa lại, thò đầu vào trong hỏi Uyên :

- Bà có đến nữa hay không.
- Có gì ăn thì phải đến chứ, Uyên cười.
- Bà hứa như thế đi.
- Tôi hứa.
- Bà có thích mặn không.

Mười mấy năm xưa, một lần nghỉ hè lên Đà Lạt, một người con trai lạ mặt gặp tình cờ ở vườn mặn cũng đã hỏi nàng như thế, cô có thích mặn không. Nàng đã trả lời, cũng còn tùy mặn ngọt hay chua. Gã con trai tình quái trả lời, nếu cô thích thì mặn chua cũng thành ngọt. Và cô không thích thì mặn ngọt cũng thành chua.

Uyên mơ màng cười với bóng mình thời con gái :

— Có chứ, thích cả mặn ngọt và chua. Nhưng mà tôi hết cả tuổi ăn mặn rồi, hãy để cho các cô còn trẻ nhắm nhấm, thích thú hơn...

Ông bà chủ trại đã vào trước, quay lại vẫy tay chào. Hân chạy lao vào nhà, reo lên như vừa khám phá một điều gì bí ẩn :

— Mẹ ơi, ba ơi, bà ấy bảo thích ăn mặn, hôm nào mình phải biếu bà ấy một ít mặn, nghe mẹ.

Hy cho xe phóng vút đi. Tiếng thắng nhỏ mất hút sau con đường mòn đất hồng mịn.

Xe bây giờ đổi tốc độ. Gió quạt tóc Uyên vào mặt. Những mảnh trời bỗng rách nát thành hình thù quái dị trong hai mắt Uyên vương tóc nhìn lên. Tiếng Hy nói cũng có vẻ như tiếng người chạy lên dốc cao thẳng đứng :

— Bây giờ tôi làm tài xế cho chị. Và tôi biết chị đang mong muốn tốc độ này, thế này, có phải thích không.

Trời trắng đục, cây xanh im, nắng vàng mờ, tất cả chao lộn quay cuồng theo mái tóc Uyên bay tới tấp vào mặt mũi. Uyên dẫn tay lên ngực cổ nén tiếng ho. Nếu mình ho Hy sẽ chậm xe lại. Nàng bỗng bàng hoàng sợ hãi mình cũng đang mong con đường không bao giờ dứt, và chiếc xe vun vút không ngừng theo đà gió bão này. Nàng nghe lắng trong hồn mình những tiếng reo cười xa lắc, từ một kiếp nào lai sinh vắng tới, hay từ thuở nào xưa, xưa mãi miết, không bao giờ còn nữa. Nàng muốn khóc với nỗi sung sướng kỳ diệu và mong manh vừa chợt cảm thấy. Chỉ một thoáng thay đổi của đà xe, mọi điều sẽ tiêu tan đi, và con người hiện tại của mình lại hiện nguyên hình dáng cũ, trơ trụi, lẻ loi, phiền muộn không cùng...

Đột nhiên xe trở về một khúc quanh đường cũ từ bao giờ và đang chậm lại. Nàng trông rõ ngã tư con đường dẫn về khách sạn. Trong gương chiếu hậu. Hai con mắt Hy tìm kiếm đôi môi buồn nàng cười trong đó ngần ngừ.

Một thoáng, Uyên bỗng nhận ra là mình đã vừa ru trong một ảo tưởng đơn đau, thấp thoáng. Tưởng tìm thấy chút lãng quên. Tưởng bắt gặp một đời sống khác, ngơ ngai. Nhưng mọi sự không có gì thay đổi. Đời sống với những ngã tư bắt buộc rẽ theo chiều nọ chiều kia. Hàng rào và những lối đi ngăn trở, xa cách. Tháng ngày và buổi sáng buổi chiều hư hao. Với mình phôi yếu

tim đau. Với con ở nhà đói khát, bơ phờ. Với chồng tháng năm miệt mài bài bạc, ăn chơi, thù hận...

Nước mắt chạy vòng tròn quanh hai ổ mắt, nước mắt ướm lên hai hàng mi chớp ngậm ngùi. Giọng Uyên lạc đi.

— Anh Hy, anh cho tôi về khách sạn, chiều rồi.

Chiếc xe bây giờ trở về tốc độ chừng mực bình thường. Uyên nghe như có tiếng thở dài dịu dàng của Hy gửi lại trong cơn gió thoảng thơm mùi hương cao quý của loài hoa nào từ một biệt thự mệnh mông.

Đến khách sạn, Uyên nói:

— Thôi anh đi đón chị, sợ muộn.

— Chị có vẻ mệt bất ngờ, tôi đưa chị lên.

Những bậc thang lầu âm u thăm đỏ. Ngọn đèn hồng dội lên ánh sáng ấm cúng từ một góc tường khuất. Hành lang vắng vẻ bên trên. Tiếng cánh cửa phòng mở ra trong yên lặng. Và tiếng thở mệt nhọc của Uyên nghe rõ giữa cánh cửa phòng đóng mở lung chừng. Nàng hí hoáy mãi không gỡ được chìa khóa ra khỏi ổ.

— Cái phòng này có nhiều thứ hư.

— Chị buông tay tôi đóng mở thử xem nào.

Uyên đứng hẳn vào trong cánh cửa. Loay hoay một lúc, Hy rút được cái chìa khóa ra khỏi ổ.

— Anh đóng lại bên ngoài, rồi mở thử hộ tôi, nhớ lại trực trực không biết gọi ai.

Hy lẳng lặng làm theo. Thấy khóa đã mở đóng được dễ dàng, Hy thử đi thử lại nhiều lần rồi vẫn đứng ngoài phòng, chuôi cánh tay vào bên trong trao chìa khóa cho Uyên...

Uyên đắm đắm nhìn cánh tay người đàn ông trao khóa cho mình. Hai người cách nhau một cánh cửa khép hờ yên lặng. Rồi thông thả, rón rén, nàng nhón lấy chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay Hy.

Nhưng trong một chớp mắt mà triệu vạn năm quay tit mặt trời, Uyên cảm thấy bàn tay nào níu lấy những ngón tay mình, quấn quít, ấp ủ, và giữ im trong hơi ấm nồng lung bùng hoang, mềm mại. Nàng nghe rợn đau một cảm giác xót xa lẫn bùng hoang kỳ diệu nơi vết thương hôm trước trong lòng bàn tay. Rồi cảm giác đó xoáy lốc vào khắp người nàng như một cơn gió lạ bất ngờ, làm choáng váng ngất ngây tâm thần.

Những ngón tay nàng bỗng nhón lên, vươn dài như một thứ rễ cây thần tiên kỳ dị, quấn lấy bàn tay xa lạ. Cùng lúc, nàng nghe như muôn nghìn ngọn sóng ấm khóa đầy lòng mình, rồi những ngọn sóng biến thành những con rắn, lạnh ngắt, nhỏ li ti, từ từ lặn vào lòng bàn tay mình, tìm đường thoát ra khỏi hơi ấm lạ lùng ôm ấp. Rồi thì nàng níu lấy khoảng không. Những ngón tay khuấy sừa cho con, giặt áo cho chồng, vật tôm vật cá, khâu vá bán mua mười mấy năm trời bây giờ níu lấy khoảng không. Cánh tay Hy đã rút ra ngoài cánh cửa. Cánh cửa khép hờ mở ngỏ ra một vùng trống trải tan hoang như lòng người đàn bà ngoài kia. Và trên cõi tan hoang, Uyên nghe tiếng chân người đàn ông hấp tấp đi khỏi vùng hành lang tối mờ như trốn chạy.

«...Nếu mình không thể thu xếp đem tất cả các con cùng lên được với em ít lâu cũng làm thế nào gọi bé Phương lên ngay cho em. Em sẽ tìm cách gọi Phương cho một người bạn trông nom và thỉnh thoảng lui tới, nếu bác sĩ còn cấm không cho sờ sóc lấy con. Mình bảo em phải vào nhà thương. Nhưng lúc này em chịu đựng được không khí của một khách sạn thế này đã là quá hưởng gì nhà thương. Em nghĩ chỉ một thời gian xa cách những lo âu hàng ngày, chỉ nghĩ đến em một cách ích kỷ thôi, có thể lành hoặc bớt dần được. Bây giờ thì em mong mỗi một điều, có bé Phương đâu gần, để bớt buồn rầu, và có mình, nếu mình có thể lên với em, ít hôm thôi, để có thể yên tâm. Có cái gì bất an trong tâm hồn, làm em không ngủ được, và không yên vui được...»

Uyên đọc kỹ lại lá thư từ đầu, ngẫm nghĩ về câu, nếu mình có thể lên với em, ít hôm thôi... Và bỏ thư vào bì, dán kín lại. Nàng đã định viết văn tắt, càng văn tắt

càng tốt, đề nhẩn chồng tìm cách đưa bé Phương lên. Ý định chỉ có vậy. Nhưng mà khi viết, ý cuốn theo dòng, nàng nghĩ tới những điều gì không tự kiểm soát và dẫn dắt được. Quả tình là nàng không hề có ý gọi Khang lên. Và khi viết, vô tình, nàng đã thiết tha mong mỗi điều đó.

Đặt bức thư xuống bàn, nàng nhìn đắm đắm hai con mắt mình trong gương lớn trên bàn viết.

Vì lẽ gì ta lại mong Khang lên. Thành thật, thiết tha, và cấp bách vô cùng. Mới chiều hôm qua, đêm hôm qua, mình không hề có ý ấy. Ngay trước khi viết bức thư vội vàng này cũng không. Mà trong thư, ta đã tình cờ lên tiếng gọi. Vậy ra ý muốn đó ần giấu âm thầm trong lòng từ trước, ta không dò xem, không hề đoán biết. Bây giờ nó bật lên, như một que diêm bất ngờ không có ý định đốt. Que diêm đã trở thành ngọn lửa. Ý muốn trở thành một thứ cảm tình kỳ lạ, đột ngột. Mình muốn có Khang, và yêu Khang, ngay bây giờ. Vì sao. Hai con mắt trong gương nhìn mình bối rối. Có phải một đòi hỏi khát khao bất chợt. Không phải, lòng ta lặng phắc. Xác ta héo cằn. Ta không cảm thấy thích thú điều gì bất cứ một người đàn bà nào vào tuổi ta cũng sẵn sàng rung động. Vậy thì vì lẽ gì.

Uyên khoác hai tay lên vai. Buổi chiều im lặng và rung động trong một nỗi lạnh lùng ray rứt. Những bức tường kín thơm một mùi xa lạ và quyến rũ khác thường, ngồi dậy, đi quanh phòng, nàng vẫn còn cảm thấy được cả hơi mát lạnh dịu dàng của ra nệm dưới lưng. Không khí làm ru ngủ thần trí sáng suốt và dễ dàng thân xác u mê. Nàng nghe tim mình đập thật rõ trong lồng ngực.

Những ngày đã qua tan loãng hình ảnh. Nàng cảm thấy mình bỗng bênh mất đi chỗ đứng và tên tuổi ngày tháng có thực. Bây giờ chỉ còn là cái xác, là con bệnh, là một thứ ma mong manh thấp thoáng không còn nuôi dưỡng một ý niệm nào về tốt xấu, thẳng cong, mọi sự việc khác. Nàng cảm thấy chơi vơi và sẵn sàng vâng chịu theo sức cuốn hút của một lòng vực thẳm.

Phải rồi, ta chỉ muốn có Khang, để như người nằm mộng, với một cái véo tay thật đau, có thể tỉnh lại và nhận ra chính mình. Với một chút nương tựa buồn rầu yếu đuối nào đó.

Vậy mà mình tưởng, bỗng dưng, vì một yếu đuối nào, mình chợt cảm thấy nhớ mong Khang, như một thời vàng son đã mất... Thời đó, vĩnh viễn trôi qua, không bao giờ còn tìm lại được trong đời sống mòn cũ của vợ chồng.

Cũng có thể vì mình muốn thử, với những gắng gượng cuối cùng, cố thấp lại cuộc tình đã chỉ tro than. Vô ích, mình đã gắng gượng nhiều lần rồi. Sau một lần yêu, một phút âu yếm dịu dàng, Khang lại là con người Khang bê tha bại hoại cũ. Ngày tháng lại tiếp tục, rã rời, tan hoang, buồn thảm, với những thói tật mà người đàn ông cố tìm đến để phá hủy chính con người mình.

Và rồi những lời cắn xé, những câu gắt gỏng, những cư xử tàn nhẫn, những dối dãi vô tình... Ta chỉ đau thêm, hay là chóng chết hơn... Hãy qua cho khỏi cơn đau này, hoặc là không bao qua khỏi nữa, mọi sự sẽ bắt đầu lại hết, dù có với cả sự chết.

Uyên lấy bức thư ra, định xé đi viết lại thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, chậm nhẹ, rụt rè,

— Ai đó.

Uyên hỏi vọng ra, mấy lần không có tiếng trả lời.

Nàng thong thả ra mở cửa. Căn phòng ẩm áp bỗng khuấy động với hơi lạnh xâm nhập bất ngờ. Người mới tới cổng kênh trong đồng áo mưa ướt sũng.

Uyên nhận ra giọng nói lạc hẳn đi vì lạnh của Hân :

— Trời mưa, biết chắc là bà không đi ra ngoài nên tôi đến.

Uyên vui vẻ vẫy gọi Hân vào phòng :

— Trời mưa thật đấy à. Tôi nằm từ trưa đến giờ không biết gì bên ngoài. Phải rồi, mùa hè, trời vẫn mưa vào buổi chiều ở đây.

— Hôm nay hình như không phải mưa mùa hè. Con mưa dài suốt buổi chiều, và bây giờ trời không chịu sáng lên nữa.

— Buồn thật, mưa suốt cả buổi chiều. May mà tôi không biết là mưa. Cậu đến thăm tôi có việc gì không.

Hân khom người móc túi áo tơi ra một gói giấy lớn.

— Mẹ bảo... đem mạn lại biếu bà...

— Mưa thế này bà lại bảo cậu đem mạn đến cho tôi.

— Mạn hái từ buổi sáng, những trái này ngon nhất. Một mùa chỉ có một số ít mạn như thế, còn thì loại xanh, chát lắm. Đền đến sáng mai, mạn không còn tươi nữa.

Uyên băn khoăn nhìn Hân từ đầu đến chân :

— Cậu cũng bệnh mà, sao bà lại để cậu dầm mưa như vậy...

Hân vuốt mớ tóc không đội mũ ướt mềm :

— Tôi vẫn thích mưa như vậy.

— Bậy quá, cậu vào đây.

Uyên vào phòng tắm lấy tấm khăn lông lớn, bảo Hân cởi áo mưa máng vào mắc và lau khô đầu cổ mặt mày. Hân chỉ lau qua loa những vệt nước trên mặt, rồi để nguyên cả đầu mình ướt mềm như cũ.

— Bên ngoài còn mưa không.

— Dạ, đang mưa lớn đó.

— Vậy cậu phải lau cho khô, rồi vào trong kia ngồi, chờ hết mưa đã rồi hẵng về.

— Lau khô rồi.

— Không được, tôi ăn mặn mà cậu lại chịu đau sao, thế nào cậu cũng đau mà, nghe lời tôi đi nào, phải lau lại, từ trên đầu, cho thật khô.

Miễn cưỡng, Hân cầm cái khăn, uể oải lau lại một vòng trên đầu, cổ.

Uyên mở gói mặn, sắp vào đĩa bằng mây đan hình bầu dục đặt trên bàn tròn. Những trái mặn màu rượu chát óng ả, mát mịn.

— Tụi con tôi thích mặn này lắm. Nàng lấy một trái đưa lên miệng cắn, nước ngọt ngấm qua kẽ răng, xuống cổ họng một vị dịu dàng.

— Bà có nhiều con không.

— Bốn đứa. Đứa lớn nhất mười lăm tuổi. Đứa nhỏ mới hơn một năm.

— Người mười lăm tuổi là con gái.

Uyên cười :

— Sao lại là con gái.

— Bà phải có một con gái lớn giống bà chứ.

— Ý nghĩ cậu cũng hay, nhưng nó là con trai, gần bằng cậu.

Vừa ngồi xuống ghế, Hân bỗng nhồm lên, đứng quay lưng vào phòng nhìn ra khung kính mờ. Dưới kia trời đục như sương mù tỏa. Không nhận ra sau kia làn kính, trời tạnh hay còn mưa.

— Không ngờ bà lại có con lớn như vậy.

— Tôi có gia đình rất sớm.

— Cậu ấy như thế nào.

— Tiếc thay, nó không giống tính tình và bề ngoài tôi, mà lại hết như bố nó, từ dáng dấp đến cách cuộc, cho nên...

Cho nên tôi ít khi bày tỏ thương yêu gì với nó, nó chỉ làm buồn tôi.

Đáng lẽ nói ra, nàng chỉ dành ý nghĩ riêng tư này vào im lặng.

— Vì vậy tôi vẫn thích một đứa con vào tuổi nó, lại dịu dàng, có tâm hồn, nghĩa là nó đón hiểu được những gì tôi cho nó. Nhưng mà không bao giờ. Vì thế tôi nhiều con mà đôi khi... cô đơn lắm.

Hân xoa hai bàn tay lạnh lẽo vào nhau, cười buồn.

— Mẹ tôi lại khác bà, bà ấy chỉ cần có một thằng con trai mạnh dạn, xốc vác, có thể đảm đương được những việc của người lớn, rất thực tế, rất... xảo trá nữa là khác... mà tôi thì lại loại âm thầm, buồn bã, và... có cái gì bất thường, bà cho như vậy, nên dù rất cưng, bà vẫn xa cách tôi. Còn ông bố thì không hiểu gì về tôi, lại vẫn khuyến khích những việc trên và ngoài sức tôi. Thành ra tôi có gia đình cũng như không. Đôi khi tôi muốn bỏ đi. Nhưng không có một lý do nào cả. Tôi lại là con một.

Hân bỗng nhỏ giọng xuống :

— Phải chi mẹ tôi cũng như bà.

— Phải đấy, và tôi cũng nghĩ sao thằng con tôi lại không có những tính tình như cậu. Mà thôi, người nào gia đình nào lại không phải nhận chịu một sự oái oăm nào đó. Rồi cậu sẽ lớn, lấy vợ, và dù sao cậu cũng sẽ thoát ra ngoài đời sống mà cậu đang bất bình. Còn đàn bà lại khác. Như tôi chẳng hạn...

Hân đứng bật dậy :

— Em phải về.

— Trời hết mưa rồi à.

— Không, nhưng bỗng dưng tôi nói những gì đâu đâu làm phiền lòng bà.

— Ấy, cậu đừng tưởng lầm. Tôi chưa bao giờ nói ra ý nghĩ mình cho ai. Không có ai cả. Nói với cậu cũng như tự nói, vì cậu sẽ không nói về tôi cho ai nghe cả. Các bà bạn tôi thì cách xa quá lắm, họ không hiểu, và cũng chẳng có thì giờ đâu, tâm trí đâu nghe những thứ chuyện không đâu như tôi. Với họ, tâm hồn tâm hiếc là thứ vứt đi. Chỉ có bạc triệu hay hột xoàn mới đáng kể. Tôi không nói xấu họ đâu. Chỉ tiếc là mỗi tuổi trong ta đều đang phải vừa ghét vừa cần những thứ đó. Thành thử chúng ta chẳng ra con người khi gì cả.

Càng nói, Uyên càng nghe rõ giọng mình. Nàng cảm thấy vui miệng, nhẹ nhàng, và muốn nói huyên thiên một lúc lâu bất cứ chuyện gì. Có lẽ vì gần một tuần lễ một mình nín câm. Có lẽ chưa bao giờ gặp ai để trút ý nghĩ mình một cách yên tâm, vô hại. Có lẽ vì, đối với Hân, gần tuổi con nàng; Uyên tìm thấy một chút ảnh hình thân thuộc nào đó.

Bồng Uyên nhìn thấy chai rượu chát để trên tủ thấp. Nàng đứng dậy vớ chai rượu, và hai cái cốc :

— Cậu uống chút xiu cho bớt lạnh đi. Tôi cũng uống chút xiu cho vui. Uống rượu một mình thì thảm lắm.

Đàn ông uống rượu một mình là sắp hư hỏng. Đàn bà uống rượu một mình là sắp tự tử. Nhiều lúc lạnh quá, tôi định nhấp một chút, nhưng có cảm tưởng là mình sắp chết nên lại thôi. Nếu không có các con tôi, ý nghĩ đó cũng hấp dẫn lắm. Nhưng mà con cái không thể thiếu người mẹ. Thiếu cha thì còn được, thiếu mẹ thì tuyệt đối không.

Uyên rót rượu lưng nửa cốc cho mình, nửa cốc cho Hân.

— Uống đi, chút xiu thôi đó. Thường ngày cậu làm gì.

— Từ khi bỏ học tôi chỉ đàn ban đêm, vẽ ban ngày, thỉnh thoảng viết vài cái truyện ngắn.

— Cậu viết truyện ngắn à. Không phải đề đăng bích báo chứ.

— Tôi bỏ học rồi, bích báo trường đâu mà đăng.

— Sao cậu phải bỏ học.

— Bệnh quá.

— Bệnh gì vậy,

— Êo uột, khó nuôi, Hân cười, nhạo một giọng nào đó...

— Truyện ngắn cậu đăng báo nào.

— Máy tạp chí lãng nhăng.

— Cậu nên bỏ viết đi.

Hân nhồm lên như đập gai :

— Sao bà lại bảo tôi làm vậy, tôi không có gì để sống với cả.

— Nếu thế lại càng nên bỏ. Viết đề giải khuây là một điều tệ hại nhất, mình làm hư cái viết, và viết cũng làm hư mình. Bao giờ cậu sống và suy nghĩ chín muồi mọi điều rồi hãy viết.

Lần đầu tiên trong đời, bỗng có một người lên giọng khuyên can. Người đó lại là một đàn bà mới quen, Hân vừa ngạc nhiên vừa khó chịu. Trong thâm tâm, nó cũng cảm thấy điều đó, nhưng không muốn công nhận, và nhất là khi điều cảm thấy có người phanh phui ra.

— Về sau, cậu sẽ cảm ơn lời khuyên của tôi, dù bây giờ tôi làm phật ý cậu.

Hân nhấp một ngụm rượu. Rượu càng nóng trong người càng làm lạnh ngắt ngoài da. Hân nhìn người đàn bà ngồi trong chiếc ghế êm, khoan thai, dịu dàng từng cái nhấc tay, từng thoáng lắc đầu, từng chút nghiêng mình, như tất cả cái gì nơi nàng cũng dịu dàng, uyển chuyển và có một vẻ thông dong bình thản lạ thường. Cườm tay trắng xanh loáng thoáng trong tay áo khoác màu hồng rộng. Những sợi tóc thật đen lòa xòa xuống khoảng gáy thon. Đến vai, mớ tóc xoắn tung thành một dòng màu đen mỏng lung, vô định. Phải chi mình vẽ được bà ấy. Hân nghĩ âm thầm.

— Cậu đang định gì về tôi thế.

Hân không giấu được ý nghĩ mình :

— Tôi ước được vẽ tranh bà.

— Chắc cậu không vẽ được tôi đâu.

— Về nhà tôi sẽ thử, hôm nào mang lại bà xem và nếu được, bà bằng lòng cho tôi họa tranh thật.

— Với cảnh bên ngoài à.

— Xin tùy bà. Ngoài hay ở đâu tùy bà.

— Tôi thêm được ngồi thật lâu trong nắng. Nếu cậu có thể vẽ được nắng.

Hân mơ màng :

— Nắng. Dễ mà khó vô cùng. Tại vì nắng phải là nắng từ mắt nhìn nào đó...

— Cậu nói phải.

— Tôi cần nuôi lại một hình ảnh nào đó về nắng. Vì vậy tôi sẽ giúp cậu nhìn thấy nắng đẹp.

— Bà biết nhiều chuyện quá, không biết bà là gì xưa kia.

— Xưa kia, cậu hỏi như tôi đã bảy tám mươi tuổi. Mà cũng phải, xưa lắm rồi, tôi là đủ thứ. Đi hát. Vẽ tranh. Làm diễn viên. Đi dạy học. Buôn lậu. Viết báo. Còn nhiều nữa, toàn những thứ bấp bênh. Cho tới khi gặp nhà tôi.

— Dạ chắc là ông nhà ở trong chính phủ.

— Không. Nhà tôi không dính vào đâu hết từ lâu lắm. Trước kia, xưa kia, như tôi, xưa kia ông ta là đại tá. Rồi đảo chính. Ông ấy bị thải hồi... Rồi thì...

Uyên uống hết chỗ rượu còn trong cốc :

— Cậu khai chuyện tôi ra rồi đó.

— Tôi không có ý định đó.

Uyên cười ngật ngừ với một cảm giác say sưa bàng hoàng :

— Mà cũng được. Có sao. Tôi nói một mình cũng

vậy thôi. Cậu biết, ai biết cũng vậy thôi. Không thay đổi quái gì được hết.

Đang dụi dàng, hiền từ, quý phái, bỗng dừng người đàn bà tỏ vẻ dữ dội, bất cần, bừa bãi trong giọng nói. Hân bối rối đứng lên :

— Bây giờ còn hay hết mưa tôi cũng xin về. Làm mất quá nhiều thì giờ của bà. Xin cảm ơn bà đã không đuổi ngay khi ngoài cửa.

— Cậu đừng nói quá, sao tôi lại đuổi cậu.

— Từ trước đến nay tôi vẫn tưởng không một người nào nói chuyện gì đáng hoàng với tôi. Vậy mà bà đã quá tử tế.

— Tôi coi cậu cũng như người lớn, vì cậu cũng biết cách đối đãi với tôi như người lớn rồi, có thể còn khá hơn là khác.

Nàng cười, cầm chai rượu lên, định rót thêm vào cốc. Hân cầm lấy cổ chai rượu trong tay người đàn bà ngăn lại :

— Tôi nghe dì Thu nói bà lên dưỡng bệnh. Bà yếu lắm. Bà đừng uống thêm nữa. Xin bà.

— Sao cậu lại cản tôi.

— Tôi không dám cản, nhưng mà không thể trông thấy bà như thế.

Uyên nhìn những ngón tay thẳng con trai choàng lên ngoài bàn tay mình cầm chai rượu :

— Thôi được, tôi không uống nữa.

— Xin bà hứa, không một giọt nào nữa.

— Tôi hứa, không một giọt nào nữa hết, dù rằng...

Dù rằng tôi cảm thấy lao đao buồn bã và muốn ngủ mê đi một giấc. Uyên định nói tiếp.

Hân nhìn quanh căn phòng ẩm áp một vòng, rồi như nghĩ ra điều gì, nó tươi cười gật đầu với một ý định thầm kín nào đó.

— Bà ăn tối ở đâu.

— Tôi định đi xuống phố.

— Trời mưa, bà gọi bồi bưng phần ăn lại tiện hơn.

— Tôi cần gửi cái thư về Sài Gòn.

— Sao bà không giao tôi đi bưu điện bỏ thư.

— Phải, tôi quên mất. Nhờ cậu.

Uyên lấy thư và tiền lẻ cho Hân :

— Cậu dán tem hộ.

Hân bỏ tiền lẻ lại :

— Tôi có sẵn tem mà.

— Cám ơn cậu.

— Bà gửi thư về nhà.

Không hiểu sao, Uyên lại nói :

— Tôi gọi nhà tôi lên. Không chắc anh ấy có lên không.

Hình như một cơn gió lạnh nào lùa vào trong xương da Hân. Nó cúi mặt xuống, giọng nhỏ đi :

— Bà gọi ông lên. Và ông sẽ lên.

— Không chắc. Tôi cũng không mong lắm. Và lại nhà tôi bận việc.

Nỗi gì lạnh lẽo và nặng nề cuốn lên trong lồng ngực Hân. Nó cầm bức thư, vỗ vỗ vào mặt, cái áo mưa ướt mềm trong tay, cầm cúi đi ra hành lang, xuýt đâm sầm vào một người mới tới. Người mới tới nhìn theo sau lưng thẳng con trai đi khuất, nhíu mày với một dấu hỏi âm thầm, rồi thông thả đi về phía Hân vừa ra.

Còn lại một mình trong phòng, nhìn cốc rượu trống không, Uyên bỗng nhận ra mình đang quá lẻ loi, trong gian phòng, trong đời sống, và trong những ý nghĩ âm thầm không ai hay biết. Nàng ngẩng đầu lên tìm kiếm bóng mình trong gương. Gương trả lại một bức chân dung dịu dàng và rực rỡ. Bờ vai áo hồng, mớ tóc đen mỏng lung, khuôn mặt trắng xanh heo hút với đôi mắt sâu đen buồn thẳm, và đôi môi đầy buổi chiều mới tô thoảng son tươi. Rượu pha vào hai con mắt thoảng long lạnh gọi mời dò hỏi. Mình vẫn còn đẹp ư, đến thế, mà vẫn còn đẹp, như bây giờ được ư. Nàng ngần ngợ tự hỏi bóng mình, và bỗng hiểu vì sao đã viết bức thư vừa rồi. Bức thư của người một mình đi trong đêm tối sợ ma, không còn tin ở trí sáng suốt của mình, gọi người đến giải cứu.

— Sao chị đề mở cửa phòng vậy, chị Uyên.

Nghe tiếng hỏi, Uyên bối ngỡ nhìn lên. Hy đứng bên cạnh từ bao giờ. Chàng đặt gói lớn xuống bàn trước mặt Uyên.

Uyên bối rối vuốt vôi mó tóc :

— Thằng Hân vừa đi ra. Chị ấy đâu.

— Nhà tôi vừa đi chợ với chị Thu về, ghé qua nhà bà thím.

— Thế chị Thu chưa về sao.

— Chị ấy còn đưa tụi nhỏ đi ăn kem, trời lạnh thế này mà họ dẫn con đi ăn kem, lạ thật.

— Mỗi người có mỗi điều để vui chứ, không thì sống bằng gì. Còn anh.

— Giữa hai công tác, chị Thu nhờ tôi ghé về đưa bánh cho chị, không biết bánh hay cái gì gì trong này, nặng lắm.

— Cả hai bà cùng đi chợ mua thức ăn cho tôi à.

— Cùng đi, ai mua thì tôi không biết. Nhưng chị Thu nhờ đưa về.

Có gì lúng túng khác thường trong cách nói của Hy, Uyên cầm cái gói mở ra xem, và nghĩ thầm, không nhìn lên người đàn ông. Không phải Thu cũng không phải Quế Anh hoặc tất cả mọi người cùng đi mua thức ăn tối cho nàng. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy Hy tìm cách đề đến với nàng, mà không một người nào, hay chính Hy bắn khoăn hay bối rối điều gì.

— Lẽ ra các bà ấy không nên nhờ anh mang thức ăn lại tôi như vậy.

— Không ai nhờ, tôi cũng đến, tôi định mang thức ăn cho chị mà. Và chính tôi, tôi cũng muốn lại thăm chị.

— Anh vẫn lại thăm tôi. Và mình vẫn gặp nhau thường rồi.

Tôi muốn tới điều đó làm ray rứt bắn khoăn vô cùng. Tôi đã ngăn cấm tôi. Nhưng càng ngăn cấm, ý muốn càng nung nấu mãnh liệt. Cuối cùng tôi đã tới, như theo một sức thu hút không thể cưỡng chống. Từ buổi chiều đưa chị về, tôi nghĩ là phải trở lại một mình thăm riêng chị. Điều đó không nên, tôi hiểu. Tôi không thể quấy phá chị, quấy phá chính tôi. Tôi thấy rõ những ngã đường. Nhưng tôi không thể trốn thoát khỏi ám ảnh về chị. Tôi cảm tưởng như chị gọi tha thiết một người nào trong im, bằng con mắt buồn và vẻ im lặng chịu đựng của chị. Tôi đủ hiểu, kẻ chị gọi chẳng bao giờ là tôi. Hẳn chỉ là hình bóng, một người nào đó không có trong đời. Nhưng tôi hóa trang làm hình bóng

đó, trong một phút tình cờ. Tôi mong ước và khấn cầu được chị nhìn là lắm là tôi hóa trang chính là bóng dáng kia. Một lần. Một phút. Tôi biết cũng chẳng để làm gì. Nhưng mà một thứ tiếng gọi âm ỉ trong tôi. Một nỗi chơi vơi lao đao nào đó trong hồn trí tôi từ hôm qua bắt ngờ cánh tay tôi vướng vào tay chị. Chị Uyên, bây giờ tôi đã tới, tôi đã hóa trang, và chị nữa, chị đang gọi hồn bóng dáng kia trở về nhập xác một người, bất cứ là người nào...

Hy đứng im nhìn mái tóc chảy dài thăm lặng xuống đôi vai buồn của Uyên, miên man cho tiếng nói chuyện đi trong cảm nín...

Bỗng Hy nhìn thấy những ngón tay trắng muốt, nhỏ nhắn, bâng khuâng của Uyên để soãi trên mặt bàn. Những ngón tay dài chơ vơ không bám víu đang tần mẩn xoa xoa trên mặt kính những hình nét mơ hồ mờ sương. Như nàng đang nghĩ đến những điều mộng lung, trôi dạt nào.

Buổi chiều bỗng như dâng lên cao và mất hút dấu tích ở ngoài trời. Tiếng đêm dịu dàng thì thầm đầu những ngọn mimosa đầm sương. Một vệt lá chao lượn quật mình vào cửa kính. Hy nghe rõ một con thằn lằn chắc lưỡi.

— Uyên vừa uống rượu, phải không.

Người đàn bà không ngạc nhiên thấy người đàn ông bỗngưng gọi mình bằng tên trống rỗng. Nàng lẳng lặng gật đầu. Những ngón tay nguếch ngoạc trên mặt bàn bây giờ lẳng tẻ, bất động. Rồi, chỉ trong một thoáng không báo trước, không tưởng tượng, không đo lường, nàng

cảm thấy bàn tay của người đàn ông đột ngột áp lấy bàn tay mình vặn xoắn...

Uyên nhếch người lên một thoáng, định rút tay lại. Nhưng hơi ấm trong lòng bàn tay xa lạ như ru ngủ, như dỗ dành những mạch máu mùa đông băng giá cút côi trong tay nàng ngủ im. Trái tim nàng như nhẹ hẫng đi và chìm xuống. Có nỗi gì đang tan nhanh trong khắp người nàng, như một chất băng phiến dị kỳ làm xông hơi choáng váng mặt mày giây phút. Nàng nghe rõ tiếng thở của mình nhẹ nhàng, ấm áp, hòa lẫn trong hơi thở của người đàn ông đứng gần. Nàng nhận ra có một người, xa lạ, chưa từng gần gũi, chưa từng quen biết bây giờ đang ở trong tầm tay mình, trong sự sống và nỗi chết mình đang đong đưa như một chiếc lá khô đầu cành già. Một sinh khí, đầy ắp rộn ràng đang khóa lấp không gian hư ảo mộng lung, trùm phủ lấy tâm hồn thể phách, ru nàng đắm thắm trong một cảm giác bình yên, vững chãi, thanh thản. Thứ cảm giác nàng đã loay hoay tìm kiếm hay vô tình mong nhớ quá nửa đời người chưa bao giờ tìm thấy một lần. Một chút an ủi, nhẹ lòng, trầm ấm, như bây giờ.

Từ cảm nhận lạ lùng và đắm thắm ấy, trong trí Uyên vang lên hai chữ quen thuộc và kỳ dị vẫn thường nghe thấy trong đời người xôn xao của kẻ khác, ngoại tình.

Người đàn ông không phải là Khang. Ta không còn là con gái còn tự do để người đàn ông đứng gần là một thứ người tình mười mấy năm về trước. Những cảm nhận kỳ dị, xao xuyến vừa rồi, ta nghe rõ như nghe cả nhịp thở của tim mình, cũng không phải từ người

đàn ông là chồng. Mà một người khác. Không ai buộc ta điều gì hết. Ta có quyền làm cả mọi thứ gì ta thích nhưng ta tự đặt ta vào trong vòng vây của đời sống cũ mòn kia và gọi mình là mẹ. Mẹ của một đàn con, mẹ của đời sống buồn rầu, mẹ của thứ hạnh phúc héo mòn còn cỗi giả dối gượng gượng từng phút từng giờ nuôi dưỡng cưu mang... Cho nên chỉ một thoáng lay động nhẹ nhàng của trái tim của thân thể, là ta đánh đu mình ra khỏi vòng vây, ta giải thoát cho riêng ta, nhắm mắt vào một thứ thú vui mong manh tạm bợ, một rung động ngậm ngùi chua xót nào đó, và thứ ấy, dù sao, vẫn mệnh danh là ngoại tình. Suốt đời, không bao giờ ta chấp nhận và tha thứ danh từ đó, dù ở chính mình, ở bất cứ người đàn bà nào khác. Ngoại tình là một cách tham lam và ăn vặt hạnh phúc. Nếu không chấp nhận đời sống đang có, hãy hủy phá, đi tìm một đời sống khác, như mong muốn, hay không như mong muốn, lại tiếp tục phá hủy, và kiếm tìm, lần nữa. Còn hơn là dừng lại với một hoàn cảnh nào mà còn vang động tâm thần tới một bến bờ muội mê nào khác, dù trong chốc lát thoáng qua hay mộng lung ảo mờ trong tâm tưởng.

Uyên nghe rõ những tiếng nói mình trò chuyện với mình trong nín câm. Nhưng người đang nói thầm là một ai ai khác. Nàng ngồi đây là một ai ai khác, mắt hút ý thức về mình, khung cảnh xung quanh, tương quan với người gần. Nàng không mê muội, nàng tỉnh táo, nhẹ nhõm, trong suốt. Nhưng cùng lúc Uyên cảm thấy mình đánh mất dấu tích mình. Không nắm giữ và làm chủ được mình. Như một thứ xác nhện rơi vào trong lưới tơ, đang đưa theo ngọn gió tình cờ dạt tới.

Ngon gió thổi tạt những đợt sóng miên man bắt đầu dềnh lên lai láng trong lòng, đưa đầy tất cả tri giác và xúc động vào một vùng mịt mờ mù sương và nước mắt. Nàng nghe vị ngọt chớm lên trong cổ và đầu mí mắt. Một thứ nước mắt khô nào tới tấp dâng lên mông lung khắp bốn bờ thần trí lao đao... Ngon sóng đầy đưa, ru ngủ, bồng bênh đồn đuổi nàng tới một bờ cát khô bỏng cháy. Nàng nhắm mắt lại. Bờ bến u mê nào bỗng dâu gần mãi lại trước mắt, nàng lao đao chuôi hai cánh tay mình về phía trước. Rồi như trong cơn mê của đồng điệp chấp chờn, hai cánh tay nàng vòng lại quanh lưng người đàn ông im lặng đứng gần.

Nàng ra khỏi vòng vây của chính mình, trôi xuống vùng nước xoáy, với hai tay người đàn ông nâng dìu trên vai. Uyên đứng lên. Vai người đàn ông xa lạ che ngang tầm mắt mê muội khép hờ... Rồi trong cõi lạng im trùng trùng điệp điệp thời gian không thanh âm không sắc khí, nàng lập lờ nhận ra đôi môi người đàn ông uống nuốt môi mình miên man.

Đôi môi chết đuối trên môi người đàn ông, Uyên lắng nghe dâng trong khắp mình một nỗi đau thương dịu dàng thanh thoát... Ta không đến tới, xấu xa, hư hỏng. Nhưng sao ta du mình trong cơn phiền muộn này. Phiền muộn và lạng khuây. Không, ta không cố ý tìm kiếm một niềm lạng khuây nào hết... Mọi điều tới, dịu dàng, thản nhiên. Lẽ ra ta chống đối, ta phản kháng lại chính mình. Nhưng ta để yên. Phải rồi ta thản nhiên phó mặc. Bởi vì trong ta không có một sức mạnh nào lôi cuốn chính mình ra khỏi trung tâm đời sống của

riêng ta. Ta không kháng cự, là bởi vì ta không cảm thấy gì hết. Ta cố tình dò xem độ thao thức của trái tim, nỗi hoan mê của một đời người tàn lụi còn có được gì. Không, không còn gì hết. Như một ngọn tóc đã cháy xém, cánh rừng đã đốt thiêu, bãi hoang đã trôi đi hết dấu thủy triều. Ta trơ trụi, khô cằn lặng lẽ. Ta chết rồi. Ta chết đi thật rồi, với Khang hay với bất cứ một người nào khác. Có phải thế không. Hay điều đó chỉ tới với Khang quen thuộc, với Hy tầm thường, mà không với một bóng hình xa xôi nào chưa bao giờ tới trong đời...

Bàng hoàng Uyên đẩy Hy ra. Hai bàn tay buồn vuốt mắt, nàng thì thảo qua kẽ ngón:

— Cảm ơn anh đã mang thức ăn tới. Anh về, anh đi ra ngay đi.

Hy đứng im như chết lặng trong cảm nhận kỳ diệu bất ngờ nào từ cái hôn trao liêu lĩnh vừa rồi. Giọng Hy lạc đi:

— Tôi... xin lỗi Uyên.

— Không phải chuyện để xin lỗi.

— Uyên làm cho tôi không còn là tôi nữa. Tôi bị lay chuyển, biến đổi tận cùng. Tôi muốn níu tôi lại, nhưng mọi điều như ngoài cả tầm tay... Tôi không biết gì về những điều mình đã làm. Buổi chiều, đưa Quế Anh và gia đình Thu xuống phố, đi chơi. Tôi thả họ ở bờ hồ. Tôi nói đi thăm người bạn. Rồi tôi xuống chợ, mua trái cây, và bánh, ít thức ăn tối, tôi không muốn Uyên ăn một mình dưới phố hay trong phòng, tôi mang thức ăn lại cho Uyên, rồi thì ..

— Lẽ ra anh không nên làm thế, dù chỉ một lần.

— Tôi không thể làm khác, mọi chuyện ngoài ý định và kiểm soát sáng suốt của tôi. Uyên trách thế nào tôi cũng nhận lỗi.

— Anh chẳng có lỗi gì. Có điều anh cứ nói với Quế Anh và chị Thu là lại thăm tôi. Đã sao. Tôi thấy không có gì phải che đậy hết.

— Tôi nghĩ khác Uyên. Vả lại...

Uyên vuốt ngược mái tóc ra đằng sau, cười buồn :

— Đàn ông có lẽ như vậy.

— Uyên đừng nghĩ khác, từ khi lấy nhau, tôi không tới với một người nào cả, không nghĩ tưởng tới một bóng hình nào, dù đối với Quế Anh thì mọi điều đã vô phương hàn gắn.

Uyên khoanh hai tay trước ngực, dịu dàng nhìn Hy :

— Tôi không nghĩ gì đến những việc riêng của anh. Cả chính việc của tôi, tôi không nghĩ đến nữa. Tôi không nghĩ đến cái gì hết. Anh về đi. Anh về ngay.

— Sao Uyên lại đuổi tôi.

— Tôi không đuổi! Nếu tôi có ý đuổi anh, thì chính là tôi đang đuổi tôi. Nhưng tôi không đuổi anh, vì tôi không cần phải trốn tôi. Tôi chỉ nghĩ là anh nên về. Nếu không, chúng ta chỉ làm phiền nhau thôi.

— Nếu là phiền Uyên, tôi về.

Nàng đưa bàn tay mình cho Hy nắm lấy, thản nhiên, như bắt tay một người bạn gái. Trong hai mắt Hy buồn rầu khắc khoải nhìn, Uyên nhận ra lý do vì sao mình còn trong suốt, bình thản, và làm chủ cả phút giây đáng lẽ phải đắm chìm muội mê. Không một đốm lửa nào sáng lên trong người đàn ông chừng mực bình thường đó.

Một tâm hồn không đốt lửa không bao giờ có tình yêu. Không có tình yêu thì bất cứ với diễn tả đắm say si ngây nào cũng chỉ là một lạc lăm, thoáng qua, yếu đuối... Bao nhiêu năm, nàng là phiến băng. Người đàn ông chừng mực và dịu dàng như nước. Nước trôi trên băng, tình qua trên tim khô héo, không bao giờ còn vết tích âm vang... Ý nghĩ làm nàng bỗng đứng bủi ngùi, thương mình, và thương cả người đàn ông, một cách vô lý.

Hy buông tay Uyên, rồi như sắp sửa lao mình vào một cõi nào ngoài kia mịt mờ buồn thảm lạnh ngắt, anh quàng hai tay ôm choàng lấy Uyên, như bám víu chút hơi ấm cuối cùng, phút sống cuối cùng. Như con cá tìm đường lần trốn trong vầng rong tối, đầu Hy giúi vào mái tóc Uyên buông rối trên cổ vai... Ở mình, người đàn ông tìm thấy một vẻ dịu dàng, bao dung nào đó làm nơi trú ẩn cho nỗi buồn phiền, bến bờ khuấy lắng cho niềm đớn đau dần vật nào đó, cho nên nhìn thấy mình, Hy bỗng hướng tới, tìm đi, và bây giờ... Nàng vỗ vỗ vào vai người đàn ông như người mẹ dỗ dành con nhỏ, lắng nghe lòng mình cũng dâng dâng một nỗi khổ chơi vơi không đường khuấy lắng, không kẻ giải bày... Mình nữa, mình cũng muốn tìm một bến bờ khuấy nguôi, như Hy, nhưng mình không tìm thấy đâu cả. Hy cũng khổ, như mình, một vì người đàn bà, một vì người đàn ông, mỗi người một cách khác nhau.

Trong thâm tâm, Uyên nghe tiếng mình chân thành tự nhủ, hãy bỏ liều cuộc đời bên ngoài, tìm lấy cho mình một phút vui sướng, đền bù đi, rồi tới đâu thì tới. Khi

đã chìm xuống tận cùng một đáy vực tuyệt vọng, người ta không còn nghĩ đến phải trái, tội phúc, xấu đẹp nữa. Miễn là giải thoát được mình khỏi cơn chìm đắm. Ta đã tuyệt vọng vì đời sống buồn phiền ngao ngán của ta tận cùng rồi, trong bao nhiêu năm nay, không lẽ còn một tuyệt vọng nào dưới tuyệt vọng, một đau khổ nào dưới đau khổ. Hãy phóng mình xuống, như kẻ đã ru mình trong ý muốn tự tử, thả trôi xuống dòng nước lập lờ, mặc cho dòng lạnh cuốn băng đi.

Nhưng cùng lúc, Uyên lắng nghe, không một thoáng xôn xao nào vọng lên trong đáy lòng lạnh lẽo. Cảm giác rung động mơ hồ lay lắt trước tình cảm bất ngờ của người đàn ông, thoáng lửa nhen nhúm âm thầm mấy hôm nay từ khi có Hy, thật ra chỉ là chút ý thức vọng tưởng một người tình, một cuộc đời, một hình bóng nào đâu đâu khác không có trong đời này, không có trong đời nàng. Nàng tưởng bóng hình có thể là Hy. Đúng hơn là chỉ mượn tạm Hy để làm một bóng hình nương tựa cho ý thức xao xuyến kia, như kẻ tín đồ sùng kính, dù không tin có Phật trong bức tượng kia, trên bức tranh kia, mà muốn nuôi dưỡng lòng tín ngưỡng mình, phải tạm bợ mượn vay một hình ảnh, một pho tượng đâu đó để thờ cúng, để nhìn ngắm, để hướng về thường xuyên, cái có chỉ để xác nhận cái không thể có. Nhưng trong lòng nàng bây giờ là cõi trống không lặng phắc buồn thảm. Cái hôn tưởng chừng khởi đầu cho một cuộc ngoại tình dữ dội, một cơ hội khởi nguồn đời thay tàn phá đời người. Nhưng cái hôn đã lạnh lẽo, lắng chìm, không còn một chút âm vang, không còn

một thoáng xôn xao cảm xúc. Là bởi nàng không yêu mến hay ưa thích Hy, cũng như không thể yêu mến hay ưa thích một người đàn ông nào khác ngoài Khang tình yêu diễm phúc tuyệt vời ngày xưa đã chết muôn đời trong xác thân hình hài Khang có thực gần gũi bây giờ.

Phải rồi, với Hy hay bất cứ người nào khác, dù kẻ ấy có thể nào, cũng không thắp lại trong lòng ta ngọn lửa tình nồng ngày trước nữa. Ta đã chết. Tình đã khô. Và đời người chỉ sung sướng hay hạnh phúc có một lần độc nhất với người đàn ông đã ràng buộc thực sự vào đời mình. Nếu ta buông tay xuống vực sâu tận cùng với Hy chẳng nữa, dưới đáy lửa kia, ta cũng chỉ còn cảm thấy một niềm băng lạnh buồn thảm mà thôi.

— Anh về đi.

Uyên nhắc lại, giọng nhỏ và buồn như hơi sương lan dần đầu cành ngoài kia khu vườn cây lặng.

Uyên đứng lên, thong thả từng bước nhỏ qua giường, nằm xuống, như nằm một mình, bình thản, mệt mỏi trong phòng riêng nhà mình, không một người nào trước mặt, vẫn thứ im lặng và hiu quạnh thường xuyên quen thuộc vây quanh. Nàng không còn cảm thấy ở Hy một thoáng hơi thở, một vóc dáng, hay một vết tích gì của người đàn ông có thể thắp lửa tình lên thân thể người đàn bà khi mới đến, mà chỉ còn là một con người, khô khan, xa lạ, bình thường, như bất cứ sinh vật nào đi tạt ngang qua và ghé vào phòng mình lúc đó.

Nỗi lạnh lẽo khô cạn trong lòng làm cho nàng chợt chạnh lòng thương tủi cho người đàn ông và cả chính mình. Chưa bao giờ nàng nhận ra người đàn ông hay đàn

bà, trong nỗi khổ và hoàn cảnh riêng của mình, lại có thể trợ trợ, bơ vơ và bẽ bàng đến thế...

Hy bước lại gần giường, hai con mắt buồn bã nhìn Uyên như muốn phân trần điều gì. Nhưng rồi lặng im Hy ngồi ghé xuống mép giường Uyên, rón rén nâng cườm tay xanh xao lạnh ngắt của nàng lên, giữ yên trong tay mình, như người thầy thuốc trầm ngâm xem mạch bệnh nhân, một lúc, rồi anh nâng cánh tay Uyên đặt dịu dàng lên ngang hai mắt nàng che kín cái nhìn buồn bã, sâu thẳm, kéo tấm mền êm đắp ngang ngực Uyên, thân thuộc như với người bạn ốm nặng. Hy bước nhanh ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Rồi Uyên nghe tiếng chân người đàn ông lần nữa vội vàng xa dần ngoài hành lang vắng.

Nắng vàng rực rỡ nhảy múa trên mặt hồ im lặn tấp sóng gợn. Bên kia đồi, trên những hàng thông lấp lánh sáng chói mặt trời buổi trưa, mây trắng giăng thành đàn thành lũ miên mau trôi về một nơi nào quanh quẽ. Những đám mây trắng pha màu đỏ chói lọi của mặt trời, phản chiếu ánh nước, trong hai mắt Uyên nhìn lên mỗi một tựa hồ như những đám xa cừ không lồ càn lên nền trời trắng nhạt im lìm.

Hân ngồi xồm trên cỏ, loay hoay pha màu thuốc vẽ thảnh thoảng nhìn Uyên tìm kiếm một nét đúng như mong muốn. Mang theo hai ba khung vải căng, nhưng tấm nào cũng chỉ phác họa được vài ba nét, Hân lại vứt đi, lấy tấm khác, đến hết vải, trở về với tấm đã vẽ, cứ như thế, mãi chưa nên một hình dáng nào. Đưa cho Uyên xem thử những bức bỏ dở, nàng cũng đồng ý là đẹp, màu sắc và đường nét, nhưng có một cái gì sai lạc, thiếu sót, không nhận ra điểm nào để sửa chữa cho đúng ở những bức sau.

Cuối cùng, Hân ném cây cọ xuống bãi cỏ, quì hai chân xuống đất, ngồi im nhìn về phía Uyên, tựa lưng vào gốc thông sù sì, với phong đòi thoai thoải dốc xuống mặt hồ loang loáng dưới kia, với một khoảng cách nắng vàng rực rỡ giữa hai người.

— Tôi chịu thua. Và chính bà, bà cũng không nhận là sai chỗ nào nữa mà.

Uyên chống tay lên cỏ, trở mình :

— Cậu tưởng là tôi đã ngồi cho cậu vẽ nãy giờ sao. Lầm rồi, tôi có ngồi cho cậu vẽ đâu, tôi ngồi chơi đó thôi.

— Chính vì thế mới tự nhiên, và càng dễ vẽ, mà tôi lại không vẽ được.

— Cậu có muốn hiểu tại sao không.

— Tại sao nãy giờ bà không nói.

— Mỗi người có một ý kiến, chưa chắc ý của tôi là đúng với nguyên tắc họa tranh. Và lại, lẽ ra không nên nói, nhưng thấy cậu khó nhọc và khổ sở quá, tôi phải nói, đề cậu đừng tìm kiếm nữa.

— Tôi có tìm kiếm gì đâu.

— Cậu tìm kiếm tôi trên bức tranh. Tôi ấy không bao giờ có đâu.

Cũng như ta đã tìm ta nơi Hy, và Hy tìm chính mình nơi ta, nhưng không thấy được gì, nàng nghĩ, mỉm cười dịu dàng nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Hân. Nàng ném cái khăn tay trắng cho người con trai :

— Cậu lau mồ hôi đi. Trời lạnh mà lại toát mồ hôi ra thế.

Hân ngửa bàn tay ra nhìn. Những giọt mồ hôi nóng

ấm cũng thơm khắp lòng bàn tay. Nó gạt mớ tóc lòa xòa, cười ngượng nghịu :

— Nãy giờ, tôi gần như nín thở đi, thành ra trong người nóng bừng. Vả lại trời hơi nóng.

Uyên nhìn phía đồi cây rục rờ bên kia hồ.

— Trời thế này, không khéo sắp có một trận mưa chiều, cậu thấy không, những đám mây bắt đầu nặng và trôi chậm chạp, gió cũng dần dần đổi chiều rồi.

Hân chỉ tay về phía nhà lục giác bên kia chiếc cầu gỗ mong manh.

— Nếu bà nghĩ là trời sắp mưa, trời sẽ phải mưa. Vậy mình nên qua trước bên đó.

Uyên đứng lên, giúp Hân nhặt nhanh những dụng cụ ngồn ngang trên cỏ. Trời bỗng dịu xuống và nắng trở sang màu trắng ngà mênh mang trên mặt hồ lặng. Hơi mát của gió trở bắt đầu lan trong không khí chột mang nặng mùi vị ẩm ướt của cỏ cây lạnh lẽo.

Hân nhảy như sóc xuống hết con đường mòn qua đồi thoải thoải. Đứng trên cao nhìn xuống, mặt hồ lặng phắc nghiêng nghiêng như một tấm gương mờ soi bóng ngàn thông. Mùi thơm của vỏ cây và lá mục xông vào lồng ngực Uyên cảm giác khoan khoái dịu dàng từ lâu năm không được hút thở. Mùi hơi đất từ một miền nào xa, lan dần tới trong không khí lẫn với mùi cỏ cháy ở một mé rừng nào đó tịch liêu. Những mùi hương như bốc lên từ quãng thời gian xa vắng nào thuộc về đời con gái, hay từ nghìn muôn kiếp trước bỗng làm cho Uyên bồi hồi cảm động và nao nức bồn bồn trong lòng một niềm vui sướng khát khao thêm sống, thêm hưởng tận cùng thiên nhiên và thời gian chung thủy xung quanh.

Nàng băng mình chạy như bị cuốn trôi trong cơn lốc bất ngờ về phía Hân đứng. Nếu không có Hân cản lại, nàng đã cảm thấy ngây ngất trong đà lao xuống vừa chóng mặt vừa lôi cuốn lạ kỳ vừa rồi. Nàng đứng lại, ém tay lên cổ, thở dốc ra, như con ngựa sau vòng đua được trở về nhất.

— Vui quá.

Hân kêu lên, giọng khác đi :

— Trời ơi, bà cảm thấy vui thật sao.

— Mấy hôm lên đến bây giờ, đi chơi nhiều với bọn họ, nhưng chưa bao giờ vui thế này. Tôi cũng không hiểu sao.

Hân bỗng cau mặt :

— Ông Hy vẫn đến thăm bà thường.

— Sao lại vẫn.

— Tôi thấy, ông ta vẫn lai khách san.

— Sao cậu thấy được.

— Tình cờ đi ngang qua.

Uyên bật lên cười. Nàng lắng nghe tiếng cười mình ngạc nhiên, như một người thứ hai nào đang vui mênh mang trong lòng mình quên buồn tủi bao nhiêu lâu nay.

— Tình cờ hay thật. Nhưng mà sao.

Hân nhặt một mẩu đá nhỏ ném tung xuống mặt hồ. Sóng lan thành một vòng nhỏ rồi mặt nước lại im lìm như cũ.

— Hỏi cho biết thế thôi.

Uyên thở dài thật nhẹ, nỗi băn khoăn không dứt khoát trong ý nghĩ.

— Ông ấy về Sài Gòn rồi.

— Về luôn.

— Không, bà ấy còn ở đây, về luôn thế nào được. Rồi ông ta sẽ trở lên.

— Bà ấy hay là bà.

— Cậu nghĩ cái gì thế.

Hân cười, đôi môi nhếch lên, một thoáng tức giận và trêu cợt. Rồi nó nguẩy đầu, phác một cử chỉ mơ hồ trước mặt, và lững thững đi ngược bờ hồ về phía cầu gỗ.

— Thế là hôm nay không vẽ được, không bao giờ vẽ được nữa. Bà đã cho một dịp, tôi làm hỏng mất dịp đó rồi. Bà quên chưa nói vì sao tôi lại không vẽ được.

— Vẽ cũng như viết, hay thực hiện bất cứ một tác phẩm nghệ thuật nào cũng phải phá vỡ được cái ám ảnh bên trong ta.

— Bà cho thế nào là ám ảnh.

— Cậu không nghĩ đến một điều gì cả. không có gì chiếm cứ tâm hồn ý nghĩ cậu hết. Nghĩa là phải ở trong tình trạng bình thường. Trong trường hợp này, tác phẩm không đạt đến mức tuyệt đỉnh của nó.

— Còn trường hợp khác.

— Là cậu phải làm cho vỡ toang nỗi ảm ức trong lòng.

Hân cười với khoảng nắng mông lung trong hai mắt choáng ngợp ngất ngây một niềm vui xôn xao mới lạ:

— Nhưng... mà có ảm ức gì đâu.

— Việc riêng của cậu thì tôi biết làm sao được, đó là tôi nói chung. Thí dụ cậu đau một thứ mụn nhọt nào đó. Cậu cứ bôi thuốc nóng xung quanh, cho cái mụn ngứa ngứa cương mủ và chất độc lên mãi. Để cậu làm gì được

với tình trạng cương độc như vậy. Cho đến khi cái mụt vì vô tình hay cố ý vỡ toang ra, chất độc chảy hết. Con đau xót nhẹ đi, và rồi thì...

— Bà có đang như vậy không.

— Cậu hỏi để gì vậy, tôi có đang thực hiện cái gì đâu.

— Không cũng như có.

— Không hiểu cậu đang nghĩ gì trong đầu.

— Nghĩ về những điều bà đang nghĩ.

— Tôi có đang nghĩ gì đâu.

— Tại sao lại tự dối mình.

— Ở kia, cậu làm tôi muốn điên, cậu quàng cho tôi những điều gì gì đâu vậy.

Hận như sự tỉnh điều gì, nó thắc mắc tiếp tục ý nghĩ ban nãy.

— Theo bà thì phải làm thế nào để vẽ tranh.

— Tốt hơn là cậu nên trở lại như từ đầu, và vẽ một cách bình thường. Bức tranh chỉ là một bức tranh.

— Tôi bắt đầu hiểu với lời khuyên của bà. Vậy thì hoặc là cái mụt vỡ toang ra, hoặc là tôi... chết mất với cái mụt đó. Chắc chết là hơn.

Hai người đã đi gần tới chiếc cầu gỗ.

Uyên nhìn những phiến gỗ mục nát mong manh.

— Qua được không.

— Bà thì được, tôi không nhưng tôi sẽ phải đi theo bà qua bên kia rừng.

— Sao tôi được, cậu không.

— Mang nặng thế nào cũng rơi.

Uyên cười :

- Cậu không nên mang nặng.
- Không phải lúc nào lời khuyên của bà cũng đúng.
- Tôi không khuyên. Tôi chỉ nói thực thôi.
- Tôi thì trái lại. Tôi mang theo, rất nặng dù có rơi rớt xuống.

Hai người đã lên tới cầu. Khoảng dưới là một bờ nước cạn bùn lầy vàng chạch. Những mảng rêu bèo lều bều vạt vờ trôi. Gió bỗng nổi lên từ một phía nào bên kia thổi làm rung rinh những phiến gỗ mỏng mục nát trên cây cầu cũ. Hân đứng dừng lại giữa cầu, nhìn xuống khoảng nước trời mênh mông lấp loáng trong vũng sáng kỳ diệu của không gian chuyển tiếp giữa hai cơn mưa và nắng, thứ ánh sáng bạc nhược, nhưng kỳ ảo, làm chói chang và thu hút mắt nhìn cùng lúc, cảm thấy mình nhẹ tênh bay bổng trong mùi hương phảng phất của tóc áo người đàn bà đứng gần :

— Ước gì được bay vào khoảng không này, và tan ra như tro.

— Một lúc nào rồi cậu sẽ không nghĩ như thế nữa.

— Nhưng làm gì còn có lúc nào khác.

Hân lưỡng lự đi tiếp khoảng cầu còn lại.

Hai người qua hết khúc cầu cũ trong cơn gió nổi chồn vồn cấp bách dồn đuổi cơn mưa tình cờ tới gần. Nắng đổ nghiêng về bên kia chân đồi tím nhạt lượn vòng vài vệt sườn đất làm lối mòn cho những bước vu vơ của du khách quên đời ngoài kia thành phố.

— Ngày xưa, có người viết thư rủ tôi đi chơi cùng trên những ngọn đồi này. Hồi đó, tôi từ chối tất cả. Tôi từ chối cả tôi. Bây giờ chợt nhớ lại, tôi cũng tự hỏi vì sao lại lãng tránh sự sống ngu muội đến thế.

— Bà làm như đã già rồi.

— Tôi nghĩ là trong tâm hồn, tôi chẳng bao giờ phải già nhưng cậu thấy, người đàn bà nào đã có con, có đời sống tinh thần vì con, nhất là những đứa con như con tôi, thì mọi điều cũng đã muộn rồi.

Nàng nói, hiểu là mình đang chuyện trò với một thằng con trai mới lớn, có thể nó chỉ nghe mà không hiểu, tệ hơn là không nghe gì ngoài chính những cảm xúc riêng tư đang dâng tràn trong lòng nó. Nhưng mà nàng cảm thấy vui sướng, được nói, được nghe lắng giữa vùng bao la dịu dàng, mà không e ngại một phản ứng nào từ người bên cạnh. Nàng nói như đã nói với chính mình, âm thầm, bao nhiêu năm.

Thằng con trai thì trái lại, không ghi nhận câu chuyện bằng trí để hiểu người kia nói gì, nhưng bằng hồn, nó cảm nhận giọng nói, với tiết tấu và âm điệu qua lời người đàn bà, như một khúc đàn dịu và trầm, chỉ còn lại âm thanh, thứ âm thanh trong vắt, lắng đọng, ngậm ngùi, làm vuốt ve quanh quất những vết thương vô hình tích trong mỗi hồn người khắc khoải khát khao mong nhớ một điều gì không bao giờ tới cho mình... Nó thầm mong người đàn bà nói mãi không ngừng, và dãy đồi trùng điệp kia còn cuốn hút những bước lang thang không bao giờ phải dừng lại, trở về, xây mặt lại đời sống nó phải chịu đựng, như chịu đựng một bức vách trống không trần trụi. Bằng tuổi nó, bạn bè đã dong chơi, phá phách, có đứa trai gái bạc bải, hoang loạn. Có đứa đã đi lính, đã tàn phế, đã chết trận miền nào vô danh. Có đứa đã thất thểu đi tìm sự

sống căn cỗi trên những vỉa hè bẩn thỉu tanh hôi của thành phố lớn. Còn nó, roi rớt lại một mình, với sự nuôi dưỡng đều đặn và kỷ lưỡng của gia đình cha mẹ. Như một con chim chưa đủ lông cánh trong tổ ấm. Và không biết tới bao giờ ra khỏi, để bay lượn trong vùng trời bao la ngoài kia một mình. Nó chỉ ca hát một mình, cảm thấy cô đơn và sợ chính mình nghe thấy tiếng mình. Nó từng đi phơ phất, hai tay trong túi áo dày những chiều trở mưa trở nắng như chiều nay, giữa những đám lá rừng, nghĩ đến những ngày không đáng gọi là ngày, những đêm không dám gọi là đêm, và tự hỏi mình phải làm gì để đừng sống lan man trong những ảo tưởng và quạnh hiu thế này nữa. Nó không phải là thứ chai đá dễ lăn lóc giữa cuộc vui hay đời sống quẩn quại như bạn bè, với tất nguyện ở thân thể và tâm hồn. Cũng không chịu đựng mãi nỗi sự nuông chiều buồn thảm và vô lý của cha mẹ... Nó chỉ thấy mái nhà, nắng và mưa, những con chim chuyền cànch. Những trái mận. Những tiếng động và hình ảnh quen thuộc trong nhà từ nhỏ. Nó yêu mà mơ tưởng cái gì khác lạ, bỗng tới từ xa xôi. Nó sẽ bay biến và chết trôi theo hình ảnh đó. Bây giờ là người đàn bà. Người đàn bà với tất cả những đáng dấp và đức tính mà nó chỉ nhận định bằng linh cảm là cao quý, đáng kính yêu.

Và bây giờ nó bám víu sống chết với hình ảnh đó, không đắn đo, không suy nghĩ, không e sợ một thay đổi nào trong tương lai. Có điều nó cũng đủ hiểu, thứ tình cảm kia là khác thường và không được chấp nhận trong đời sống của mọi người quanh nó. Vậy muốn nuôi

dưỡng nâng niu thứ tình cảm thầm kín, không bị quấy phá hay trước đoạt, lay chuyển, chỉ có cách độc nhất là nó âm thầm nghĩ tưởng một mình, và bằng mọi cách, giấu kín không cho một người thứ hai nào đoán biết để khuyên can hay răn bảo bất cứ điều gì về nó.

— Trời ơi, khoảng nắng bên kia...

Uyên kêu lên, trong một phút bất thần tìm thấy trời như đồ nghiêng bên kia triển đồi màu tím sẫm. Màn mây vén lên cao phía ấy, để hắt một khoảng trời màu khói hương mờ nhạt, nửa đục nửa trong, gòn gợn vài vệt mây mờ mỏng như khói tỏa, lẫn quất trong những đợt thông già vươn lên rung động vẩy tay giữa bốn bề thình không lặng phắc chơi vơi.

— Ta đi về phía ấy.

Uyên đi mỗi lúc một mau, như theo một sức cuốn hút vô hình nào. Dưới chân họ, gió đuổi lá vàng rơi tả bay theo, âm vang xạc xào như bước chân của một đám trẻ con tinh nghịch nào âm thầm đuổi theo. Nàng nghe trong gió tiếng vi vu của rừng cây lặng bên kia đồi. Hay chỉ là tiếng trời gọi gió tới nhanh cho mưa vùi dập xuống. Mùi hơi đất nồng nồng bốc lên từ những cọng cỏ khô, những viên sỏi tím, những bờ rêu xanh, rồi thì, ngập lụt trong không gian, chòm ngợp khắp tâm hồn, cơn gió xoáy tròn nâng bổng từng loạt nước, nặng và tròn, to như những giọt hơi mọng chín vung vẩy trong hai hàng mi Uyên khép hờ choáng ngợp một niềm vui ngáy ngất. Tim Uyên đập mạnh, hơi thở bỗng ngừng đi, rồi thì cả thề xác và tâm hồn như trải giần theo cỏi vô cùng cao rộng của đất trời, nhập làm một

với cơn mưa bất ngờ trong nắng hanh hao của buổi chiều tuyệt vời. Và trong một thoáng chớp mắt mộng lung, nàng nhận ra là mình ở ngoài, quá xa, tất cả những mối tình, thứ tình hữu hạn và tầm thường, buồn bã, kết hợp bằng thú vui thân xác và si ngây tâm hồn giữa hai người khác giống. Nàng cũng nhận ra sự cách xa mệnh mong giữa nàng và Khang, giữa nàng và bất cứ người đàn ông nào, cho dù liều thân xuống vực thăm đề điên mê yêu đồng nghĩa với phá hủy cuộc đời một người nào đó. Ta là một loại sinh vật kỳ dị. Ta vượt ra ngoài. Ta chạy trốn đâu trên miền cao thính không. Ta không sung sướng bằng những thứ bất cứ hạng và loại đàn bà nào cũng có thể đơn giản sung sướng. Ta không bao giờ đạt tới tuyệt đỉnh hạnh phúc. Là bởi vì ta không như một loại cây bình dị mọc rễ trong những khu vườn tình ái hạn hẹp kia. Mình đã không bao giờ sung sướng. Ôi, sự cách biệt trùng trùng giữa ta với Khang hơn mười năm khăng khít vợ chồng. Làm sao cho Khang hiểu điều đó. Bằng bất cứ cách nào, hy sinh nào, tầm mức nào, Khang cũng không thể làm cho ta sung sướng. Và cũng không phải vì thế mà ta đi tìm với thú vui ở một người nào khác. Không ở đâu cả... Mà ta sung sướng, hoan mê ngập tràn những phút giây kỳ diệu thế này. Không từ đâu cả. Không do ai cả. Chỉ có lòng ta, với khoảng trời mệnh mang này, trời biển ảo của thánh kinh, trời u huyền của thần thoại, trời hoang đường của cổ tích này. Và chỉ một lần trong đời thôi, không bao giờ ta còn tìm thấy lần nữa bầu trời như thế lần thứ hai, nỗi hoan mê say

sưa kỳ ảo này lần thứ hai, dù cho có chạy kiếm tìm suốt đời người khắp cùng trái đất. Trong khi một thú vui nào cũng có thể tìm thấy lại, hai hay nhiều lần, nhàm chán, giống hết nhau, khởi đầu và tận cùng cũng giống nhau thôi.

Như bốc hơi với một thứ men say nào, Uyên băng mình chạy qua vùng cỏ rỗi. Tiếng mưa rào rào rơi trong không gian vắng ngắt, cùng với tiếng gió hòa theo chơi vơi. Hân kêu lên, kinh ngạc và vui thú sau lưng nàng :

— Trời ơi, bà dừng lại đi, dừng lại, đằng kia có một nhà tranh.

Hân cầm đầu chạy trước, vào trong nhà lục giác, vẫy Uyên vào. Nhưng cơn mưa như một ân huệ ngăn ngui, bất ngờ đến, bất ngờ đi, đã kéo trở về lòng trời, chỉ còn hơi đất nồng nàn xông lên trên những vầng cỏ rỗi ướt đầm.

Uyên ngẩn ngơ nhìn vùng trời trước mặt đã mất. Một ráng hồng ửng pha ngũ sắc chói lọi hiện lên cuối chân mây bên kia đồi, như một vòng lược cong cại trên tóc rừng rối gió, chỉ đứng lên trên kia sườn đất là với tay được. Uyên chậm bước, lưng thưng đi lên phía đồi dốc :

— Bà đi đâu.

— Đi lấy cầu vồng.

Nàng nói, và dừng lại, ngẩn ngơ trông ra bốn phía, trong giây phút, nàng bỗng nhớ lại, một người nào đó đã nói, trong câu chuyện về ai đâu khác, những người mắc bệnh lao, đến giai đoạn chót, khi không còn chạy chữa nổi nữa, sắp chết, vẫn thường có những ý muốn

bồng bột, bất ngờ và kỳ dị khác thường. Họ trở nên yêu đời, mong muốn một cái gì khác lạ, thấy mọi điều sáng rõ, tuyệt vời, như trong một cơn mộng. Bây giờ đúng là nàng đang như thế. Xưa kia, thời còn con gái, nàng cũng đã thích những điều bất thường và kỳ dị như vậy. Mười năm khổ nhọc đã tắt chím bản tính xưa, những ao ước cũ, những dấu tích của một thời gian rực rỡ đời sống và tâm hồn. Bây giờ trở lại tình cò, một thoáng những nao nức xưa, Uyên sững sờ, bản khoán không hiểu chỉ là biến chứng bất thường của bệnh trạng, hay con người mình xưa, trước khi chết, trở lại tìm sống một lần cuối cùng.

Tưởng gần trước mắt, chỉ với tay là bắt được chiếc cầu vồng ngũ sắc, nhưng đi mãi, Uyên vẫn nhìn thấy ráng hồng của cơn mưa tàn vắt ngang bên kia, luôn luôn bên kia. Trông lại, chiếc cầu gỗ nhỏ, dải nước bờ hồ, túp lều lục giác đã xa khuất sau một ngọn đồi nhỏ thoai thoải. Mình đi đã xa, mà không biết. Uyên nghĩ.

Bồng Hân chỉ tay về trước mặt :

— Bà trông kia, ai như...

Chênh chênh bên sườn đồi, loáng thoáng những cụm thông non, xen lẫn với những loại cây rừng lúp xúp mới mọc. Nhìn theo tay Hân chỉ, Uyên không trông thấy gì ngoài những móm đá tím nhọn xen lẫn với màu xanh trùng điệp của lá non và thông rừng. Nhưng một lúc, nàng bỗng thấy, chỉ cách trước mặt mình có vài thước, là một vùng cỏ cây thoáng động.

Hai người nào đem nhau tới nơi vắng vẻ này tự tình, mặc cả trời mưa, đầu tiên Uyên thoáng nghĩ, định

tìm cách rẽ qua lối khác, tránh không nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhưng bỗng bóng người nhấp nhô sau khóm cây chồi dậy, nhìn sang bên kia đồi, về phía chiếc xe jeep đậu ngoài con đường mòn đất đỏ.

Nàng buột miệng kêu nhỏ :

— Là Quế Anh.

— Chính là bà ấy rồi, Hân nói theo.

— Hình như với...

— Cái ông Hoạt hiếc gì to lớn đó.

Bên phải cây thấp chằng chịt ngang gối, bên trái đá đất nhọn nhấp nhô không lối đi, chỉ còn cách độc nhất là thẳng về phía trước, hoặc quay trở lại.

Hân bối rối :

— Ta đi quanh trở lại.

Uyên mỉm cười lắc đầu :

— Họ phải tránh ta, sao ta lại tránh họ.

— Bà nói phải, nhưng mà...

— Lối giữa này rộng, ta cứ đi, vờ như không nhìn thấy họ.

Hai người thong thả bước tới. Hân cố ý nói to :

— Buổi chiều trời hay mưa thế này, tôi lại quên, làm sao vẽ với gì được, thế cũng phiền bà đi suốt buổi chiều. Hôm nào bà khỏe, tôi lại xin vẽ bà bức tranh khác, có lẽ ta nên đi buổi sáng, chắc trời không dám mưa.

Uyên cũng nói to như Hân :

— Bây giờ, phải tìm đường về, cậu có xin phép ông bà ở nhà đi xa thế này không, nhớ ở nhà trông.

— Tôi có nói với mẹ là mang đồ đi vẽ tranh cho bà,

— Thế thì tốt, chỉ sợ bà trông. À, con đường ra kia rồi, cơn mưa ngăn cũng đuổi mình lạc đường.

Rồi làm như không nhìn thấy gì hết, hai người thản nhiên bước tràn về phía trước.

Hai bóng người đang nhập làm một sau lùm cây thì không thản nhiên được như Uyên và Hân. Họ đã nghe giọng nói, nhận ra ai nhưng không kịp tìm cách phản ứng nữa. Hai mắt nhìn về phía trước, Uyên vẫn trông thấy rõ như bị đập vào mắt, hình ảnh Hoạt nằm sấp trên bãi cỏ ướt mềm, một chân trên đùi Quế Anh, mặt còn vùi trong mớ tóc nàng lòa xòa trên cỏ. Chiếc áo đen không cài một hạt nút nào, bàn tay người đàn bà đang luống cuống tìm mép áo che bớt khoảng ngực trần.

Cố giữ vẻ thản nhiên, Uyên chỉ về phía đường mòn, nói với Hân như không trông thấy cảnh tượng trước mắt.

— Ra ngoài kia, ta chờ xem có xe nào rồi sẽ quá giang về phố. Nếu đi ngược lại phía bờ hồ, sẽ xa vô cùng, tôi mệt rồi đấy.

Hân im lặng, cố kìm giữ vẻ bối rối làm lúng túng cả chân tay và nét mặt đỏ hồng, hai con mắt chớp... Nó nói lầm thăm, kỳ quá, và bước nhanh theo Uyên như muốn chạy.

Tưởng như qua khỏi lùm cây thấp, và cuộc chạm trán khó xử không xảy ra, nhưng bất ngờ, Uyên nghe tiếng Quế Anh gọi mình đằng sau.

— Chị Uyên, chờ đấy, chúng tôi sẽ đưa chị về, chúng tôi cũng đang sắp sửa về đây.

Không ngờ Quế Anh có thể tỉnh táo và thản nhiên đến thế. Uyên dừng lại, mặt đỏ bừng, Hân nhìn đằng sau. Quế Anh và Hoạt đã ngồi thẳng lên, áo quần chỉnh tề như không xảy ra việc gì.

— Ta phải trở lại không, Hân hỏi nhỏ Uyên.

— Đành vậy.

Hoạt đang gõ gõ một điệu xì gà chưa châm lửa đầu ngón tay... Quế Anh mở ví soi gương tô lại vành môi nhợt nhạt. Hai người đều không tỏ vẻ ngượng nghịu, hay sự ngượng nghịu quá độ trở nên chai lì, điềm nhiên như một thách thức bất cần tới người khác.

Quế Anh liếc xéo lên mặt Hân :

— Cậu nhỏ cũng biết đưa bà ấy đi chơi à.

Uyên đỡ lời Hân :

— Bày đặt đi vẽ vờ cho vui, có chút không khí.

— Vẽ hay vờ gì cũng thế.

Uyên đoán ngay ra là Quế Anh đang cố gán những ý nghĩ không đẹp cho việc mình đi với Hân, và từ đây, dù có hiểu một cách đứng đắn rằng đối với Hân, nàng chỉ xem như một thằng em nhỏ không hơn kém, với buổi gặp tình cờ tai hại chiều nay, Quế Anh sẽ tìm cách phanh phui câu chuyện để có đủ một tầm mức quan trọng nào đó ngang ngửa với chuyện của nàng. Cho nên Uyên tỉnh bơ, mặc cho Quế Anh tò mò nhìn ngấm và tìm một dấu vết nào để gán cho những ý nghĩ không hay kia.

— Có thể đi vẽ góc này xó kia như thế lại thú vị hơn bọn này ngồi một chỗ không chừng.

Hoạt châm thuốc, khum người hít một hơi và khà ra khói thoảng. Không cố ý nhìn, nhưng tình cờ Uyên

trông thấy vành môi rộng của Hoạt tím và khô se lại nhếch lên quanh miệng thuốc. Đôi môi Quế Anh qua lớp son mỏng cũng không che giấu hết những nét rạc ròi se sắt.

Quế Anh kéo tay Hoạt đứng lên, thản nhiên như với một người tình nhân đã công khai vui thú với nhau trước mặt thiên hạ từ lâu ngày rồi.

— Thôi ta về, tìm cái gì ăn, đói quá.

Uyên không thể tìm được một lời nào để nói trong không khí bỗng dưng nặng trĩu và đè nén của buổi chiều ngọt ngào sau cơn mưa nhỏ.

Nàng bước đều bên cạnh Hân, tránh không nhìn ra Quế Anh và Hoạt nghiêng ngả nói cười với nhau trước mắt.

Ra đến ngoài xe, Quế Anh xếp cho Uyên và Hân ngồi đằng sau, rồi nhảy lên ngồi sát bên cạnh Hoạt, tựa đầu vào vai hắn... Chiếc xe phóng vút trở về trong gió lạnh...

Thoảng trong tiếng gió, Uyên nghe Hân nói nhỏ :

— Từ hôm lên đến nay, tôi bắt gặp họ... như thế trong rừng với nhau nhiều lần rồi.

Uyên bảo nhỏ :

— Cậu cố ý tìm sao lại gặp thường được, rừng mênh mông như thế.

— Tôi không biết, nhưng tôi thấy họ luôn. Còn kinh khủng hơn.

Hân nín bật, mặt đỏ bừng bối rối, nhìn lảng ra bên ngoài... Gần đến nhà Hân, Uyên gọi Hoạt ngừng xe rồi thông thả đi bộ vào nhà Hân. Nàng nói với Hân như nói với một người em họ thân thích.

— Tối nay phải ăn cơm tối với ông bà Hân mới được.

Hân đứng dừng lại, sững sờ nhìn Uyên như chưa từng thấy bao giờ.

— Bà nói thật chứ, bà ăn cơm tối trong nhà tôi à.

— Thật, nhớ không khi gia đình quá. Ở khách sạn hơn cả tuần nay rồi.

Ngọn đèn măng sông treo lủng lẳng dưới giàn hoa tỏa ánh sáng rực rỡ ra tận ngoài lối đi mờ mịt bóng chiều. Tiếng bát đĩa lạnh canh vọng ra. Rồi tiếng bà Hân cười vui vẻ :

— A, chị Uyên, chị Uyên, lại có thịt nướng và nem chua đây, hay quá, cơm dọn rồi.

Hân ngẫm nghĩ một lúc rồi buột miệng nói :

— Hay bà lại đang này ở chung với gia đình chúng tôi.

Uyên lắc đầu buồn bã :

— Nếu tôi ở được trong nhà cậu, thì tôi đã ở trong nhà tôi.

— Tại sao vậy.

— Việc của tôi, cậu biết đề làm gì.

Bà Hân vừa dẫn tay chồng ra đến cổng ngoài đón Uyên. Nàng cảm thấy mình bé bỏng, nhẹ tênh, và chìm lìm trong không khí vui vẻ hồn nhiên của gia đình người đầm ấm.

Uyên vội vã mở tung cánh cửa phòng, lao mình vào rồi rít kêu lên.

— Đâu đâu, Phương của mẹ đâu nào.

Căn phòng chưa lên đèn lặng im, chìm đắm, không một tiếng động đáp lại.

— Khang, anh ở trong phòng đấy à.

Tiếng xê dịch chậm chạp, của chiếc ghế, rồi bóng người đàn ông nhô lên từ khoảng tối bên kia giường.

— Sao mình ngồi tối om vậy, em đi tuột ra sân bay đón từ chiều không có, về đến nghe người ta nói mình đã lên từ chiều. Sao thế, mình nói trong điện tín đi máy bay chiều nay sao lại biến đi dạng nào, làm em tưởng mình trễ chuyến bay không lên được. Chiều nay gió dữ quá, sợ máy bay nhồi, mệt con. Phương ngủ à.

Nàng định quờ tay bật đèn, nhưng giọng người đàn ông vang lên, lạnh lẽo.

— Đề yên, đừng bật đèn.

Uyên cố nheo mắt nhìn quanh căn phòng lò mờ tối. Giường niệm phẳng phiu trống trải. Không gì thay đổi từ khi Khang tới, trừ một cái valise nhỏ thêm vào trên chiếc tủ thấp. Lòng nàng chùng xuống trong một nỗi thất vọng bàng hoàng sửng sốt.

— Anh không đưa Phương lên.

— Tôi là vú em à.

Uyên bước từng bước chậm và nhẹ đến sau lưng Khang. Khang đứng im lìm như tượng với cái điệu trên tay, nhìn ra khung cửa rộng bóng chiều tím ngát ngoài kia; choàng hai tay qua bụng, cúi đầu vào lưng chồng.

— Mình làm sao thế.

Im lặng một lúc, nặng nề, ngột ngạt, Uyên cố tìm sau lưng người đàn ông chút xúc động dịu dàng với hương hơi quen thuộc. Nhưng nàng không còn cảm thấy gì hết ngoài nỗi thất vọng và lo âu tràn ngập, không duyên cớ.

— Mình đi đâu về, vui vẻ vậy.

Vòng tay Uyên lỏng ra quanh lưng chồng :

— Ô, em vừa nói là đi đón mình mà.

— Đón, tôi xuống sân bay, nhìn quanh quần không thấy ma nào cả, sợ mình ra đón lạc nhau đi, nên đành ngồi chờ một lúc lâu trong góc hàng cà phê.

— Mình ngồi trong góc à. Từ máy bay xuống mình ngồi trong góc à. Mình có đi đâu không.

— Không.

— Rồi sau đó mình đón xe về.

— Phải.

— Trời ơi.

— Cái gì.

— Khi máy bay tới thì em ở trong phòng rửa mặt. Em ho và vào nhờ trong đó, rồi thì... trông thấy máu đỏ, sợ quá đứng quáng người lên một lúc lâu, khi ra thì hành khách đã xuống hết, không thấy mình. Em chờ luôn chuyển đặc biệt sau nữa, cũng không.

— Tôi ngồi sờ sờ đó mà mình không thấy.

— Không mà. Cũng như em đi ra vào đó, sao mình không thấy.

— À, bà nói bắt bẻ ngược lại tài thật.

— Em bắt bẻ gì đâu nào. Trời ơi, hôm nay có phải là mồng năm mười bốn hăm ba không mà quỉ phá thế này nữa.

— Thôi đi, bà bớt cái lối nói đái bôi của bà.

Uyên đứng trước mặt Khang, một tay níu vai chàng xuống.

— Anh có điều gì phiền trách em không.

— Thôi bà đừng vờ tử tế vờ ôn tồn với tôi.

— Ở kia, có chuyện gì nói hẳn ra cho nhau nghe rồi còn giả thích chứ, có chuyện gì mình lại lẹ lúng như vậy với em.

Khang ngồi phịch xuống ghế :

— Bộ bà ra phi trường đón tôi từ chiều thật à.

— Không biết mình đang nghĩ cái quái quỉ gì trong óc vậy.

— Tôi nghĩ bà không đi đón, bà đi chơi đâu khác. Và mãi đến bây giờ mới về.

Uyên mất hết kiên nhẫn :

— Thôi đi, mình nói như mới ở với nhau mấy

bữa, mình chưa biết gì tính tình con người em, em mà lại đi chơi bỏ việc đón chồng đón con. Con Uyên nào lạ vậy kia.

— Mười mấy năm là chuyện khác, bây giờ mình khác, ai biết được.

— Mình nghĩ cái gì, nói thẳng ra coi, mình nghĩ ngờ cái gì nào.

— Mình cóc cần tôi.

Uyên choàng tay qua cổ chồng, tựa má lên mái tóc rối gió của chàng.

— Nếu cóc cần mình được từ lâu thì đã không đến nỗi bệnh hoạn thế này.

— Bao giờ bà cũng vẫn nói cách ấy. Nhưng mà bà cóc cần một cách kín đáo, khôn ngoan.

— Bằng có.

— Mình coi, đi hơn một tuần, không một cái thư. Chỉ có mấy hàng đó, mà vì con Phương, chỉ con mình, máu huyết ruột rà của mình thôi, còn tôi mình không hỏi han gì tới, mình bỏ chó nhai.

Uyên bụm tay quanh miệng Khang :

— Nói bậy nào, cưng, thôi đừng có gây nhau nữa đi.

— Nói cho em biết sao Phương không lên, con đau hả.

— Đó thấy chưa, mình chỉ hỏi đến con.

— Trời ơi, em đau bị đẩy ra khỏi nhà xa con. Mình ở nhà vừa lên cũng cho em tin tức của con với chứ.

— Nó không đau.

— Sao không lên.

— Cô Tham nói đề cô trông nom hộ, cho em mau lành.

Uyên nhìn ra khoảng tối ngoài vườn, nước mắt chao chộng trong lòng :

— Nó không lên thì em về liệu vậy, ngày nào anh về em về theo, em chịu hết nổi. Bệnh không lành thì chết bỏ, còn hơn là chịu đựng một xa cách vô lý thế này. Nhưng mà... nàng nhỏ giọng, hai mắt nhìn đắm đắm vào mặt chồng.

— Hay là chính anh muốn em xa nhà để anh làm gì.

— Làm cái gì à. Sao em đã nghi vậy.

Giọng Khang yếu đuối, khổ sở.

Uyên níu chặt hai vai chồng :

— Em linh cảm không sai đâu, có chuyện gì ở nhà vậy mình, chắc chắn là có rồi. Không sao anh buồn bã và gắt gỏng vậy. Lúc nào anh có gì khó xử hay không yên tâm là buồn bã và gắt gỏng em như vậy mà. Nếu mình không nói rõ, mai em về nhà.

Bỗng Khang quàng hai tay, ôm Uyên như níu lấy một người cứu cấp trong lúc sa chân vào vực nước xoáy :

— Em không nên về, không bao giờ nên về nữa.

— Vì sao.

— Anh cũng không về nữa.

— Anh nói cái gì nhảm nhí vậy, còn các con.

— Anh gọi mấy đứa lớn vào nội trú cả rồi. Chỉ còn Phương giao cho cô Tham. Bao giờ em lành, tìm cách đem Phương theo.

— Anh nói gì kỳ quái vậy.

— Em can đảm nghe hết, anh đã tới mức tận cùng

của tận cùng. Em muốn xử ra sao cũng được. Anh lên đề cho em xử.

— Anh đã làm cái gì.

— Anh chấm dứt những ngày hư hoại, bê tha, cùn mẫn của anh bằng một phá phách cuối cùng. Bây giờ thì em coi anh như không có trong đời em, anh đã chết rồi, em lành sẽ làm lại đời sống khác, thay anh lo cho em.

— Nhưng cái gì ghê gớm vậy, em nhắc lại, mình không nói là mai em về nhà.

Khang ôm mặt Uyên trong hai bàn tay run rẩy.

— Nhà nào.

Uyên ngần ngại.

— Mình về nhà mình.

Khang buông thông:

— Ta không còn nhà nữa. Từ đây ta không còn nhà nữa, không còn chỗ đề cư ngụ chung với nhau nữa, ta là bọn du mục, lạc loài, vô loại, ăn bám, lang thang...

— Cái nhà...

— Anh đã bán trong lúc em đi.

Uyên nuốt nổi nghẹn ngào xuống cổ họng khô đắng.

— Máy triệu.

— Sáu.

Uyên reo lên như trẻ con.

— Không ngờ anh bán được giá như thế. Giao cho em, gặp khách nào năn nỉ khéo tán là bán được bốn triệu là cùng. Em cứ tưởng chừng nhà mình chỉ ba bốn triệu cho nên lâu nay túng thiếu không dám bán, bán xong là nợ nần trôi phăng đi hết còn gì. Mười mấy năm nay, nợ mình vừa đủ cái nhà. Bây giờ anh bán được sáu, vậy

là dư ra hai triệu. Hai triệu. Anh gởi băng à, đừng gởi định kỳ lấy lời đó nhé, em muốn rút bớt ra chừng ba trăm may sắm cho anh cho con, hai trăm thì để riêng cho anh muốn tiêu cái gì tùy thích, vì cái nhà xưa kia là của anh. Như thế đủ không, không, thì ba, hay bốn. Phần còn lại, ta cóc cần mua nhà nữa, dành một ít tiền thể chân, đi thuê một căn lầu nhỏ thật mát ở với nhau. Còn dư khoản nào, em buôn bán làm ăn sao đó qua ngày. Mình đã có một thời thịnh huy hoàng, bây giờ phải chọn một thời suy tối tăm. Miễn là em khỏi bệnh, con mạnh khỏe, và mình... mình đừng có hư thân nữa, cũng đừng khát ó mãi hoài với em như vậy nữa. Em hiểu, bao nhiêu năm nay chỉ vì nợ nần bủa vây, mình mới như thế. Bây giờ thì ta thoát rồi, ta bay được rồi.

Khang ngồi chết lặng trong ghế nghe vợ vui mừng kể lẽ huyền thiên. Chàng cắn môi, cổ nén. Nhưng như một nôi nước đã đến lúc sôi cho cái nắp bung ra, Khang nói, không kịp đắn đo lời lẽ nữa.

— Hai triệu kia cũng tiêu rồi.

— Tiêu gì.

— Trả nợ luôn.

— Nợ nào nữa, thôi, đừng đùa em mà mình.

— Cách đây hai năm, hồi anh thầu khai thác đá đó.

Có mấy lần bị lỗ nặng. Phải vay để bù vào. Anh nói thật, lỗ lỗ việc làm ăn chứ không phải anh bê tha riêng đâu, những gì anh ăn tiêu hay hoang phí thì đã biết, nó cũng lẫn vào trong nợ nần kia rồi. Lẽ ra anh phải nói sớm với em, nhưng anh không can đảm. Bây giờ thì hết rồi,

anh không níu với gì nơi em được nữa. Đời anh hồng bát. Anh là một thằng vô dụng. Cả việc làm ăn anh cũng hồng. Công danh sự nghiệp tăm tiếng, mọi điều hồng tuốt hết.

Uyên ngồi nín lặng. Nàng nghe một cơn lạnh rần rần chuyển lên khắp châu thân. Cơn lạnh đóng vánh quanh da tưởng chừng như một lớp tuyết băng dày không bao giờ tan rã nữa.

Cuối cùng, những lớp giá băng ứa lên hai hàng nước mắt. Uyên gục đầu trong hai tay lặng lẽ khóc, càng khóc càng cảm thấy một niềm tịch mịch thâm lương xâm chiếm nôi đời và tâm hồn, như đang đưa tang một người nào dấu yêu trong thân quyến về nơi nghìn trùng biệt ly. Uyên thông thả gỡ tay chồng, lặng lẽ đứng dậy, hai chân không mang dép, nàng đi qua lại trong căn phòng tối như người mộng du. Một lúc, Khang nghe tiếng nàng lảng tỉnh chơi vơi như ở một tầng trời nào vọng xuống.

— Thôi được, anh đừng buồn, và đừng nản, em sẽ làm lại hết... Dù có làm lại đề cho anh phá hủy đi lần nữa, và nhiều lần nữa. Em yêu anh, em nói với chính em chứ không phải với anh vì anh đâu. Em yêu anh, cho đến khi mình già, cho đến ngày con cái ta lớn lên thành chồng thành vợ em yêu mãi mãi Khang của ngày gặp gỡ xưa kia, dù rằng, tình yêu bây giờ không còn là tình yêu của ngày xưa nữa.

Nàng dừng lại với tay lấy chai rượu chỉ còn một nửa trên tủ thấp, mở nút. Tiếng nút chai rạc ròi, khô

khan, buồn bã bung ra khỏi cổ chai. Rồi thì tiếng rượu chảy nghen ngào vào trong cốc.

— Mình uống với em một cốc nào.

Nàng nâng cốc rượu lên môi, nhấp một ngụm cổ nuốt thật nhanh thứ chất đắng cay sóng sánh, rồi một tay quàng qua cổ chồng, một tay kê cốc lên môi Khang, nàng nói như dỗ dành trẻ thơ.

— Uống đi, uống chút xíu đi cưng.

Nhưng đôi môi Khang mím chặt bên bờ cốc lạnh, ngón tay nâng cốc của Uyên chạm nhẹ vào một giọt nước nóng hổi trên má chồng.

Nàng đặt cái cốc lên mặt bàn, ngồi xuống cạnh Khang trong ghế rộng.

— Đừng khóc. Hãy chờ đến khi em chết.

— Em đừng nói ác vậy. Hãy mừng cho anh, anh khóc được. Ngày mai, cho đến chết, chắc không bao giờ anh còn khóc nổi, với bất cứ biến cố nào. Anh coi như đã chết, hay đã khô. Anh khóc vì anh tiếc tình yêu em cho anh đã mất rồi. Thứ tình yêu em nói đó không phải là tình yêu, bất cứ là cách nào đi nữa. Em chỉ nói để tự ràng buộc vào một đời sống đã hư hoại và lờ làng rồi, em đừng tự dối em.

Rồi bỗng nhiên, giọng Khang vỡ ra, dữ dội :

— Và đừng bao giờ dối anh, nhất là lúc này...

Khang đứng dậy. Căn phòng đã tối mịt. Tiếng chân người lại gần rồi xa đi ngoài kia cánh cửa phòng đóng kín. Nàng bỗng lạnh người thoáng nghĩ, nếu bất ngờ Hy đến gõ cửa đúng vào lúc này. Hy về Sài Gòn, một

vài hôm, không biết nay đã lên lại chưa. Và nếu lên, làm thế nào Hy biết là Khang có mặt ở đây.

Nhưng không có ai tới gõ cửa phòng. Mọi người hình như đã bỏ đi đâu mất về một đời sống khác rồi, mỗi lúc một xa nơi đây. Bỗng dưng Uyên cảm thấy chơ vơ và cô quạnh lạ lùng. Từ đây không cửa không nhà, và vợ chồng con cái tản mác một nơi. Ngày mai ra sao. Số tiền mang theo để chi phí thuốc men ăn ở rồi sẽ hết, hết như những hy vọng gượng gượng cuối cùng trong lòng nàng. Và sau đó, Uyên nhắm mắt. Nàng cảm thấy choáng váng chóng mặt trong những lượn sóng đen ngòm khóa lấp thân thể. Lao đao, Uyên ngã xuống mặt giường lạnh lẽo.

Giọng Khang quen thuộc mà lạ lùng như lần đầu tiên nghe thấy :

— Anh thêm nhớ em quá chừng.

Nàng nghe trên miệng môi mình, vị ngọt ngào ấm áp của một đôi môi say sưa ngẫu nhiên.

— Em chóng mặt quá.

— Đề anh yêu. Bây giờ anh trống không, chẳng còn gì ngoài em, chỉ còn em thân xác, và em tình yêu thì đã biến bay rồi.

Tiếng nút áo bung ra, mơ hồ... Nàng cảm nhận, không còn một chút rung động nào, đôi môi ấm áp của chồng lướt trôi trên da thịt mình lạnh băng... Nỗi buồn bã rần rần luồn lên khắp từng đốt xương sống. Chỉ còn cảm thấy khó chịu ray rứt, xót xa chồm lên khắp người. Thú vui lập lại chỉ còn là sự chịu đựng âm thầm nhẫn nại.

— Em không còn cảm thấy sung sướng chút nào sao, tiếng Khang mệt nhoài, và tuyệt vọng,

— Có, hơn những ngày ở nhà.

— Em đừng dối anh.

— Thật mà.

— Anh biết. Điều cuối cùng làm cho em, anh cũng không làm nổi nữa rồi.

— Chỉ tại anh xuống tinh thần quá. Mình sẽ tươi vui và yêu thích lại.

— Em đồ dành vô ích một xác chết.

— Chính em mới là xác chết. Em không còn đủ sức để đón nhận gì.

Bỗng nàng đẩy Khang ra, ngồi nhồm dậy, cong người ho húng hắng. Nàng thều thào qua cơn ho.

— Rồi anh sẽ lây bệnh em, và con cái nữa.

— Em bệnh là vì anh, những năm nhọc nhằn quá đáng.

— Nhưng anh chịu lây, em cũng chẳng khỏi bệnh được nào.

— Có cách gì anh uống hết bệnh của em.

Tiếng gõ cửa bên ngoài. Uyên cài lại nút áo ra mở cửa.

— Chị Mân.

Người đàn bà bước vào vũng sáng của ánh đèn vừa bật lên bờ ngõ.

— Ủa, ông nhà vừa mới lên.

— Vâng, mời chị vào, nhà tôi mới lên đang còn mệt nằm trong kia. Chị vào chơi.

— Thôi, để ông ấy nghỉ, tôi đến thưa với chị chúng

tôi quyết định mời chị lại đảng chúng tôi ở lại ít lâu, nếu chỉ lên chơi thì ở khách sạn làm gì cho tốn kém lại bất tiện. Nhưng mà có ông lên rồi thì...

— Có lẽ nhà tôi lên vài hôm rồi về, bận việc.

— Hôm nào ông về rồi, chị dọn đảng tôi nhé. Cứ xem như đảng ấy là nhà chị, bao giờ khoẻ hẳn lại về Sài Gòn, tôi nói thật, chị đừng có ngại điều gì hết. Hai vợ chồng, một thằng con, vườn nhà rộng mênh mông được bạn tới ở chơi là quý, không thì nhiều khi vắng vẻ buồn quá. Trong khi đó chị lại một mình ở đây. Nếu chị có áy náy điều gì, thì tôi xin thành thực đề nghị, chị giúp tôi khuyên nhủ thằng Hân. Chị dạy dỗ không chừng nó nghe. Từ hôm chị lên nó có vẻ linh hoạt ra, nó nhắc và quý mến chị lắm. Thế nào chị cũng thu xếp tới nhé.

— Chị vào chơi đã. Còn chuyện kia để tôi tính xem. Chỉ sợ làm phiền anh chị quá đó thôi...

— Tuần tới chúng tôi đi Nha Trang chừng một tháng nếu chị đến trước, cho tôi gọi nhà luôn thì thật là quý.

— Chừng nào anh chị đi.

— Khoảng một tuần nữa, không chừng sớm hơn. Thôi tôi lại đảng này khai hội gấp, hôm nào chị mời anh lại chúng tôi ăn nhậu một bữa chơi nghe... À, chị Thu đâu không thấy tới.

— Thu đưa tụi nhỏ xuống Blao thăm người bà con. Sau đó chắc là về Sài Gòn.

— Còn ông bà Hy đâu.

— Chị ấy còn ở đây, đang biệt thự thuê của hỏa xa. Anh ấy về Sài Gòn có việc vài hôm lên lại.

— Chị có gặp họ, nói tôi mong họ đến lắm lắm.

— Vâng, tôi sẽ nói, cảm ơn chị.

Người đàn bà thoăn thoắt đi ra khỏi hành lang tối. Khang hỏi khi Uyên quay vào.

— Ai vậy.

— Chị Mân bạn chị Thu. Vợ chồng họ giàu, tốt, chủ một trại mận lớn.

— Ý em thế nào.

— Việc gì.

— Có lại đảng chị ấy không.

— Anh nghe chuyện rồi à.

— Có, anh nghĩ là mình nên lại đó.

— Em lại một mình à.

— Chứ sao.

— Mình còn khoản tiền nào không.

— Còn chừng ba trăm ngàn.

— Thế là nhất. Chưa chết đâu. Mình gửi về Sài Gòn cho cô Tham một trăm, nhờ trông chừng tụi nhỏ. Còn hai trăm anh cất, tùy tiện. Vậy là yên, và anh sẽ lại đảng chị ấy ở lại một tháng với em.

— Ai lại kỳ cục vậy, khi không kéo nhau lại ở nhờ nhà người.

— Gì mà kỳ. Chị ấy đi vắng, chúng mình hiểu với nhau là đến ở nhờ. Nhưng chị ấy tưởng là làm ơn trông nhà giùm. Anh cứ nói lúc này rồi, muốn lên săn sóc em cho chóng khỏe để về với nhau. Mình không

lo phần ở rồi, còn ăn thì sao xong thôi. Cứ tin trong vòng một tháng không chừng có cách gì xoay chuyển lại đời mình. Phải tin như vậy.

— Anh cũng không biết tính sao. Tùy em, em kéo đi đâu, anh theo đó. Hãy kéo cái xác chết thừa thãi này theo em, cho đến chừng nào em muốn đẩy nó xuống đầm lầy, hay một dòng sông nào đó...

— Sao còn nằm đó, em không đi à, người ta chờ, và mình đã hứa đến mà.

Quế Anh nằm không nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng vào bóng đèn lung linh đầu giường.

— Không.

— Sao hôm qua lại bảo đi.

— Nhưng hôm nay không thích nữa. Anh muốn đi thì anh đi. Tôi không muốn đi thì tôi ở nhà.

Hy vừa thất cà vạt vừa nhìn chừng thái độ vợ.

— Vậy anh đi một mình vậy.

Hy sắp bước ra cửa thì Quế Anh gọi giật lại.

— A, hóa ra là anh thích đi một mình thật.

— Em nói cái gì.

— Tôi vò không đi xem anh ra sao. Hóa ra chính anh không muốn tôi đi mà. Đi một mình tưởng dễ à, thằng Khang nó dữ lắm đó.

Hy chồm lên giường, cầm hai cườm tay Quế Anh giựt ngược lên.

— Em nói cái gì.

— Tôi nói anh mong đi một mình để tìm cách này nọ con Uyên... nhưng thằng Khang nó không tha đâu.

— Em đừng nghĩ tởm

— Cái gì là tởm.

Quế Anh phóng người dậy khỏi giường, vùng cườm tay ra khỏi tay Hy như một con beo.

— Coi ai tởm cho biết. Anh chơi yếu quá. Có giỏi thì cứ ngang nhiên như tôi xem.

— Bà còn vênh vang lên à.

— Tôi thích sao, làm vậy, không cần giấu giếm, lén lút ai hết. Còn thứ như anh, như con Uyên, vờ tinh thần tỉnh thiết, rồi thì ỡm ờ nhăng nhích với nhau, tưởng tôi đui à.

Nàng vớ cái áo của Hy mặc trên mông ném lại trước mặt chồng.

— Hôm thu dọn về Sài Gòn, anh lại bỏ quên đúng cái áo này. May mà tôi lười chưa giặt.

Hy cảm thấy lạnh nhói trong ngực một cảm giác nghẹn thở ngọt ngào ủa ngập tới.

— Cái áo...

Quế Anh cầm cái áo lên, dí cái cổ vào mắt Hy.

— Màu son môi của con Uyên. Không phải là tôi làm lơ cho các người, và các người cũng đừng tưởng qua mặt được tôi. Nhưng mà vì tôi không thèm đếm xỉa tới.

Hy buông mình ngồi phịch xuống ghế. Như một kẻ

đang chơi vơi trong khoảng không sáng mát bị xô đẩy bất thần vào vùng khói ám mật mù sặc sụa. Anh muốn quát lên một câu gì đó thật dữ dội rồi bỏ đi. Nhưng nói gì. Nói cách nào. Giữa anh và nàng là vực sâu. Bên này vực sâu là nước. Bên kia vực sâu là lửa. Nàng biết. Với những ước đoán. Những vết tích. Những linh cảm nào đó... Nhưng mà cái biết của loại đàn bà như Quế Anh luôn luôn là nông cạn, tầm thường hạn hẹp. Điều nàng nghĩ tới, cho cùng là người chồng đàn diu một người khác. Nói trắng ra là ngoại tình, một cách nào đó. Ngoại tình kiểu như nàng có thể sẵn sàng ngoại tình, không cần một nguyên do sâu xa nào cả. Tìm vui thú với một người khác. Thế thôi. Những rung cảm ngậm ngùi. Những xao xuyến thanh cao, đối với Quế Anh là rỗng đời, xa lạ, không có thực, vô nghĩa, đối trá. Nàng gào lên, trong ý nghĩ, trong thái độ những điều ở tầm mức tầm thường hạn hẹp đó.

— Anh chờ đó, tôi đi với, đi xem các người diễn trò côm với nhau.

— Quế Anh.

Nàng đứng phưỡn mình trước mặt chồng, khiêu khích.

-- Anh định cái gì đó.

— Bà không được nghĩ theo cách đó.

— Ờ hay, tôi muốn nghĩ theo cách tôi, cách của ai, tùy tôi chứ, ông bây giờ đi cấm lạ đời như vậy.

— Tất nhiên rồi, bà muốn nghĩ sao thì nghĩ cách nào tùy bà, có điều là đừng bôi nhọ người khác.

— Không nhọ cũng đen.

— Tôi không động gì tới bà thì thôi, sao bà lại trở ngược móc xéo tôi.

— Cái gì trở ngược. Còn tôi a, ông có muốn động muốn chạm muốn đối xử ra sao thì ra, tôi cần gì nữa. Tôi nói thiệt là tôi chán quá mức rồi, ông xử sao thì xử đi.

— Bà thách à. Xử. Bà biết tôi không thể xử cách nào cả, thành ra bà cứ thách mãi, tôi chán ngấy cái giọng thách của bà. Tôi không xử. Bà có giỏi thì tự xử lấy theo ý muốn của bà đi.

Quế Anh hét lớn :

— Tất nhiên là tôi sẽ xử, tôi không cần hỏi han gì ông nữa. Tôi chỉ còn chờ...

— Cái gì, bà chờ cái gì, chờ hăn ngỏ lời gồng gánh bà đi.

Câu nói tàn nhẫn bất ngờ làm Quế Anh bừng lên như ngọn lửa. Ngọn lửa bị nhốt kín trong một thứ lò bí bùng không thông hơi, không lối thoát. Nàng cảm thấy cuồn cuộn đến chóng mặt với một cơn tức tối vô bờ không thể trút bỏ bằng cách nào, thái độ hay lời nói. Câu nói của Hy đâm thẳng đúng vào cổ họng khô thắt của nàng. Điều nàng đã từng nghĩ đến, rồi lấp liếm giấu che đi không công nhận, chính là đó. Hoạt, hay một người nào sẽ gồng gánh mình đi. Không ai hết. Ra khỏi đời Hy, nàng chỉ như một ngọn lá cuốn theo lòng gió, lông lốc, rạc rời. Chỉ bay lượn mà không phải dừng chân, bám víu. Những cuộc vui thật nồng. Những mối tình thật say. Nhưng đàn ông không bao giờ dừng lại với một người đàn bà loại ăn chơi đủ ngón, đường tình quá

quen. Họ muốn vợ là một thứ trinh nguyên, tâm hồn và thể xác. Một thứ phải bị chiếm đoạt khuất phục ngự trị hoàn toàn đời sống, tâm hồn. Hay ít ra cũng phải là một tay, trên thực tế, biết làm ra tiền để cưu mang cả một đời sống gia đình bên cạnh họ. Tóm lại vợ là người hoặc non trẻ xinh đẹp để chồng chịu chuồng nâng niu thương quý như búp bê trang trí cho đời sống bề ngoài của người đàn ông. Hoặc là một tay giỏi giang đảm đương quán xuyến hết mọi việc gia đình. Quế Anh chỉ là cỗ đàn bà cho đàn ông tán dương, đeo đuổi, chiếm đoạt, vui thú, rồi sau vui thú là hết. Nàng mang máng nhận ra điều đó trong thâm tâm, nhưng cũng trong thâm tâm, nàng sợ hãi trốn chạy sự thật đó về mình để có thể còn chút sức mạnh, hay tệ hơn, một vẻ cứng cỏi nào đó để ngang ngược chống đối thách đố lại người chồng nàng không còn cảm thấy yêu thích hay kính nể nữa.

Bây giờ với Hoạt. Hoạt là một tay chơi lão luyện, là một thứ linh thiện chiến trong chiến trường tình ái. Hoạt có thừa khả năng và cách cuộc để làm xiêu đồ ngã gục một đàn bà chính chuyên cũng như lảng loạn, mê đắm. Nhưng Hoạt cũng là tay cứng cỏi, tàn nhẫn, dễ dàng rũ áo sau cuộc chơi để lại kiếm tìm tới một bóng hình nào khác, lộng lẫy hơn, tươi mát hơn bóng hình trước.

Cho nên nếu ra ngoài đời Hy, thì sau Hoạt, Quế Anh sẽ tìm tới một người khác, rồi một người khác, cứ thế, mãi mãi... Cũng vậy, sau nàng, Hoạt sẽ tìm tới một người khác, và một người khác nữa, cho đến

bao giờ chê chán mỗi mê thôi. Nếu có thể dừng lại mãi mãi với một người nào. Hoặc có thể chịu đựng một mình, để thỉnh thoảng ghé bến bờ thú vui nào chốc lát cho qua những ngày cô đơn thì Quế Anh đã bay thoát ra ngoài vòng kiềm toả của Hy từ bao giờ.

— Thế nào, bây giờ bà đi với tôi, hay ở nhà. Còn việc riêng của bà, tùy bà xử lý, tôi nói trước là tôi sẽ không bao giờ xử thế nào cả. Nhưng mà nếu bà muốn chọn lựa cách nào, tôi sẽ chịu theo.

Không trả lời, Quế Anh vào phòng trang điểm, thay quần áo. Hy ngồi lịm trên ghế buồn phiền, bối rối chán nản, cho đến khi Quế Anh sửa soạn xong ra ngoài.

Nàng bước xuống thềm, khoác tay Hy, cười mĩa mai.

— Nào, đã muốn kịch thì cho kịch.

Hy nhìn bóng mình và người vợ ngã dài xuống mặt đường lấp loáng đèn soi, chua chát nghĩ thầm.

— Thật là đẹp đôi.

Khi họ tới nhà hàng thì mọi người đã tề tựu đông đủ. Khách ăn gần chừng mười người. Hy nhìn thấy mấy người quen quen trong đám khách được mời, chừng như ở Sài Gòn mới lên. Chỗ quan trọng dành cho Hy, đầu kia bàn.

Ông Mân đứng dậy nói vài lời về lý do bữa tiệc. Ngày sinh nhật của vợ, chỉ mời những bạn thân. Kề ra thì mời ở nhà, nhưng hôm qua mưa, vườn mận ướt át, sợ phiền những đôi giày của quan khách, thành thử phải gặp nhau ở đây. Sau bữa ăn, nếu người nào thích, có thể về nhà, tiếp nối một bữa tiệc khác.

Hy lặng lẽ đưa mắt nhìn quanh. Cách chàng một khoảng chừng bốn người, bên phía trái, Uyên ngồi cạnh một người đàn ông nào lạ. Khang ngồi đối diện vợ, bên kia bàn, cũng bên cạnh một người đàn bà lạ. Hai vợ chồng Uyên chốc chốc lại buồn bã nhìn nhau, và khe khẽ lắc đầu. Quế Anh mặc dù đã được sắp đặt ngồi cạnh ông Mân, đã làm thế nào ngồi ngay bên cạnh Hoạt. Hai người chạm cốc với nhau và cười nói như xung quanh chỉ còn là đám cỏ khô. Hy biết vợ tìm cách trêu tức mình. Anh thản nhiên nhìn mọi người, chuyện trò với họ, như không quan tâm gì đến riêng ai.

Bọn đàn ông bàn về những vấn đề khủng hoảng kinh tế, biện pháp bài trừ tham nhũng, chính sách chiêu hồi, các vụ chuyển ngân phi pháp, những màn buôn lậu tảo bạo vĩ đại. Đàn bà kháo nhau về thời trang, cầm thạch và kim cương, những khoản tiền đã bỏ bằng.

Người đàn ông ngồi cạnh Uyên thỉnh thoảng nâng ly rượu lên, ra dấu mời nàng. Hắn là một người đàn ông cao, da nâu nâu, vẻ mặt trầm tĩnh, nghiêm nghị, đến buồn bã và dịu dàng quá mức. Giọng hắn cũng nhỏ chìm vào những tiếng lao xao của đám đông. Uyên cũng đáp lại một giọng nhỏ nhẹ tương tự. Uyên có vẻ chăm chú nghe chuyện người đàn ông, thỉnh thoảng liếc nhìn qua phía Khang, gật đầu và mỉm cười, trong khi chàng có vẻ bất bình về câu chuyện nhỏ nhẹ kéo dài giữa vợ mình và người đàn ông.

Trong mắt Khang, anh chỉ thấy vợ mình diễn tả sự đoan trang, dịu dàng, và tất cả những nét biểu lộ nữ tính đặc biệt quyến rũ hồn nhiên của nàng, trong khi

người đàn ông có một vẻ quý mến và thận trọng rõ rệt đối với Uyên.

Một lúc, Uyên ngẩng lên, bắt gặp Hy đưa mắt nhìn mình chăm chú.

Nàng lắc đầu mơ hồ, kín đáo ra dấu bảo dừng. Nhưng Hy như đắm mê, không chớp mắt, quên cả uống ăn, không nghe những lời chuyện vãn xung quanh, nhìn nàng mãi mê...

Uyên nổi bật trong bàn tiệc với chiếc áo đen cổ kín thêu bông hồng đỏ. Chiếc áo đã hai ba năm nay nàng không mặc, mốc meo cả hai hàng nút bóp. Chiếc áo khoác bằng nhung của bà Mân cho mượn rộng thùng thình, ướm lên hai má nàng thoáng mịn màng tôn quý của làn da trắng xanh như ngọc non.

Rồi câu chuyện chuyển qua điện ảnh, phim truyện, và ngoại tình. Hoạt cười toang hoang.

— Đàn bà không ngoại tình thì không phải là đàn bà nữa. Ít nhất cũng trong ý nghĩ thoáng qua một lúc nào đó.

Ông Mân vỗ vai vợ :

— Nếu vậy nhà tôi không phải là đàn bà rồi.

Bà Mân nguyệt chông :

— Các ông các bà ấy nói chuyện ở đời sống mới bây giờ kìa. Còn mình như mọi trong rừng sâu, thì còn nhắc tới làm gì.

— Nếu vậy ra khỏi rừng sâu, mình cũng theo thuyết của ông Hoạt ấy à.

— Đừng nói bừa, người ta cười cho. Tôi hết tuổi

đề nói đùa kiểu đó rồi, nay mai thằng Hân lấy vợ, mình đã là ông bà nội.

Hoạt cười oang lên :

— Ôi, bà nội bà ngoại gì bây giờ cũng ngoại tình cũng hưởng vui thú tốt.

— Thôi đi cha, ai ông cũng nhìn theo cặp mắt kính của ông, một người nào lên tiếng.

Hoạt quay qua Hy khiêu chiến :

— Còn ông Hy, ông nghĩ sao về việc ấy.

Hy ngần người :

— Việc gì nào.

— Tôi cho rằng các bà ngoại tình như theo thời trang. Các phu nhân tìm những đứa không ra gì để bỏ mặc cảm mình khuôn khổ, tù túng, cao quí. Các bà có tuổi tìm các chú nhóc ăn kèm để tưởng tiếc tuổi trẻ, tự cho cảm tưởng còn chịu chơi. Còn những người khác thì... đều là một lối giải phóng để chứng tỏ một cái gì đó về mình, có phải không ông Hy.

— Tôi không phải là tay chơi sành, nên không nghiên cứu vấn đề đó.

— Nếu ông là thầy tu, ông cũng phải nghĩ tới, vì ma quỷ nó sẽ quấy phá ông chứ. Đời sống hỗn loạn. Con người hỗn loạn. Trái tim nữa cũng hỗn loạn cho tới lúc ung thư.

Người đàn ông ngồi cạnh bà Mân nãy giờ bỗng nhiên đột ngột la to lên :

— Ủa, trời ơi, phải rồi, đúng là đại tá Khang.

Mọi người im bật, ngưng chuyện trò quay cả lại nhìn Khang ngạc nhiên.

Người đàn ông bỏ ghế đứng dậy đi vòng qua phía Khang, hai tay vỗ xuống vai chàng day dứt như người vừa tìm ra một túi vàng thất lạc từ lâu.

— Ông là đại tá Khang, đúng rồi, còn gì.

Khang cũng vừa nhận ra người đàn ông. Một lúc sau tiếng gọi của hắn, Khang mới nhớ lại. Trước cách mạng, hắn làm trong phủ. Vì một tình nghi rối loạn gì đó, hắn bị cách chức và giam tù. Nhờ Khang vận động hắn được tha, phục hồi chức tước cũ. Hắn xem Khang là ân nhân. Nhưng khi ra được tù thì nghe tin Khang đã bị thải hồi. Từ đó hắn vẫn mong mỗi gặp lại Khang để tìm cách trả ơn. Nhưng dò la mãi bao nhiêu năm nay không hề biết tăm tích gì của Khang cả.

— Tôi không nhìn ra ông từ đầu, chỉ ngờ ngờ. Sao bây giờ ông béo trắng và râu ria thế kia.

Khang vỗ vỗ bàn tay người đàn ông áp trên vai mình :

— Cái gì rồi cũng biến đổi đi chứ.

— Hồi xưa đại tá gầy và cao, rắn rỏi kia.

— Bây giờ tụi nó gọi tôi là thùng nước lèo lưng đó.

— Ờ, đại tá trông xệ ra.

Mọi người cùng cất tiếng cười vui vẻ. Chỉ có Hoạt và Quế Anh vẫn dúm đầu vào nhau thì thầm, thỉnh thoảng lại bật một chuỗi cười khanh khách riêng rẽ.

Hy khó chịu đưa mắt lờ vợ. Nhưng Quế Anh hình như cố tình làm già tay để tỏ ra với Hy rằng nàng thầy kệ mọi người, và từ đây, nàng không cần giữ gìn e dè điều gì nữa hết, có tiếng tăm, Hy ráng mà chịu đựng.

Thấy Khang nhăn nhó như cố nhớ một điều gì, người đàn ông láu táu :

— Tôi là Định, Định phụ tá đây mà.

Phụ tá ai, cái gì, Khang mơ hồ cố nhớ lại. Không một hình ảnh nào trở về trí nhớ. Không phải chỉ có một mình Định, mà hằng trăm người được Khang giúp đỡ hồi đó. Bây giờ thì Khang suy sụp, chìm đắm dưới bùn đen trong khi bọn họ như điều gặp gió vấy cánh tung trời, nhưng không ai nhớ đến Khang nữa. Có lần Khang gặp mặt một người trong bọn. Hắn nhạt nhẽo chào rồi bỏ đi. Chiếc xe lỏng lẩy lao vút qua mặt chàng, trả lại một đám khói. Lòng buồn rầu nguội lạnh từ bao lâu với hy vọng, với oán cừu, bây giờ trở nên sôi sục căm hờn. Chàng nghĩ, căm hờn chỉ là cách buộc nổi đòn đau cho mình, không còn cách gì để phục thù nữa, như năm bảy năm trước chàng đã từng nghĩ.

Chàng cảm động với vẻ nhìn nhận mừng rỡ thái quá của Định, nhích ra cho hắn bê cái ghế lại ngồi cạnh.

— Thế bà đại tá đâu.

— Bỏ đi, gọi đại tá quái gì nghe bức bối quá, tôi thoát ly từ lâu rồi mà, bây giờ là thằng dân trơn, khoẻ không, đừng buộc dây xích vào cổ tôi nữa. Nhà tôi kia.

Khang ngàng đầu ra dấu chỉ vợ ngồi đối diện.

Định nhìn Uyên chăm chú, quên cả chào hỏi.

Hắn bỗng nhớ ra, người đàn bà này, năm ngoái năm kia gì, đã có một lần tới tìm hắn, đúng ra là tìm ông chủ nhân giàu có một xí nghiệp lớn là hắn, xin việc làm. Hai con mắt buồn bã và thu hút kia, hắn không thể quên giữa những người lui tới lao xao. Hắn đã cố giúp người đàn bà lạ nhưng không có một công việc nào thích hợp cho nàng trong xí nghiệp. Hắn không ngờ đó là bà đại tá Khang.

Uyên thì đã nhận ra hần từ đầu, nhưng cố lờ đi, và điều nàng không ngờ là hần lại quen với Khang như thế.

Bây giờ nàng chỉ nghĩ đơn giản, chắc chắn hần chỉ là một bạn chơi của Khang hồi đó. Những người khác lại ăn uống và chuyện trò tiếp tục. Định hỏi Khang ăn cần :

— Từ đó, ông làm gì cho tới nay

— Không làm quái gì hết, chỉ ăn hại nhà tôi.

Trông làn da xanh mướt và nhiều mỡ của Khang, vẻ gầy gò sâu thẳm buồn bã đến bệnh hoạn của Uyên, Định lờ mờ đoán hiểu. Có thể, bà ấy mới khờ sớ đi kiếm việc làm.

— Bây giờ ông bà mấy cháu.

— Bốn.

— Chúng đi học.

— Đi học.

— Ở Sài Gòn.

— Ở Sài Gòn.

Khang âm ừ trả lời xuôi cho xong việc. Chàng sợ phải nói cho bất cứ ai về gia cảnh. Như một tội nhân bị tra vấn về hành tung khốn nạn của mình. Mặc cảm xoắn tròn, dềnh lên thành một nỗi căm hờn buồn bã trong lòng. Những phút như thế, Khang chỉ muốn tìm quên bằng bất cứ gì.

Định miên man nghĩ đến cách làm thế nào giúp đỡ Khang một cách thiết thực mà không động chạm đến lòng tự ái của bà vợ, hay mặc cảm của Khang bây giờ. Cuối cùng Định nói to :

— Hôm nay là tiệc của chị Mân. Đáng lẽ chốc nữa quý vị về tiếp tục đêm vui đảng chị Mân. Nhưng cho tôi xin lần này, vì tình cò tìm được ông bạn quý là đại tá Khang đây. Vậy mời quý vị sau bữa tiệc cùng về cả đảng tôi. Chúng ta uống rượu mừng ông Khang, rồi sau đó, tùy tiện, quý vị muốn nhảy, nghe nhạc, ăn uống, đánh bài hay làm bất cứ gì trong nhà tôi cũng được.

Bà Mân vui vẻ :

— Phải đấy, ông Định với tôi là chỗ thân, các bạn về đảng ấy cũng như đảng tôi. Tôi đang lo vườn mận ướt làm bẩn giày các ông bà.

Tòa biệt thự lộng lẫy ở góc một ngã ba đường. Những chiếc xe nối đuôi nhau lướt qua cái cổng cao rộng trang trí bằng những vòng hoa đỏ rực rỡ theo hình vòng cung. Những vòng hoa nối tiếp lan dài theo lối đi thẳng tắp vào đến tận khoảng sân rộng như một hoa viên với những cột đèn, những bức tượng trắng ngà ẩn hiện trong đêm sâu, những chiếc ghế đá lưng uốn cong dọc theo những bồn hoa cắt tỉa hình lân ly qui phụng.

Hết quãng sân là những bậc thềm hình cánh cung bằng đá trắng mát dẫn lên khoảng hiên rộng hình bán nguyệt, với những cột đúc hình lục giác vây bọc bốn bề loáng thoáng những đường hoa lá uốn ép vờn quanh. Rồi là phòng khách rộng thênh thang với những bộ ghế nệm màu khác nhau ở mỗi góc, những chiếc ghế dài kê sát tường, thỉnh thoảng là một chiếc bàn nhỏ chưng bình hoa màu hồng nhạt, những bông hồng nhung đỏ thắm như vừa mới hái trong sương, cắt tỉa từng chiếc lá, từng

khoản cảnh, do một bàn tay xinh đẹp thơm mát nào cầm lấy. Trên tường, cách khoảng, những búp đèn hình hoa ly lan cũng màu hồng phớt, tỏa xuống ánh sáng mộng mơ dịu dàng, pha lẫn vào tiếng nhạc mờ lung dlu dặt từ những máy lớn đặt ở các góc phòng rực rỡ với một giàn đèn màu như trên sân khấu.

Mọi người trầm trồ ca ngợi khi bước vào phòng khách của Định... Bà Mân nhìn quanh.

— Bà ấy đâu.

Định vừa ở trong ra :

— Nhà tôi đi Nhật một tháng.

— Gì vậy.

— Dạ, xem expo 70 ấy mà.

— Sao anh không đi.

— Công việc.

— Đề bà ấy đi một mình không ngại à.

— Chúng tôi tôn trọng tự do của nhau, miễn là đừng quá trớn.

— Thế nào là quá trớn, Khang hỏi chen vào.

— Như cặp tay vĩnh viễn một người nào khác.

— Vậy tức là không cấm việc cặp tay giai đoạn à.

— Cũng còn tùy, nếu kẻ kia hơn tôi, về một phương diện đặc biệt nào đó mà tôi không thể có được, thì cũng đành. Đó là một cách để tìm một hạnh phúc tương đối, còn hơn là ép buộc và tức nước vỡ bờ.

— Còn tự do của anh là gì.

— Tôi ấy à, đi sẵn, sau những lúc công việc tính toán, kế hoạch, khu xử, đối đãi.

— Bây giờ mà đi sẵn, tôi cũng thích đấy, nhưng rừng không yên.

— Phải dò trước vùng nào sẵn được chứ. Đại tá còn thích sẵn không, hôm nào mình làm một mẻ lớn.

— Không có súng.

— Cả một phòng khí giới trong kia, chốc nữa mời ông xem. Thôi bây giờ ta uống.

Mọi người đã chia nhau tùy tiện ngồi xuống những chiếc ghế màu lông lầy. Người bồi bưng khay nệ những mâm rượu lớn đủ các thứ. Trái cây, bánh ngọt, và các thứ mứt, các loại thuốc được dọn đầy ắp ra các bàn nhỏ. Định loay hoay mở máy nhạc. Những cánh cửa kính đã đóng. Những tấm màn trắng lướt thướt đã buông chùng từ các khung cửa lớn sang dãi... Định chỉ vào bên trong.

— Xin các bà cứ tự nhiên cho, chúng tôi sẵn phòng nghỉ bên trong, phòng kế tiếp là chỗ nghỉ, hay đánh bạc, hay... muốn bất cứ cái gì cũng được, xin tự nhiên cho.

Quế Anh đứng lên trước.

— Thế này mà không nhảy thì uổng.

— Phải đấy, Định nói...

Trừ vợ chồng Mân, mọi người đều tình cờ chọn lựa nhau và diu theo tiếng nhạc. Hy kinh ngạc thấy Quế Anh đề mặc cho Hoạt nhảy với một người đàn bà lạ, lông lầy, có vẻ ăn chơi. Hy nhìn sang Uyên. Từ lúc lên lại, chàng không có phút nào gặp lại được riêng nàng. Bây giờ là dịp độc nhất. Chàng không thích nhảy. Nhưng mà không nhảy thì không có cách gì trò chuyện riêng với Uyên, Hy đến bên Uyên, nói nhỏ :

— Uyên nhảy với tôi.

Nhưng Uyên đã lặng lẽ lắc đầu. Nàng ra dấu cho Hy tìm cách nói chuyện với nàng ở hàng ghế bên góc trái... Nàng ngồi xuống trước, khoan thai. Hy rón rén nhìn về phía mọi người. Cuối cùng, ngồi cạnh Uyên, nghe tim đập như trống trường những ngày ấu thơ đi học.

— Anh không nên tìm gặp tôi nữa.

— Tôi biết, nhưng không thể.

— Không có cái gì là không thể.

— Uyên đừng có khuyên, lúc này tôi bối rối và khổ tâm quá, tôi không biết phải quyết định ra sao. Nhưng không quyết định cũng không được.

— Nhiều việc đến lúc nào đó sẽ tự nó quyết định lấy.

— Tôi về Sài Gòn có ba hôm, cảm thấy nóng ruột quá rồi lại bỏ việc lên ngay đây.

— Anh nên đưa Quế Anh về Sài Gòn mỗi khi về.

— Không được, tôi muốn buông lỏng Quế Anh lúc này.

Uyên cười nhạt :

— Đề ông ăn chả bà ăn nem. Anh xem thường tôi đến thế là cùng. Tôi có ngang loại Hoạ không.

— Van Uyên, đừng nghĩ thế. Tôi thả lỏng Quế Anh vì một lẽ khác.

— Không còn lẽ gì khác nữa cả.

— Tôi khó khăn, nàng sẽ làm phiền đến Uyên.

— Anh không hiểu đàn bà tí nào cả. Anh thả lỏng thì thả lỏng, nàng làm phiền tôi là cứ làm phiền, không chừng xảy ra nhiều tai hại là khác. Tôi đang chờ xem đây,

thế nào cũng có mà. Đó, bắt đầu hôm nay. Anh không biết vì sao Quế Anh lại nhảy với nhà tôi.

— Cái đó...

— Để nói ngang nói tắt gì đó với nhà tôi. Anh coi chừng vợ anh... Quế Anh có hiểu giữa tôi với anh không có chuyện gì, có phản anh, có dan díu lãng nhăng với người khác, anh có nhượng bộ, người đàn bà vẫn tìm cách hành hạ anh như thường, và ngăn chặn tất cả mọi đường ngang ngõ tắt của anh. Đàn bà như vậy, nhất là kiểu đàn bà như Quế Anh, cái không thích dùng, không dễ yên, tìm cách giày xéo, xé bỏ. Và chính tôi cảm thấy Quế Anh đang tìm cách nào đó để trả thù tôi.

— Sao lại trả thù. Quế Anh thù Uyên.

— Với tôi, Quế Anh mặc cảm.

— Tôi bắt đầu hiểu.

— Tôi không cần có những thứ Quế Anh có. Trái lại, Quế Anh muốn có những cái như tôi có, nhưng không bao giờ đạt tới, với tôi, Quế Anh chỉ mặc cảm. Sự phô trương kia, bướng bỉnh ngang ngược kia, chính là mặt trái của mặc cảm về hư hỏng và thất bại của mình trong tình yêu của đàn ông, trong cảm nhận về thân phận mình.

— Tối nay...

Hy chưa nói dứt câu thì bản nhạc đã ngừng. Quế Anh buông Khang ra, một vết nhăn hằn học bối rối trên nét mặt bỗng dăm chiêu lo nghĩ của Khang. Quế Anh nện một chày cuối :

— Anh cứ dò xem thì biết, không đâu xa, ngay tối nay đi.

Người đàn ông ngồi cạnh Uyên hồi nãy trong bàn tiệc hỏi Hy :

— Ông không nhảy à.

— Chỉ nhà tôi nhảy là đủ, Hy cười.

— Thì ông nhảy với bà đây vậy.

Uyên lắc đầu.

— Mời ông ngồi đây, tôi không nhảy đâu.

Một mồi Hy đứng lên, đi lại đằng kia phòng, nhìn ra một khung cửa sổ còn mở. Trời tối đen bên ngoài. Tiếng dế giun bốc theo gió lạnh vào phòng tịch mịch... Có cách gì đó đời mình bỗng đổi đi, xoá tan hết những ngày tháng cũ, và mình bắt lại, với Uyên. Không. Chỉ là mộng ảo. Uyên không phải là người dễ dàng ngã xuống trong tay một người tình như ta nghĩ. Tình cảm của nàng chỉ là một niềm băn khoăn, tuyệt vọng, đôn đau giằng xé nào đó. Như thế, hôm Uyên hôn ta. Không phải hôn một người đàn ông. Nhưng chính là xoa dịu một nỗi buồn, một vết thương ở chính mình.

Người đàn ông ngồi xuống, đối diện Uyên, châm một điếu thuốc. Bản nhạc khác lại trôi lên. Người ta lại rủ nhau vào nhạc điệu âm thầm.

— Không biết tôi đã gặp bà ở đâu.

— Chắc ông nhầm, tôi ít khi đi ra ở Sài Gòn.

Người đàn ông nhìn Uyên hỏi đột ngột.

— Ngày xưa bà có hát ở phòng trà đường Tự Do.

Nàng lắc đầu dịu dàng :

— Tôi ngày xưa ấy không còn nữa. Xin đừng nhắc.

— Vậy thì đúng rồi, ngày xưa, đêm nào tôi cũng đến nhìn bà hát. Chỉ nhìn mà không nghe.

— Ông là gì ở Sài Gòn.

— Thời ấy à.

— Không, bây giờ.

— Nhà băng. Có một lần tôi gọi lên Kim Uyên một bó hoa hồng trắng để xin được nghe một bài hát.

— Ông còn nhớ là bài gì.

— Sombre dimanche.

Uyên gõ ngón tay xuống thành ghế, hát nhỏ :

— Bước chân về với gian nhà với trái tim còn nặng nề...

Người đàn ông cúi đầu, im lặng. Nét mặt biểu lộ một ray rút xót xa mệnh mang.

— Tiếc thay, bây giờ ca sĩ đông, nhưng không còn ai biết hát tiếng hát bà xưa kia nữa.

— Ông đừng nói thế, mỗi thời có một thứ âm thanh riêng. Tiếng hát tôi bây giờ nếu có cất lên thì cũng chỉ là tiếng gọi lạc loài, xa vắng. Mỗi thời một tâm thức và mỗi tâm thức yêu chuộng một loại nghệ thuật riêng. Bây giờ người ta thêm khát cái gì đồ võ, nghiện ngập, rạn nứt, khàn đục, tối tăm... còn ngày xưa kia là thứ ánh trăng trên cỏ non, thứ tiếng hát bằng tơ và mật.

Người đàn ông xoa hai tay vào nhau, cười buồn bã, có một nỗi gì rưng rưng trên hàng mi chớp nhẹ :

— Bà làm tôi thêm nhớ xưa kia quá chừng, đã mười mấy năm qua.

Người đàn ông rút ví, lấy tấm danh thiếp.

— Lúc nào về Sài Gòn, nếu rồi, mời ông bà lại tôi chơi, và tôi cũng mong có dịp được thăm lại. Ngày xưa

bà là... thần tượng của tôi. Bây giờ thì... không dám, nhưng nếu bà cần bất cứ gì xin ghé lại tôi, tôi sẽ làm hết sức tôi.

Uyên cảm động chớp mắt.

— Ông yên trí, thế nào tôi cũng có dịp làm phiền và mong đến sự giúp đỡ của ông.

— Đáng mừng cho tôi, nếu vậy thì chắc chắn tôi còn có dịp được gặp lại khi về Sài Gòn. Bà lên chơi lâu mau.

— Có lẽ hàng tháng. Tôi dưỡng bệnh.

Uyên nói chân thành. Tưởng nếu người đàn ông hỏi tiếp, nàng sẽ nói rõ, tôi ho lao, không cần giấu giếm. Nàng cũng không hiểu sao, đối với người đàn ông này, nàng có một niềm tin cần đặc biệt, lạ lùng, và cảm thấy yên tâm khi nói và nghe hắn ta. Có một nỗi gì ôn hòa, dịu dàng, khiêm tốn và bao dung trong cách cuộc và giọng điệu của người đàn ông.

— Xin phép bà tôi lại đàng kia.

Người đàn ông vừa đi khỏi, Hy trở lại, ngồi xuống cạnh nàng.

— Ai vậy.

— Một người quen cũ, anh tò mò thế.

— Tôi sợ. Trông hắn có vẻ tử tế quá với Uyên.

— Ai cũng tử tế với tôi cả. Nhưng không tử tế kiểu của anh đâu, nàng mỉm cười, chua chát.

— Lại đàng này với tôi chút xíu đi, van Uyên, mình không có dịp nào gặp nhau nữa.

Uyên mỗi một thông thả đứng lên, theo Hy đến cuối phòng, gần khung cửa sổ. Hai người đứng gần một cánh cửa mỏng đóng kín thông ra phòng sau.

Bên kia khung cửa mỏng, Khang vờ pha whisky và soda trước bàn rượu thấp, vừa uống vừa nhìn ngoài vườn hoa loáng thoáng bóng đèn màu chên vên soi. Đúng như Quế Anh nói, hai người đang chuyện riêng với nhau bên kia cánh cửa mỏng.

— Hôm trước son Uyên dính đầy cả cổ áo tôi.

— Bây nào, làm gì có. Ở trong phòng, tôi có thoa son bao giờ.

— Có, hôm đó Uyên thoa son màu san hô nhạt, chính tôi cũng thấy mà quên đi.

— Rồi sao.

— Quế Anh thấy cái cổ áo.

— Sao nữa.

— Phiền phức.

— Anh tính thế nào.

— Mặc kệ.

— Mặc sao được.

— Chứ tôi làm gì bây giờ, và lại tôi không cần, tới đâu thì tới.

— Đó là phần của anh. Nhưng anh phải làm sao để Quế Anh khỏi phiền nhiễu đến tôi chứ.

Im lặng, tiếng Hy thở dài, bối rối :

— Anh đừng tìm cách gặp riêng tôi nữa, chỉ thêm chuyện phiền phức.

— Tôi không can đảm tránh Uyên.

— Nhưng tôi không muốn gặp anh nữa, anh về Sài Gòn luôn đi.

Khang cảm thấy đôi mày mình giãn ra trên vầng trán cau có bấy giờ. Vậy ra là chính Hy, chỉ mình Hy đeo đẳng Uyên. Dù có xảy ra điều gì rồi giữa hai người, phần nặng nề cũng về bên Hy. Chính Hy về Sài Gòn, trở lên lại, không phải là vì vợ còn đó, mà vì Uyên. Thảo nào hẳn nhìn mình có vẻ lạnh nhạt và dè dặt ngượng ngập thế nào.

Tiếng Uyên rần ròi, dứt khoát:

— Anh đừng tưởng lầm tôi cũng như anh. Tôi tìm kiếm một ai, một cái gì đó tôi cũng không biết nữa, chính lúc đó anh tới tôi. Tôi đã yếu đi một phút. Nhưng tôi cũng chẳng ân hận gì. Chính phút ấy làm cho tôi thấy rõ tôi hơn. Tôi chẳng còn cảm tình yêu đương gì để cho ai hết. Chỉ còn nỗi buồn phiền, tuyệt vọng hay một khát khao lắng dịu nào cho tâm hồn mà thôi. Anh phải nghĩ đến đời sống, đến lũ con anh. Anh phải kéo Quế Anh về cho chúng nó.

— Muộn rồi, Quế Anh đi đã xa, và tôi nữa, tôi cũng đi xa mất rồi. Ngày nào không nghĩ đến Uyên, tôi không còn là tôi nữa. Em xáo trộn, lay chuyển, đổi thay tôi. Em ám ảnh và làm ray rứt tôi suốt đêm ngày. Tôi quyết phải nhìn thấy, phải làm cách nào để có Uyên, dù Uyên không một chút tình cảm nào với tôi, dù Uyên khinh bỉ tôi đi nữa.

— Anh đừng điên.

— Tôi không biết yêu bao giờ. Bây giờ thì tôi như được sống, được tìm thấy thế nào là đời sống,

trong khi bao nhiêu năm nay, chỉ biết đi làm ăn ngủ nghỉ, tiệc tùng, bị lôi cuốn theo đời sống nhàm chán xa hoa, danh vọng đó...

— Những điều đó anh nói với chính anh, sao lại bắt tôi nghe.

— Van Uyên, hãy để cho tôi yêu, tôi không thể dìm lòng mình được đâu. Tôi liều. Tôi nhất định là liều mà...

Tiếng Uyên cười như xé :

— Thứ mà anh gọi là yêu, chẳng phải là tình yêu đâu. Không bao giờ anh có được hay tìm thấy tình yêu đâu. Anh một cách, Quế Anh một cách, nhưng này, tôi nói thực là các ông các bà không bao giờ biết đích thực tình yêu là gì đâu. Chỉ có cỡ như chúng tôi, hay như ông gì gì vừa mới nói chuyện với tôi, may ra mới biết tình yêu là thế nào. Tình yêu phức tạp và ảo diệu chứ đâu có giản dị như Quế Anh lắm, như anh tưởng. Nó có cách để tìm kiếm cấp độ tâm hồn và môi trường sinh trưởng để nảy nở và sinh tồn. Như tôi và nhà tôi. Bây giờ thì tan nát phai nhòa rồi. Nhưng mà vẫn là tình yêu, đích thực, có thật. Nó chết rồi, với biến cố đau khổ, thời gian. Nhưng xác chết của tình yêu vẫn còn mãi mãi đó trong lòng người.

Có tiếng bà Mân gọi khách. Mọi người đang tụ họp nhau ở bàn cuối phòng đằng kia. Họ ăn nhậu một món thịt rừng nào bồi vừa dọn lên.

Uyên trở lại đám đông. Nhạc tắt từ bao giờ. Thấy Khang vừa ở phòng trong đi ra, Uyên thoáng giật mình. Nhưng Khang đã níu cánh tay nàng, chỉ ra hoa viên, nói nhỏ trong vành tai nàng lạnh ngắt :

— Em ra ngoài kia với anh.

— Em lạnh mà.

Khang choàng cánh tay qua vai vợ, ủ nàng vào vai mình, dịu xuống những bậc thềm đá trắng. Hai người đi lẫn vào những rèm hoa loáng thoáng trong khu vườn rộng vắng tĩnh trăn ngập hơi sương và mùi hoa thơm sức nức.

— Em.

— Gì thế, anh.

Khang không trả lời, kéo vai Uyên ngừng lại. Thoáng sau vai chồng, Uyên trông thấy những búp hoa trắng nở lón đầu một cảnh đêm đen murót. Những bông hoa trắng như đã nở từ mười mấy năm xưa, khi hai người gặp nhau lần đầu, ở một khu vườn tuổi nhỏ thơm ngát ánh trắng và bóng lá. Tiếng Khang thời cũ còn vắng vắng vọng về trong hơi sương băng giá phủ mờ lòng đêm.

— Em bỏ đời sống lây lất ấy, anh muốn cầu hôn em.

— Thôi đề yên cho em chết.

— Sao lại chết.

— Long đong, em sẽ khổ, nhưng với anh, em sẽ chết. Em yêu anh, mà một ngày nào đó mỗi điều thay đổi hết, em sống làm thế nào được một mình. Thà rằng đừng bao giờ có anh trong đời em, đừng hy vọng để đừng bao thất vọng hết. Em sợ lắm.

— Nhưng mà em phải chết với anh, anh nhất định rồi, bằng mọi cách, dù em có chối từ, anh phải cưới em, mình phải suốt đời có nhau.

Những lời tình tự ngày xưa đã tan rã lao xao theo gió. Bây giờ thì đã mười mấy năm rồi tàn lụi với nhau. Mười mấy năm khuất vắng tình yêu. Chỉ còn thù hận ở mỗi người, vì đời, chỉ còn ngậm ngùi tưởng tiếc tình yêu, ở mỗi tấm lòng căn cỗi còn thoi thóp khát khao tình ái.

— Anh đưa em ra đây làm gì.

Đêm im xa vắng trên đầu. Bốn bề tiếng lá lao xao reo bay trong cõi tối tăm bí mật. Tiếng dế giun nôi rõ một góc vườn tịch liêu. Những ngọn đèn màu bên trong tỏa ra yếu ớt như ánh sáng từ một thế giới ăn chơi từng bừng nào chiếu xuống. Và hai người, với nhau, còn cảm thấy bơ vơ, bị đẩy ải ra ngoài tất cả những xôn xao hạnh phúc của đời sống tươi vui đầy đủ bình thường.

Khang cúi đầu, hai tay nâng lấy mặt Uyên ngửa ra. Chàng nhìn đắm đắm trong đôi mắt long lanh của Uyên đợi chờ ngơ ngẩn, thoáng tìm thấy một người đàn ông khác bỗng đột ngột hiện về trong bóng dáng người chồng quen thuộc gần gũi từ bao nhiêu năm nay. Nàng gọi thầm, ngây ngất.

— Anh.

Khang thì thảo trong tiếng hôn đắm đuối :

— Sao bao nhiêu năm nay, không bao giờ em gọi anh được một lần như thế.

— Em vẫn gọi bao nhiêu lần, nhưng anh không nghe.

— Không, thứ tiếng em gọi ở nhà không phải thế này. Thứ tiếng gọi ở nhà thuộc về thế giới có thực, đau đớn dày vò, trần trụi. Còn tiếng gọi bây giờ, như thế, là tiếng kêu ảo diệu của tình yêu. Em đã quên yêu anh.

— Anh làm khổ em bao nhiêu năm còn gì. Tình yêu vẫn còn đó, mãi mãi, nhưng ngủ quên trong những tháng năm nhục nhằn long đong kia. Nếu anh yêu thương em, anh đừng bê tha hư hoại, anh giúp em một tay gầy dựng, đời mình đâu đến nỗi tan tành như hôm nay.

— Anh vừa hiểu ra. Không tan tành đâu em. Anh hư hoại, bừa bãi, là vì mặc cảm. Mặc cảm từ thất bại, từ bùn lầy thân phận. Và cũng từ ý nghĩ em khinh miệt và thù ghét anh bao nhiêu năm nay. Anh vừa hiểu là em không như thế, mà chính anh giết chết tình yêu. Tình yêu còn đó, trong em, chỉ với xác chết của tình yêu còn trong em, anh đủ làm lại đời mình. Em có tha lỗi cho anh không, những năm nhục nhằn đau đớn ấy.

— Bao nhiêu lần anh nói thế, nhưng rồi đâu lại vào đấy.

— Bây giờ thì anh thề hứa với em, anh sẽ làm thế nào để bắt đầu lại, miễn là em không thù hận, không bỏ rơi anh.

Uyên băng khuâng gỡ mình ra khỏi vòng tay chồng vẩn vít. Hận thù. Bỏ rơi. Một thoáng, nàng nghĩ đến bé Phương đến những đứa con bây giờ nằm queo chờ vơ trong giường nào của trường nội trú. Bây giờ nếu trở về không còn nhà ở. Bây giờ ngày mai không còn tiền trang trải thuốc men chi tiêu. Bây giờ... Tất cả cũng chỉ vì Khang. Trong nháy mắt, Uyên bỗng nhìn lại thấy rõ như trên một bức tranh mở lớn từng loạt hình ảnh của Khang bê tha, bài bạc, ăn chơi, những cơn khổ nhục của mình những lần ôm đau thai nghén.

Nước mắt ứa lên mi nàng níu chặt hai tay Khang, đẩy lùi lại đằng sau :

— Anh còn làm khổ em đến bao giờ. Bây giờ thì muộn rồi. Anh có làm được gì, thì hãy thề hứa với con. Em đã ho ra máu đỏ liên miên. Chưa biết còn nhìn anh được đến ngày nào. Em đang hấp hối. Em đang chết mòn dần, từng phút giây. Em thèm sống, thèm tìm lại mình, thèm bắt đầu lại đời mình. Nhưng muộn rồi. Dù sao em sẽ, với không biết cách nào, hy sinh một phần nào thứ mà anh gọi là hạnh phúc với nhau, để vớt lại đời em. Đời em ư, có còn bao nhiêu nữa đâu. Không chừng chỉ một tháng, một ngày, một giây phút nữa rồi thôi.

Điều Uyên nói, từ hôm nàng đi, Khang cũng đã lờ mờ cảm thấy. Tưởng chừng chỉ có trong ý nghĩ hoang mang ray rứt của mình. Bây giờ điều đó có thật. trong lời Uyên nói. Không nghe lên câu chuyện giữa Uyên với Hy vừa rồi, không bao giờ anh có thể tưởng, giữa vợ và mình còn có một thoáng lắt lay tình cảm dẫu yêu xưa. Mọi điều còn đó, nhưng chính Khang làm vỡ tan, hư hoại. Khi nhận ra, tìm tới, muốn ôm giữ lại trong tay, hình ảnh hạnh phúc đã bay biến xa vời rồi.

Tiếng Uyên bây giờ như tiếng một người nào lạ mới tới.

— Thôi ta đi vào đi anh. Em muốn uống một tí rượu, tìm một chút vui. Anh có nhảy với em một bản không nào.

Khang băng khuâng nghe tiếng nhạc đặt dlu từ trong nhà vắng vắng vọng ra, tiếng gọi của quãng đời ăn chơi

đã một thời rạng rỡ, bây giờ xa vắng khuất lấp rồi trong lòng chàng chợt vắng hoang lạnh lẽo.

— Anh muốn nhìn thấy em nhảy với một người nào khác. Thật đấy, đừng nhìn anh ngạc nhiên và dò hỏi thế. Anh thật tình muốn em được vui cách nào với một người khác. Em vào nhảy nhé, với ai cũng được, tùy em, nhưng miễn là đừng với thằng Hy.

Uyên cười thâm trong tối.

— Tại sao vậy.

— Nó là thằng hèn, không đáng cho em để ý.

— Trong đám đó à, cũng chẳng có ai hết, trừ Khang ngày xưa của em.

— Nhưng Khang đó chết lâu rồi. À, hay là em nhảy tạm với... người nào lúc này nói chuyện với em đó, coi được. Hắn ta có vẻ đặc biệt với em, ít ra hắn cũng tư cách.

— Thôi đi vào nhà.

Hai người bước vào vùng sáng ấm áp của gian phòng đang đê mê tiếng nhạc. Người đàn ông ngồi một mình trong ghế cũ. Uyên thông thả lại trước mặt hắn, nàng nói thật thản nhiên, đứng đứng.

— Ông nhảy với tôi bài này.

Người đàn ông ngạc nhiên, sửng sò, thông thả đứng dậy. Uyên gật đầu nhẹ, mỉm cười. Nàng nói như đồng nhập :

— Xin ông vui lòng lại đằng kia, chọn một thứ rượu nào nồng nhất, mời tôi, và nhảy với tôi một bài sau đó, để mừng con ngựa hoang trước khi chết tìm đường trở về rừng.

Định nhìn hai con nai buộc vào nhau nằm vắt vẻo bên hiên, khoan khoái cười hả hê :

— Lẽ ra hôm nay tôi có ông giúp, phải làm được một mẻ gì lớn hơn thế. Lần nào cũng chỉ nai và nai, nhàm quá. Sợ ông mệt thành thử chỉ quanh quẩn ngoài bìa. Vào sâu hơn trong rừng kia, thế nào cũng chop được một chú heo. Mấy người ở thành phố về vẫn thèm nai hơn heo. Đây chúng tôi không ưa nai đâu, chỉ ướp khô. Nhưng được một chú heo thì tuyệt. Quái, trông mấy ông mảnh sù sì thô kệch mà thịt heo rừng lại mềm và thơm vô cùng. Cứ sả ớt nhiều nhiều vào, với cả ri vàng óng, ta làm một chầu xào lăn thì nhất nước. Thôi được, tối nay sẽ mời các ông các bà lại làm một trận nai đi. Tôi cho làm thêm một chú dê. Thết mừng ông trở lại rừng.

Rồi Định bỗng ngừng lại, ngạc nhiên nhìn Khang ngồi im trên bậc thềm nắng, hai tay buông thõng trên

đầu gối, mặt đăm chiêu đến xuất thần ra khoảng không. Những ngón tay vện xoắn vào nhau riết lấy một vật gì vô hình đầu đó.

Định rón rén cúi xuống hỏi :

— Ông có điều gì phiền chăng.

— Không, tôi vẫn thế.

Định ân cần ngồi xuống cạnh người đã giúp mình không hề vụ lợi xưa kia :

— Tôi với ông bây giờ nên coi như bạn, bất cứ ông cần gì tôi có thể làm được cho ông, ông cứ cho biết. Tôi vẫn bắn khoán chờ dịp đáp ơn ông ấy mà. Thấy ông không vui, tôi thành thật nói là tôi cũng hết sức bắn khoán buồn lòng.

Khang vỗ vai Định, không nhìn lại :

— Việc của tôi không quanh quẩn những vấn đề người ta có thể giúp nhau. Mọi sự đều từ đầu, hồng hay được từ đầu. Mỗi đời người chỉ có một mũi tên. Tôi đã bắn mũi tên tôi, không trúng đích, vì thế mọi sự đều chẳng ra gì cả.

— Tôi không nghĩ chỉ có một mũi tên.

Khang cười hực lên trong cổ :

— Hoặc cũng còn mũi tên, mũi tên đã bắn ra, bây giờ quay mũi nhọn trở về cổ mình.

Định đập đập hai bàn tay vào nhau :

— Tôi đưa ông đi săn, tưởng là làm ông vui ra chút. Buổi sáng ông còn vui kia mà.

— Tôi đi săn à. Ông không thấy tôi tệ quá rồi sao. Một con hoẵng nhỏ, tôi làm luôn mấy phát không trúng. Tôi không bao giờ tưởng tượng mình như thế này cả.

Tôi phình gạt tôi suốt những năm vừa rồi. Tôi tưởng tôi hỏng sự là vì đời sống giam hãm cùn mẫn ở thành phố. Tôi thèm trời rộng. Tôi ước dịp đi săn, ước đời phóng khoáng ngoài trời. Anh đã giúp tôi thực hiện những điều đó, than ôi, chỉ để tôi trông thấy rõ sự thật về tôi bây giờ thôi. Ở thành phố, tôi hăm hở nghĩ tưởng đến những con heo rừng, những con thỏ, những con nai, những phát súng, những rượt bắt không ngừng, say mê, giữa rừng sâu chằng chịt gai góc, nghĩ tưởng đến những thú vui nguy hiểm và bạo tàn. Vậy mà... hai bàn tay tôi đã run, con mắt tôi không rõ, phản ứng tôi chậm chạp lù đù. Tôi chẳng ra cái quái gì nữa... Ngày xưa tôi đi săn, mang về nhiều vô kể những con như thể kia, muốn cái gì được cái đó. Quên nghĩ là vì tội lính đã làm vòng vây bên ngoài dồn thú vào tầm săn của tôi. Tôi nghĩ mọi điều chỉ có tôi, do tôi, từ tôi mà có... Hóa ra chính hồi đó, vì nhiều đạn, và ở thờ không màng đến chuyện trúng trật, tôi cứ ria, đạn cứ tưới, rồi những con thú trong vòng vây nằm xuống. Bây giờ thì tôi biết, tôi đúng như nhà tôi thỉnh thoảng vẫn phê bình..

Khang ngừng lại. Nắng chói chang như đâm xuyên vào mắt chàng những cái nhìn chằm chọc chế nhạo. Như đôi mắt của Uyên đã từng ngày nào nhìn chăm chú vào mặt chàng.

— Lúc nào cũng nghe anh nói đến súng, đến đi săn, đến đời phóng khoáng. Những lần đi săn là lính săn cho anh. Anh bắn cả chục phát mới trúng đích một lần mà không đề ý. Anh tưởng nhà binh của anh, cấp tá của

anh là chứng tỏ một khả năng xông xáo nào đó à. Đại tá bàn giấy thì sử dụng vũ khí cũng không khác gì một tay trôn.

Những lúc cảm hận chàng quá chừng, Uyên vẫn không nhận được những câu tương tự. Phản ứng anh sau câu nói như thế, thường chỉ là một câu chưởi nặng nề, một đấm bàn, đá ghế, quá lắm là yên lặng bỏ ra khỏi cửa. Nhưng những lúc đó chàng không cảm thấy một mảy may xúc động nào sâu xa nhói buốt. Bây giờ nghe lại lời nói của vợ, lòng Khang nung đốt một nỗi nhục nhằn, xót xa đến cuồng điên. Những quát mắng, la lối, đấm đá, nghĩa là tất cả mọi phản ứng mạnh của anh, đối với vợ, cũng như những cách phung phá bừa bãi đời sống mình trong những năm rồi kia, chính bây giờ nó tổ cáo với Khang một thứ mặc cảm nặng nề, không thể gột rửa, giảm bớt, xoa dịu phần nào bằng bất cứ cách nào. Như một thứ ngòi nổ châm châm lửa từ lâu, bây giờ nó đã nổ bung ra, chất nổ lan tràn khắp tâm não bùng bùng gây đại.

Khang quay lại nhìn sững Định như nhìn ngắm một kẻ thù ác hiểm sắp sửa xông vào mình xâu xé. Và Khang bật lên cười thật lạnh lẽo, với giọng nói khác đi làm cho Định sợ hãi, hoang mang, linh cảm thấy một điều gì bất thường cho Khang.

— Tôi đúng là như thế rồi, còn gì. Thật không chịu nổi nữa rồi.

Như thế là như thế nào. Định không hiểu. Chàng chỉ cảm thấy lò mề những điều gây phản ứng nơi Khang. Bắt nguồn từ phút bắn huyệt liên miên một con hoẵng. Định đã thấy rõ là Khang ị ạch, chen lấn, nặng nề, vất vả đến tận

cùng mới leo lên hết một mô đất cao, trụt xuống hết hốc đá, nhắm bắn con vật. Tay run, đạn trật xa đích, và Khang bằng mình theo con thú hết bụi nọ đến bờ kia, như đuôi theo một nổi cảm hờn dồn nén nào, tưởng chừng không chụp được cái đích sẽ điên loạn lên mà chết ngất. Con thú chạy xa, khuất dấu, đáng lẽ là tiếp tục một con mồi khác, nhưng Khang đã đứng lại, thất thần, hai mắt mở trừng trừng nhìn vào bụi rậm, mặt đỏ bừng, mồ hôi vã ra khắp mặt mày như xông nước lá, hơi thở hồn hển, chửi đồng một mình.

— Đồ khốn nạn, khốn nạn thật.

Định cố tránh không ra mặt phút đó, lòng thương hại người đàn ông đã lừng lẫy một thời làm chàng nghĩ miên man một cách nào cứu Khang ra khỏi cảnh túng quẫn bây giờ, thoát ra khỏi những mặc cảm cùn mẫn bại hoại của một đời tan hoang sự nghiệp, vợ con đói khổ, thân danh mình tiêu tan. Định nghĩ mãi không có cách gì hơn là giúp Khang một số tiền lớn, thật lớn, đủ để Khang làm lại một đời sống đầy đủ và yên ổn với gia đình. Nhưng Định cũng biết, thứ người như Khang, bây giờ có trở nên tỉ phú, có được phục hồi gấp triệu lần chức vị cũ, mà với mặc cảm dấy lên từ cú bắn trượt con hoẵng tầm thường kia, Khang cũng trở nên vật vờ, xa lạ với chính mình, không thể an ủi, nguôi ngoai.

— Tối nay tôi lại làm chút tiệc chơi, nhất định ông bà phải lại đó nhé. Tôi lại đảng nhà bà Mân rước. Kỳ thật, không hiểu sao hai ông bà cứ ở miết đảng bà Mân mà không lại đây với vợ chồng tôi...

Nói thế, nhưng Định cũng đoán hiểu, trong cảnh đơn giản thanh đạm của nhà vườn ông bà Mân, Khang sẽ dễ chịu và ít mặc cảm hơn ở đây, dư dật, trong khung cảnh kẻ hầu người hạ của Định, chỉ làm cho Khang nhìn rõ hơn sự thất thế chênh vênh hiện tại của đời mình.

Khang đáp mà lòng mênh mang bay biến đi đâu :

— Anh chơi thì cứ chơi, tôi tới được thì tới không thì thôi, sao lại cứ quan tâm tới chúng tôi nhiều vậy.

— Tiếc là vì ông mà.

— Đừng nói quá, có tôi hay không tôi, anh cũng tiếc từng thường như vậy.

— Biết vậy, nhưng khi có ông vấn đề lại khác, ít ra ông cũng hiểu lòng tôi đối với ông bà chứ.

Lòng. Thứ chữ chót lưỡi đầu môi đó, nghe quen hàng ngày, nhưng xa lạ vì chưa bao giờ được chứng thực trong đời Khang. Cả đến những bà con, bạn bè thân thuộc nhất cũng không hề có. Đối với Khang, tất cả mọi liên hệ chỉ là ruồi nhặng. Bao giờ có chất ngọt là chúng bu bám quanh quất, kêu vo ve, đuồi mãi không rời. Khi nào chất ngọt rữa tàn, đám ruồi nhặng tản mác bay đi... Đời sống chỉ là sa mạc, với thây người và điều quạ... Mỗi người đi qua đời chỉ có thể là xác thối, hoặc điều quạ, hoặc rúc rĩa, hoặc bị rúc rĩa. Nhưng đời sống còn thối tha hơn sa mạc với xác thối và đám quạ điều kia. Vì điều quạ chỉ việc hả hê rúc rĩa, phanh phui xác chết, bày tỏ tất cả sự thỏa mãn khoái trá không che đậy hay ngụy trang khi hưởng sự đón đau chết chóc kẻ khác. Còn ở đời sống, trước khi hay đồng thời với sự rúc rĩa, người ta tán tỉnh, vuốt ve, ca ngợi, lừa bịp, che

giấu chính sự tham lam và khoái trá của mình trước con mồi bằng trăm nghìn thứ mặt nạ khác nhau không dễ gì phân biệt và nhìn nhận nổi. Cho nên con người trong sa mạc đời sống không được bằng cái xác thối hay con quạ trong sa mạc thiên nhiên...

Một đời đã qua, Khang chỉ bị mà không bao giờ được, vì khi bay lên cao, chàng không thể làm điều quạ đề rúc rĩa sự thất thế của người dưới thấp, mà chỉ chịu đựng sự táng tận của quạ điều khi rã rời làm thây ma sinh thối, tước bỏ hết mọi tiền của, chức vị, mọi hương hơi ảnh hưởng của đời sống... Chàng hết tin ở tình đời, ở lòng người. Chỉ còn sự khinh bỉ, ghê tởm sự lợi dụng, lòng tham lam vô độ, sự táng tận lương tâm, sự giả trá bỉ ổi trắng trợn của người đồng loại. Nỗi thù hằn căng thẳng làm chàng cảm thấy xa cách và hoài nghi cả chính người vợ yêu dấu khi nàng tỏ vẻ đứng về phía đời đề mặc cả hay đời hỏi ở chàng những điều chàng đã tự thú nhận buông tay bất lực không làm đầy làm đủ... Những ấm ức đau đớn, bất mãn, thù căm, khinh bỉ, ghê tởm ấy cộng lại cho Khang một nỗi hận thù căm gan không người ngoài, phát sinh thường xuyên những ám ảnh về trả thù, về chém giết. Lòng ham muốn một đời phóng khoáng, sẵn bản, một phần cũng từ đó. Cách độc nhất để làm thoả. Để làm nguôi. Bây giờ thì trong cuộc sẵn, chàng lại trông thấy rõ hơn một khía cạnh khác về chính mình, mặc cảm, và một thứ gì như lòng lụn bại, yếu hèn... Nỗi hận thù như dồn đúc, cô đọng lại, trở nên sôi sục, sắc bén, cuồng điên hơn...

Đến Khang nghe nồ tung trong lòng những ý muốn hủy hoại, tàn phá bùng bùng như lửa đốt.

— Thôi được, tối tôi sẽ đến.

— Tôi lại đón ông bà.

— Đừng, tôi đến giờ nào tùy thích là hơn.

— Nếu chờ lâu quá không thấy ông, tôi sẽ đi mời vậy... Ông vào trong nhà rửa tắm và dùng chút rượu với đồ nhắm gì đã rồi về.

Khang nói lấp, đứng dậy, lừng khừng vớ chiếc súng đi ra sân.

— Tôi nóng ruột quá, muốn về ngay, chắc nhà tôi cần chuyện gì, bà ấy dạo này mệt nặng rồi. Cũng có lẽ là vì đang lo cho tôi lắm, đàn bà quái lạ, nghe đàn ông đi săn là chực khóc, sợ bị cộp xoi.

Định cười :

— Tôi đưa ông về chứ, ông nóng ruột lại đi thế bao giờ tới nhà.

— Tôi lại thích đi bộ như thế này về, có vẻ rùng một tí, thiếu gì xe, tôi sẽ quá giang.

Định ái ngại nhìn theo Khang cho đến khi bóng chàng khuất hẳn ngoài cổng hoa buông rú.

Một chiếc xe đồ chạy qua đường lớn. Khang mệt nhọc lên xe. Nắng chói chang chạy lùi lại hai bên đường. Ngồi giữa những người khách xa lạ, đủ loại, với áo quần bê bối đất bùn, mặt mày lem luốc mồ hôi. Niềm thù hận lại quần lên trong lòng Khang như thứ roi da vun vút quất. Không bao giờ Khang tưởng tượng có lúc mình lại trở nên tầm tối, vô danh, rạc ròi, mùn rã như thế này. Ngày xưa là ngựa xe rầm rộ. Là thuộc hạ

vang rân. Là bạc tiền như nước. Là kẻ đón người chào, Là kẻ tặng người bốc. Bây giờ... phải rồi, còn bây giờ... thằng Khang nó không khác gì một con thú bị thương giữa một bầy chó săn dữ tợn.

Cái ngõ nắng lê thê vàng vọt kéo dài từ đường vào nhà Mân vẽ ra trước mắt Khang một nỗi đau hiu buồn bã lạ thường. Cả đến nỗi buồn ấy, cuộc đời này, cũng không còn nữa, không có thực, mà chỉ mượn vay. Bằng chút tiền của Định. Bằng căn nhà của Mân. Bằng sự chịu đựng cuối cùng của người vợ. Bằng kiên nhẫn vót vát của chàng. Nếu không những thứ đó, thì Khang đã nằm chết thực sự, từ hôm kia hôm qua. Những tắc không khí trước mắt này, những chút nắng vàng này cũng chỉ là mượn vay góp nhặt từ đời sống bố thí lại. Chàng đã bài bạc như điên. Chơi bời như ngông. Đề đánh tan mặc cảm cùn mẫn thất bại, mệt mỏi. Nhưng càng tìm tới những liều thuốc đắng kia, bệnh càng mỗi ngày một nặng mà thôi. Cho đến bây giờ, nhìn cái ngõ vắng lênh đênh nắng tràn kia, chàng như nhìn thấy rõ cả một đời mình hoang vu ảm đạm chừng nào, một cuộc đời kéo theo cả người vợ trẻ, đã một thời nhung lụa vàng son phải héo hon mòn rũ từ về với chàng, cả bảy con dại chưa một ngày đầy đủ yên vui, đã thiếu mẹ xa cha từ rơi vào đời sống bại hoại của chàng. Lòng tràn ngập cảm hờn và hối hận, Khang đứng im lìm trong đất sần nắng, nghe bước chân mình như chìm xuống đất đen.

Căn nhà của Mân bỏ đi gần tháng trở nên vắng vẻ buồn bã lạ thường. Hân không đi theo bố mẹ, nhưng hình như tránh gặp mặt hai vợ chồng Khang từ khi

Khang tới, đến ở luôn nhà thằng bạn nào đó, thỉnh thoảng mới về tạt qua nhà rồi đi ngay.

Vào đến trong hiên, sắp buồng súng xuống, Khang bỗng nghe có tiếng nói chuyện thì thăm trong nhà... Giọng Uyên răn rỏi :

— Anh biết, chỉ có loại đàn bà thất học, hoặc có học mà không tự trọng, thiếu tư cách, mới nhờ đến sự can thiệp của người đàn ông khi một kẻ khác quấy rối yên ổn của mình... Nhưng mà đến mức này, tôi không thể không nói với nhà tôi.

Thoạt nghe, Khang đã tưởng Uyên nói với Hân vừa về nhà, nhân kể lại chuyện của một người nào đó cho Hân nghe... nhưng không phải, vì đúng là giọng Hy âm thầm, chậm rãi :

— Đó là quyền của Uyên rồi, nhưng tôi không phải là kẻ quấy rối, tôi chỉ xin một điều, cho tôi yên lặng được yêu Uyên, và thỉnh thoảng đến thăm Uyên.

Bỗng nhiên, như nghĩ ra điều gì, Hy chuyển giọng :

— Với lại, người ta chỉ kêu gọi tới người chồng khi người đàn ông thủ đúng vai là người chồng. Đảng này, Uyên thử tự hỏi xem Uyên có còn yêu chồng không, có còn chút cảm phục nào đối với con người đã...

Tiếng Uyên dứt khoát :

— Anh im đi. Anh là người không biết quái gì ngoài cái chỗ ngồi anh, cái bàn giấy của anh. Anh đừng nghĩ ai cũng như vợ anh hết... Còn tôi, còn vợ chồng tôi, gia đình tôi, như thế nào, chỉ có chúng tôi biết rõ, và có thể nào, ấy là việc của chúng tôi, không can dự gì tới anh. Còn tôi yêu nhà tôi hay không, yêu cách nào,

nhà tôi bây giờ ra sao, thì điều đó chỉ có mình tôi đủ quyền đề hiểu biết và phán đoán. Ngoài tôi ra không một người thứ hai nào có quyền ấy được, dù người đó là cha mẹ tôi, là cha mẹ anh ấy. Khi cư mang đời một người suốt số mệnh mình, người ấy thuộc hoàn toàn về mình rồi, không can dự gì tới ai hết, huống là anh với những ý nghĩ chủ quan quá đáng, sai lầm và ngông cuồng của anh.

— Tôi không ngông cuồng đâu.

— Như thế mà còn gọi là không ngông cuồng. Tại sao anh cứ đeo đuổi tôi, anh cứ tưởng là tôi sợ sự có mặt của nhà tôi, sự lắng nghe đâu đó của nhà tôi và tìm cách nói lấp liếm giấu che ngược lại với lòng mình. Anh cứ đinh ninh là thế, anh tưởng theo ý muốn của anh, là tôi vờ cự tuyệt anh. Tại sao một người đàn bà đủ nhân cách lại có thể giả vờ điều đó. Tôi yêu một người nào, thì không biển trời nào ngăn cản được tôi. Nhưng tôi không có tình ý nôi với một thứ người nào đó, thì trời gầm cũng cứ mặc trời, đừng tưởng dễ. Tánh tôi thế, sao anh lại thắc mắc không hiểu vì sao có lần tôi đã đề cho anh hôn. Anh hôn... Đó là sự sa ngã đầu tiên và cuối cùng của một loại đàn bà cỡ tôi, khi nó tưởng nó sắp chết, nó đang chết, không chút ánh sáng nào le lói vào niềm tuyệt vọng của nó. Anh tưởng một cách đơn giản lúc đó anh hôn được một con đàn bà, hôn được Uyên, vợ của Khang. Không phải. Không bao giờ người đàn bà cỡ tôi, hay là Uyên vợ của Khang đề cho anh hôn hết. Anh cố mà hiểu đôi môi anh đã hôn là của một xác chết trong chiếc tàu đắm. Nó chìm

ngập dưới đáy. Nó đã chết, và vẫn còn chút ý thức lơ mơ về một hồi sinh nào đó, do một thứ ánh lửa nào đó. Một chút lửa. Anh tưởng anh làm hồi sinh được tôi, anh tưởng cái hôn của anh là ánh lửa đó. Anh lầm rồi. Tôi làm cách nào nói cho anh sáng trí ra bây giờ nữa. Cách hay nhất là anh đi đi, đừng chọc gan đốt lửa tôi lên nữa, và nếu Khang về thì.. chúng tôi có chán bỏ nhau, có thù ghét nhau đến thế nào vẫn còn một điểm giống nhau, đó là sự khinh bỉ tận cùng những thứ nham nhở, lằng nhằng, không nhân cách, yêu bằng ham muốn, bằng xác không hồn, bằng sự chênh lệch không ý thức nổi giữa hai tâm hồn, hai cá tính, hai cấp bậc...

Im một lúc, rồi tiếng Uyên hét lên :

— Anh buông ra, anh buông tay tôi ra ngay. Trời ơi.

Khang thông thả bước vào khung cửa mở oà theo nắng sáng. Uyên ngồi trong ghế mây rộng. Hy đứng sau lưng nàng, hai tay vòng xuống vai Uyên, cố níu giữ lấy cánh tay nàng, mê mải tìm đôi môi nàng giấu sau vầng tóc rối.

Lòng Khang nguội lạnh bao nhiêu năm nay với ghen hờn, với yêu đương bỗng nhiên rộn ràng quay quắt một thứ tiếng thú gầm gừ ác hiểm.

Hy nhìn lên, bắt gặp hai con mắt lạnh lẽo và dữ tợn của Khang, đứng lùi lại đằng sau Uyên.

— Cứ tiếp tục đi, thằng hèn. Giọng Khang như nước lạnh hét vào mặt Hy.

Hy hực lên một tiếng thách thức :

— Thiên hạ bảo mày là thằng hèn, bây giờ mới thấy.

— Có khối thằng còn hèn hơn, Hy nói, lửng lơ, với một giọng không còn tự chủ nữa.

— Mà nói ai, cái gì.

— Không phải tao hèn, mà kẻ khác.

— A, lại mày tao. Nói rõ ra xem nào, bà Uyên, bà làm ơn đứng nhếch sang bên kia.

Uyên đứng lên, lùi lại phía sau lưng chồng.

— Đẹp chưa, như trong xi nê, Hy cười nhạt.

— Này, đừng dở giọng cao bồi trẻ em ở đây, mày là ông gì với thiên hạ, mày còn chưa quên mà. Tao thì không kể rồi. Nhưng vợ mày là phu nhân, một loại phu nhân dĩ rạc. Còn mày, một thằng hèn hạ nhu nhược.

— Thôi mình, đề yên cho hẩn về.

— Bà bênh hẩn hả.

— Những gì cần nói, em đã nói, không cần phải lời thôi thêm nữa.

Khang cười gằn lạnh lẽo :

— Với thứ đó, nói không hiểu đâu. Ta không cần nói. Hy, tao muốn xử mày. Ngay bây giờ, tại đây.

Hy nhìn nét mặt biến đổi của Khang, chưa hiểu câu chuyện sẽ tới đâu thì Khang đã đưa cao tầm súng lên, thân nhiên, đứng đưng như người nhắm bắn một cái mốc im lìm trước mặt.

Uyên nhào người, một tay ôm ngang lưng Khang kéo lại, một tay thì lấy súng của chồng.

Khang giật tay vợ khỏi mình, bước tới, nhắm phía Hy, sắp sửa lấy cò.

Bỗng có tiếng Hân hét lên ngoài sân :

— Khoan, đừng, ông đang bắn chính ông đó.

Hân lao vào nhà như cơn gió lốc, cùng với mùi rượu nồng nặc khắp nhà. Thằng nhỏ khệnh khạng ngồi xuống ngưỡng cửa, đưa tay quét mồm, xốc cái cổ áo trắng, cười hất lên khô khan :

— Các ông các bà lại bắn nhau trong nhà của tôi. Bậy quá, sao không tìm chỗ khác mà thao diễn.

Khang quắc mắt cầm ngang cái súng quét vào mình Hân :

— Chú nhỏ say rượu, đi ra ngoài.

— Ở kia, đời nào khách lại đuổi chủ nhà ra ngoài không.

Cơn giận nung đốt trong lòng làm lu mờ cả lý trí. Cảm thấy điều Hân nói là đúng, nhưng Khang bất cần, không bây giờ thì không bao giờ nữa Khang còn dịp đồn trút ra ngoài nỗi ăm ức đè nén quá lâu. Mặc Hân ngồi ngẩn ngơ nhìn mình với hai con mắt lừ đừ, Khang quát lên :

— Tao xử mày, mày dám động tới vợ tao. Bất cứ đứa nào động tới vợ tao, tao bắn nát óc.

— Ông đừng nói gió, ông không làm gì được ai đâu, muộn rồi, Hy cười khềnh.

— Câm họng, mày động đến vợ tao, tức là xúc phạm đến tao, tao làm mày trước đã.

— Làm được thì cứ làm, nói nhiều quá.

Hân bỗng la lên :

— Lẽ ra ông phải bắn tôi trước.

— Cái gì, mày cút ra ngoài kia.

Hân khệnh khạng đứng lên, chen ngay vào khoảng giữa tầm súng :

— Tôi trước, vì chính tôi xúc phạm ông trước.

Uyên kêu thét lên :

— Hân, em đừng...

Khang ngăn người quay lại đằng sau :

— A, ra cả thằng này nữa.

Hân ngồi bệt xuống đất rũ rượi như một miếng bố rách.

— Một quá, họ làm cái gì gì vậy kia.

— Nó say, nói nhảm, mình đưa nó ra ngoài.

Uyên nói ngọt, đưa mắt ra hiệu cho Hy nên lựa lúc chuồn nhanh đi. Nhưng Khang đã trông thấy cái nhìn của vợ. Điên cuồng, chàng ném súng xuống đất, hai tay bóp mạnh vào vai vợ :

— A, thì ra mọi sự ở chính bà, chính bà kéo nó lại, lôi nó tới, và bây giờ nữa; bà che đậy cho hắn, cứu vớt hắn. Bà làm như tôi què cụt đui mù không còn lần nào chớp được hắn nữa. Còn thiếu gì lần, sao thế, sao bà xanh mét đi vậy, đừng sợ, lần này tôi tha hắn, tôi hứa, cho bà yên tâm, phải mà, thảo nào. Tôi ngu dần đến không thấy chính bà cũng quàng xiên với nó, nghe tiếng tôi về bà nói ngược lại để cho tôi nghe, và tưởng là bà chẳng có tình ý chó gì với hắn. Hắn cũng hiểu ra như thế, mà sao tôi không. Phải rồi, trăm ngàn đàn bà cũng giống nhau một lú. Tôi là thằng què cụt, thằng bại hoại, thằng tay trắng, thằng vô dụng. Với tôi bà đầy dọa, bà cùn mẫn, bà mất hết dịp điểm đáng là lướt như xưa kia. Với hắn, địa vị, của tiền, danh tiếng, đàn bà thỏa vong linh với những thứ như vậy. Gớm thật, bà đóng trò dai với tôi đến thế được. Còn thằng oắt con này nữa, nó cũng mê một bà, nên mới trốn cha trốn mẹ bê tha

chè rượu, bày trò thối tha này ra trước mặt bà cho bà động lòng... Bà lại dở trò phù thủy với tụi nó, như bà đã dở trò phù thủy xưa kia với tôi.

Lờ mờ trong hai mắt Uyên bây giờ lão đảo đất trời lên vòng xuôi ngược, Hy lửng thừng bỏ đi ra ngoài và Hân cũng ngắt ngưỡng ra vườn, khuất biển sau những lùm cây. Những ngón tay Khang như bấm sâu vào trong da thịt nàng lạnh buốt.

— Sao bà không trả lời tôi, có phải vậy không. Đúng là như vậy, sao bà im, bà không can đảm công nhận xem.

— Công nhận cái gì.

— À, bà hỏi vặn tôi, bà muốn nói ngược lại tôi nữa à.

Uyên nghe cơn mệt chồm lên ngực rất nhanh và khắp cùng mặt mày như phủ trùm một ngọn sóng đầy bùn đen tới tấp. Nàng thều thào trong cơn ho dè nén cho khỏi bật lên thành tiếng, với cổ họng nóng bỏng, mồ hôi tươm đầy lòng bàn tay bàn chân lạnh giá:

— Em có hỏi vặn gì đâu. Mình bảo em công nhận cái gì bây giờ, em không như ý nghĩ của mình thì công nhận cái gì. Nhưng mà nếu mình muốn nghĩ như thế về em cũng được. Mình muốn đối đãi với em cách nào cũng được. Em kiệt sức và trí rồi, em...

Khang xô ngã người đàn bà ra mặt đất:

— A, bây giờ bà liễu rồi, bà nói liễu phải không, tôi nói gì nghĩ gì, làm gì với bà cũng được, bà cứ như vậy, bà cóc cần hết, phải không.

Hơi lạnh dưới đất thấm qua lưng áo làm toàn thân

như đóng văng lại. Uyên run rẩy chống tay ngồi dậy... Khang nhặt cây súng lên. Uyên lết lại phía đầu mũi súng :

— Bao nhiêu năm nay, em chỉ nhẫn nại vì con. Bây giờ thì em không còn nuôi nấng chăm lo gì được cho con nữa rồi. Thôi còn kéo lê gượng gạo từng ngày từng giờ làm gì, mình bắn giùm một phát cho xong đi, em nói thật đấy, một phát chấm dứt mười mấy năm lâm lụy...

Tiếng nói của người đàn bà như một thứ dầu loang dần dần thấm qua trí óc Khang. Chàng chợt tỉnh lại, văng vắt chơi vơi trong cảm giác vắng vẻ, đìu hiu và cô quạnh lạ lùng. Những thù hận nóng nẩy như tan biến không còn dấu vết trong lòng Khang. Chỉ còn lại một nỗi chán nản tuyệt vọng mệnh mang không cùng... Chàng nhìn xuống vợ. Uyên đang bụm mặt trong lòng bàn tay, ho ộc lên từng cơn. Cả thân hình nàng oằn cong lại như một con tôm kho quẩn trong nước mỡ đường. Khang cảm thấy một nỗi đau đớn chuyển qua khắp người chàng phút giây, làm co thắt trái tim và những đường gân só thịt khắp người chàng.

Khang cúi xuống, quì gối bên cạnh vợ định nâng nàng lên. Nhưng qua kẽ ngón tay Uyên, chàng đã thẳng thốt nhìn thấy, như nhìn một cảnh kinh hoàng từ kiếp nào đã xa xưa, hay trong một phim ảnh xem thời còn trẻ, những vết nước bọt, đờm nhớt lẫn từng đường nhầy nhựa máu đỏ tươi ứa ra, giàn giụa khắp lưng bàn tay Uyên run rẩy...

Khang chồm lại, ôm Uyên vào lòng, gỡ bàn tay dính máu ra khỏi mặt vợ. Hai mắt Uyên nhắm [nghiền

trong vũng mắt sâu trũng xanh xao... Đôi môi nhợt nhạt mở hé còn phập phồng bập bệu chút hơi thở. Tay chân lạnh ngắt, toàn thân mỏng và lạnh như lá xanh ướp sương mai, Uyên như chỉ còn treo vào đời sống với một sợi chỉ mảnh mai dong đưa dưới gió.

Khang cởi nhanh cái áo khoác của mình, quấn quanh thân thể lạnh ngắt của Uyên, ôm nàng trong hai tay nâng ngang, lần từng bước nặng nề ra ngoài ngõ vắng.

Nắng vàng từ trời cao đổ xuống, qua những kẽ lá xa xanh lưa thưa, vung vãi tung toé thành những đốm hoa vàng loáng loáng trong hai mắt Khang cúi gằm nhìn xuống mũi giày đất bụi bám đầy của mình. Hai mũi giày như lặn lội xuống nghìn trùng hố sâu, từ phút này, tìm đường lên bờ đời rạng rỡ trên kia, với trời xanh bát ngát, với nắng lụa vàng hoe, với gió thơm ngây ngất, với tháng ngày bình yên. Nhưng như mỗi bước đi về phía trước của Khang bây giờ chỉ xoi mòn thêm vào những bờ đất lở đá rơi thôi. Khang cúi mặt vào mặt vợ, đứng im ngoài ngõ nắng một lúc lâu, nghe từng tiếng xe vun vút qua đường, không còn đủ lời để gọi một người nào dừng lại cho quá giang về bệnh viện.

Quế Anh nốc một ngụm rượu, ngửa cổ cười hăng hắc hỏi kháy chồng :

— Ngày mai anh nhất định về Sài Gòn à, sao lại thế, còn thiếu gì cuộc vui như thế này, còn thiếu gì cơ hội, không lẽ chỉ vắng mặt con ấy có một hôm anh đã lấy hồn đau khổ thế kia.

Hy giằng cánh tay xuống mặt bàn :

— Câm mồm bà lại. Bà không được gọi người khác là con nọ con kia.

Quế Anh bĩu môi :

— À, ra vậy, chắc sắp được suy tôn làm phu nhân thay thế tôi, như vậy càng tiện cho tôi quá. Nhưng mà này, chỉ thuận đảng phía tôi, còn đảng kia, tên đại tá về vườn đó hung tợn lắm, coi chừng ăn kẹo đồng đa.

— Bà không được nghĩ bậy.

— A, ra như vậy là bậy, có nghĩa là không xong rồi,

vì mọi việc đã khó khăn cho ông chứ không phải thế, có phải không ạ. Tôi làm sao giúp ông được bây giờ.

Nàng nhún vai, tiếp tục hết cốc rượu cầm đong đưa trong tay.

— Thôi mình về thì về, tôi cũng sắp chán. Cứ ăn, đi chơi, nhảy nhót, uống rượu, tán tỉnh, mặc đồ đẹp, chán, chán thật, tôi muốn dừng lại, tiếc thay, là không phải dừng lại với ông như trước nữa.

— Tôi cũng vừa quyết định như vậy, vì thế tối nay cố đưa bà lại đây, để bà kiểm lại bài toán lần chót.

Quế Anh nhú mày :

— Nhưng sao lại phải tới đây.

Hy đưa mắt nhìn quanh một vòng đám khách đang ăn uống đang cuối phòng :

— Để bà có dịp quan sát tình hình trước khi quyết định.

Quế Anh nhìn theo đuôi mắt Hy. Nổi bật trong đám khách cười nói tán tụng ăn uống xôn xao đang kia là người đàn bà ngồi trong ghế mây rộng ở góc trái, đang cầm cái nĩa đồng đánh xóc từng miếng thịt nướng trong cái đĩa người đàn ông ngồi trên thành ghế đó bưng chò trên tay. Tiếng cười người đàn bà trong vắt và cao vút, nhưng châm chích và có vẻ tàn nhẫn lạ thường... Nàng ngồi nghiêng, để lộ đường cong của chiếc lưng thon uốn cong lẳng lơ xuống quăng mông tròn thon chắc nịch trong cái váy nhung đen bó sát thân hình... Mái tóc chải cao rẽ đường ngôi giữa, lộ lộ từng nét thanh tú của mắt môi trên đôi gò má cao mịn màng. khoảng gáy trắng chạy dài xuống nét lưng vai óng ả trong

đường cồ nhung viền tròn. Bàn tay người đàn ông thỉnh thoảng hoa một vòng từ cổ xuống lưng người đàn bà. Tiếng cười người đàn bà bật lên, nghe nhột nhột, khoái trá. Người đàn ông là Hoạt. Người đàn bà là người đẹp nhất trong buổi gặp mặt kỳ rồi ở nhà Định... Bây giờ là lại buổi tiệc khác, cũng ở nhà Định, đám khách cũ, cộng thêm một số người mới, tới thưởng thức thịt heo rừng, nai, dê, nhưng lại thiếu đi hai người linh hồn của bữa tiệc, làm chủ nhà và những người khách đã đến lần trước cũng han hoi ngẩn ngơ, là Khang và Uyên.

Hiếu là Hy muốn ám chỉ cảnh thân mật của Hoạt và người đàn bà đẹp, Quế Anh cảm tức, nhưng cố nén, cười khẩy.

— Bây giờ anh lại khá ra, cũng sắc sảo ấy chứ. Nhưng đừng hòng, anh tưởng anh đâm nhát dao vào tôi được à. Anh không biết đó chỉ là chiến thuật của hấn, cố trêu tôi.

Nói thế, nhưng trong thâm tâm, Quế Anh nhận rằng mình đang bị rơi xa khỏi vòng vây của Hoạt. Người đàn bà kia tình cờ tới. Mà không người đàn bà kia thì cũng là người khác tới. Khi hấn đã trải qua một lần, nhiều lần với nàng rồi, nàng trở thành đồ dùng đã cũ, cần phế thải. Nhưng nói với Hy cũng như tự dối mình, Quế Anh muốn cho rằng Hoạt làm như vậy để chứng tỏ khả năng của hấn đối với đàn bà trước mặt để mình ghen tương và mê si hấn hơn.

— Chưa bao giờ tôi thấy bà tỏm bằng bây giờ.

Quế Anh thản nhiên cười:

— Tôi cũng chưa bao giờ thấy anh tồi bằng lúc này.

Anh làm chồng không xong, làm bồ cũng chẳng được. Anh không ăn được cái giải gì là phải.

— Không bao lâu, bà đã ăn nói đúng giọng bọn đàn điếm rồi, nhanh thật.

— Thôi ông làm sao thì làm, tôi chán ngấy rồi, đừng tiếp tục trò nói khích nhau mãi nữa. Ích gì cho ông, cho tôi, chỉ tồ bực mình. Nhưng mà nói trước là với bất cứ cách nào tôi cũng trả chức phu nhân lại cho ông từ hôm nay. Ông kiếm ai thì kiếm gấp đi mà thay thế.

— Đó là việc tôi. Vậy cũng từ hôm nay, tôi cấm bà không được về trên xe tôi, không được bước vào căn nhà tôi ở Sài Gòn.

— Điều kiện nhẹ quá nhỉ, gì nữa.

Hy thở dài cảm phẫn chầm một miếng thuốc cổ nén lòng để khỏi giang tay tát một cái vào mặt người đàn bà trơ tráo trước mặt. Anh không thể tưởng, đã nhiều năm mình ôm ấp thứ đàn bà đó trong tay, chịu lụy cung phụng đủ điều cho cái sắc đẹp vô hồn, thân thể mỹ miều không tìm óc đó. Chỉ mỗi một điều làm anh ràng buộc vào sự chịu đựng nhục nhằn, là cho các đứa con riêng, đòi vợ trước, và những đứa con bây giờ có một người đàn bà để gọi là mẹ. Không thể cứ hết người đàn bà này tới rồi đi, người đàn bà khác tới, thay thế, mãi mãi, cho những đứa con lớn lên không có một người nào để gọi bằng mẹ, thương yêu hay yêu thương chúng nó. Điều đó bây giờ cũng không còn nữa. Anh đã cố gắng kiên trì nhiều năm. Bây giờ thì mọi sự tự nó rã tan vô phương cứu chữa.

Hy bước ra ngoài thêm khuya, gió thổi lất phất

những tàn lá cây tắm tối. Trời không một đốm sao, một vết sáng. Sương lạnh xông lên khắp vườn cây hơi giá buốt của trăm nghìn mùa đông quá khứ trở về.

Hy quay nhìn vào trong, qua khung cửa kính, ánh đèn màu hồng nhạt phủ trùm những bóng người ngả nghiêng qua lại. Họ tiếp tục ăn uống nói cười, trò chuyện tán tụng, như suốt một đời không bao giờ cảm thấy thất bại, đớn đau, với một ưu tư hay biến cố nào hết. Mình cũng đã từng như thế, theo dòng, không suy nghĩ, không tính toán, cũng không hề cảm nhận sự có nghĩa hay vô nghĩa trong những cuộc ăn chơi xô bồ và nhàm chán ấy.

Bây giờ, lần đầu tiên, Hy tưởng chừng như mình vừa bị đẩy ra ngoài cuộc vui, ngoài lề đời sống, nhìn ngăm trở lại vùng ánh sáng quăng đời xưa, đang hiện hiện trong kia, như hướng tới một thế giới nào của ai ai khác chưa bao giờ biết tới.

Qua khung kính sáng đèn hồng. Hy chợt nhìn thấy bóng Quế Anh, người vợ quen thuộc, bây giờ như một người nào đã từ xa xôi tới, thông thả đi lại phía Hoạt và người đàn bà đang ngồi, với cái cốc đang đưa đầy rượu trên tay... Hoạt cúi đầu chào Quế Anh, làm ra vẻ như lần đầu tiên được hân hạnh biết đến. Quế Anh nói câu gì đó. Người đàn bà áo đen bỗng ngửa cổ ra cười, bàn tay móng nhọn bầu chặt vào cánh tay Hoạt cho khỏi ngã. Một lúc như thế, rồi họ đứng lên, diu nhau ra chỗ khác, mặc cho Quế Anh đứng ngẩn ngơ, bất động, giữa những tiếng cười đùa lao xao thiên hạ.

Hy nhìn mông lung ra vườn tối. Cổ nghĩ chuyện

gì đã xảy tới cho Uyên. Chỉ tưởng là họ tới trễ, nhưng biển cổ bất thần buổi sáng, đã làm sóng gió nổi lên giữa vợ chồng họ. Lòng Hy như lửa đốt, Hy muốn biết bây giờ Uyên đang ra sao. Họ đang với nhau, hay mỗi người một đường, hay chuyện gì đã xảy tới, cho riêng Uyên. Hy thoáng nghĩ đến mũi súng của Khang. Có thể nào. Nếu chuyện gì xảy ra thì Định cũng đã biết. Nhưng có thể Định giấu tất cả mọi người, vì kính nể Khang.

Đúng lúc đó, Định mở cửa đi ra. Thấy Hy đứng một mình, Định chợt hiểu lý do. Nhưng Định cũng chỉ đoán theo tiếng lao xao bàn tán của những người bạn, là vì chàng bất mãn người vợ.

— Ông không vào trong nhà.

Hy nóng nảy bồn chồn, hỏi liệu :

— Không thấy ông Khang đến nhỉ.

— Ông ấy... hôm nay bận ở nhà thương với bà rồi, phiền thật.

— Sao vậy.

— Bà ấy bị...

Trái tim như ngừng đập trong lồng ngực Hy. Một viên đạn. Một vết thương hay một cái gì khác nguy kịch cho Uyên.

Hy vội nói bâng quơ :

— Bà ấy yếu, dạo này trời bất thường, chắc lại đau chứ gì.

— Không phải đâu, hình như...

Hy nín thở, chờ đợi, Định không nói tiếp cho dứt câu, trở sang chuyện khác :

— Buổi tối này tiệc cho ông ấy vui, mà ông ấy lại buồn.

— Bà ấy nằm nhà thương thì ông ta phải ở với vợ chứ.

— Không phải, lúc này tôi xuống nhà thương mang thức cần dùng cho bà ấy, thì không có mặt ông ấy, từ chiều ông ấy đi đâu mất.

— Vậy bà ta một mình ở nhà thương.

— Tôi có cho con cháu gái lại săn sóc. Chắc vài hôm là về nhà được. Chỉ một cơn ho... Bác sĩ nói...

Định vừa nói vừa lơ đãng nhìn ra vườn, như chú ý đến cái gì trong bóng tối. Hy thấy Định bỗng im bật, ngưng thở, xuất thần nhìn đăm đăm vào bụi hoa bên phía trái.

— Gì vậy ông.

— Có ai trong lùm cây kia.

— Có ai đâu, tôi đứng này giờ trong hiên, không thấy ai cả.

— Có mà, tôi thấy bóng người vụt qua.

— Nhất định là không có.

— Chờ xem hắn có hiện ra nữa không, chẳng lẽ trộm.

— Đây có trộm không.

— Không bao giờ, trộm gồm những cây súng săn của tôi lắm.

— Có ai dò xét cái gì chắc.

— Tôi tiệc tùng luôn luôn, chuyện thường, có gì mà dò xét.

Hai người im lặng. Bờ cây tối tăm bất động. Không

một dấu vết chứng tỏ có người nào trong vườn nữa. Hy cất tiếng trước :

— Ông Khang đi đâu nhỉ.

— Ông ấy buồn bực và bất thường không biết được. Sao ông không vào trong nhà.

— Cảm thấy ngột ghở, tôi đứng đây một lát.

— Họ lại sắp nhẩy đó.

— Ăn xong mà nhẩy gì nổi.

— Họ nói nhiều ăn ít. Chỉ có ông Khang là thích những thứ thịt rừng ấy thôi. Tiếc là ông ấy vắng mặt... Chốc nữa, tôi phải trốn khách, lại đảng nhà thương xem chừng ông ấy đã về chưa, nhờ ông vui lòng tiếp khách giúp tôi.

— Được mà, nhưng này, ông lại đảng bà ấy à. Có việc gì cần không.

— Không, nhưng sự vắng mặt của ông Khang làm tôi lo. Bác sĩ là bạn thân tôi, hẳn sẽ tận tụy săn sóc bà. Nhưng mà ông Khang ông ấy đi đâu mất từ chiều. Tôi phải đi tìm ông ta, quái lạ, tôi nóng ruột quá. Sáng nay trông ông ấy buồn bực khi đi săn rồi, tôi đã có cảm tưởng sẽ xảy ra chuyện gì,

— Chuyện gì là chuyện gì.

— Tôi không biết được, nhưng chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra... Xin phép ông tôi vào trước, hình như họ chờ.

Định biến vào trong cánh cửa. Một lúc rồi tiếng nhạc đập diu trời lên. Hy nhìn ra vườn tối, khoảng bóng lá cây rung động lúc nãy. Cảm tưởng bị một người nhìn từ bóng tối làm Hy chột rợn người, lo âu. Nhưng

không có ai hết. Đêm im trùm phủ bốn bề. Bên trong Quế Anh đang nhảy với một người đàn ông lạ nào khác, cổ xoay tròn quanh cặp cửa Hoạt. Bỗng dưng, Hy nhận ra tất cả nỗi ngán ngao tẻ nhạt trong những trò chơi quen thuộc đó. Những trò chơi lặp lại, mãi mãi nhằm chán, vô nghĩa, trong khi bao nhiêu người khác đang tìm mãi một chút bám víu nào đó vào đời sống, hạnh phúc cách này hay cách khác, không bao giờ thấy được, bất cứ nơi đâu. Còn như Hy, bây giờ, xa lìa tất cả thú vui. Ở hẳn ngoài ánh sáng đầm ấm gượng gạo của một gia đình đã sụp đổ từ gốc rễ...

Và Uyên. Tại sao lại Uyên. Mà không bất cứ một người đàn bà giản dị dễ dàng nào khác. Đầu tiên chỉ tưởng là một thoáng đùa bỡn, từ mắt nhìn, từ câu nói, từ những trao đổi lặng thầm trong ý nghĩ. Cho đến một lúc trò đùa thoáng qua kia trở thành sự thật, như một thứ hình ảnh cay nghiệt im lìm khắc lên bia đá. Đã nhiều đêm, Hy nghĩ tưởng thật điên cuồng và đơn giản, thôi thì mặc Quế Anh, mình sẽ kêu gọi Uyên vào đời sống với mình, bằng cách nào cũng được với điều kiện nào cũng đành, miễn là có được Uyên, xa xôi, đâu đó trong đời sống mình, dưới bất cứ hình thức nào. Đề yêu Uyên và làm cho Uyên tất cả những gì nàng cần, nàng muốn.

Nhưng còn Khang. Khang rạc rời, lu mờ đó bên cạnh Uyên. Nhưng mà Khang có thực, không phải là cái bóng, trong đời và trong lòng người vợ. Làm sao xóa nhòa Khang đi bên cạnh nàng, trong tim óc nàng. Không được. Người đàn bà đã bỏ hết cả đời mình vào đó.

Nàng có thể thất bại, có thể tuyệt vọng lỗ lã cả vốn lẫn lời trong chuyến đi buôn cay cực một đời người. Nhưng không thể trở về, không thể đòi dòi qua một đời sống khác. Bất cứ là sự kêu gọi nào, từ phương hướng nào, đối với người như Uyên.

Nhìn ra cổng tối, Hy nao nức với ý muốn đi theo Định tới nhà thương thăm Uyên. Nhưng nghĩ mãi không ra một lý do nào cả. Hy đành quay vào, ngồi ngẩn ngơ ở ghế nhìn thiên hạ vui chơi.

Một tốp người đi vào phòng trong, quây quần nhau đánh domino.

Bốn người chơi với nhau, ba người khác đứng xem. Hy tránh những bóng người chòn vờn diu nhau trước mặt, đi vào theo họ... Những miếng domino đen chấm trắng đã hàng chục năm không nhìn thấy. Hy nhớ là thuở xưa, trong quân đội, đêm nào cũng thức đánh domino chờ ăn thịt chó với mấy người sĩ quan trực. Tiếng la của người đàn ông đánh thức trong lòng Hy một niềm vui đơn giản xa xăm.

— Bò lục đây, tó nhào trước. Trời ơi, bò tùm lum.

Tiếng lách cách giòn giã của những phiến gỗ đen đánh xuống mặt bàn bóng láng... Những con bài sắp thành hàng dọc hàng ngang khắp mặt chiếc bàn nhỏ. Chỉ còn một con trong tay người vừa vắt nước bài cuối. Hẳn là :

— Triệt.

Một người khác nhìn ngăm bài mình :

— Triệt bắt buộc à.

— Không, đành ngũ nhị thì không, tôi triệt đây.

Người đi đầu lúc này đặt sắp những con bài còn lại xuống bàn, thở ra :

— Tôi chạy, còn cả đồng bài, bài tối quá. Thôi ông bạn bỏ ra đi, triệt cái gì trong tay.

Người kia giằng ngửa con bài chót trong tay ra mặt bàn kêu cái cắc kiêu hãnh :

— Tôi giữ bò trống đây.

Hy thở ra. Muốn được thì phải là cho người khác thua. Luật chơi nào cũng vậy. Chàng không có cách gì làm cho người khác thua cả. Không cách nào. Nhưng có bỏ cuộc chơi được không...

Quế Anh từ phòng ngoài đi vào hăm hăm đến sau lưng Hy không nói năng, với tay lấy chai rượu trên tủ thấp. Nàng liếc Hy một cái rất nhanh, hức lên một tiếng tỏ vẻ khinh nhờn, rồi rót rượu vào cốc, uống ực một hơi như ở nhà mình. Uống hết cốc rượu, có vẻ như bồn chồn nóng nảy, nàng khoanh tay đứng trước khung cửa kính, nhìn ra vườn. Máy người đàn ông tiếp tục một ván bài khác, hăng hái và thú vị hơn. Họ la hét ầm ầm. Nhạc bên ngoài cũng mở to hơn trước.

Hy nghe tai óc ù lên những thứ âm thanh lũng bùng quái dị. Những âm thanh như trượt ra ngoài trí óc của người đàn bà là vợ chàng kia. Nàng đứng đưng, chai đá, thản nhiên trước mọi điều, chỉ nghĩ đến nỗi căm tức phẫn uất nào đó trong lòng...

Bỗng Hy nghe có tiếng Quế Anh kinh ngạc bật lên :

— Kia, có ai như...

Nhưng Hy không muốn nghe gì nữa. Tiếng người

đàn bà đã lẫn chìm trong những tiếng xôn xao khác của tòa nhà rộng lớn... Hy mở cửa, bước nhanh ra ngoài, mở cửa xe, nhả ga, phóng mình vào bóng tối.

Đầu óc quay cuồng, mỗi một trong những tiếng kêu tiếng gọi lòng bùng không rõ từ một nơi nào xa tít... Hy chỉ còn cảm giác một lớp khí dày ngọt ngạt đập nhanh vào ngực. Chàng phóng xe thật nhanh để đánh tan cảm giác ấy đi. Cùng lúc chàng nghĩ đến hai con mắt u buồn của Uyên. Đến phút hôn môi nàng đắm đuối. Đến vòng tay người đàn bà, thật lạ lùng, kỳ dị, như quỉ ma ám ảnh thôi miên, đã hờ hững quanh lưng mình một lần thoảng nhạt xa xôi. Hy nghe đau nhói trong lòng một tiếc nuối và nhớ nhung tràn ngập. Chàng phóng xe nhanh thêm. Hình như có tiếng động ù ù mơ hồ đằng sau kia, xa tắp. Loáng loáng hai ngọn đèn của một chiếc xe hơi nào phóng theo.

Ánh đèn đằng sau hắt lại loáng loáng trên mặt đường, lạng lẽ và kiên nhẫn; lẫn với những ý nghĩ hoang mang trùng điệp trong trí Hy tạo cho chàng cảm tưởng bị theo đuổi, săn bắt.

Cảm tưởng ấy mỗi lúc một mãnh liệt, quay cuồng trong trí, cùng với đêm im xa hút bốn bề, cùng với tiếng gió rít ào ào hai bên hàng cây chạy lùi mãi miết đằng sau, Hy quáng mắt, nhả ga, phóng xe như tên bay theo con đường trải dài trước mặt, không nghĩ mình sẽ làm gì, tới đâu. Nhưng trong tiếng gió quật ào ào, và tiếng đêm u uất bên ngoài những bờ cây bụi cỏ thẳm kín kia, Hy nghe thoảng lời Uyên, như dịu dàng, như mơn trớn như ru ngủ, như dỗ dành chàng bay vút về

một miền nào lơ lửng, quạnh hiu, tưởng chừng như ở cuối con đường vắng tịch liêu kia, hai tay người đàn bà vẫn đón đợi mình, hai tay lạnh lẽo và bao dung ngậm ngùi như tượng đá.

Tin thứ trưởng Trần Hy chết chạy từng hàng chữ lớn trên những nhật báo lớn Sài Gòn buổi sáng hôm đó, trong lúc Quế Anh đang ngồi duỗi chân trên đùi của các cô thợ sửa móng tay trong một mỹ viện... Nàng vờ tò báo trước mặt, đọc lướt qua cái tin dừng dừng, ngăn ngủi, không một giải thích và tường thuật nào rõ ràng. Bị rơi từ ghềnh đá chỗ chiếc xe đậu xuống lòng thác. Những dấu vết xung quanh chứng tỏ không phải vì tử tự, mà một người nào đã xô đẩy hung hăng trước khi rơi.

Nàng bỏ tờ báo xuống, hai tay ôm lấy đầu tóc lỏm chớm những ống quần chưa kịp dứt vào máy sấy, với một tấm lưới đen bao quanh, như chiếc nôi úp ngược. Nét mặt phờ phạc đôi mắt lơ đãng, cặp môi trề tràng nhợt nhạt không son. Những vết nhăn hai bên khoé miệng chảy xuống mờ hồ ngày tháng. Chưa bao giờ Quế Anh trông thấy mình xấu xí trần trụi tận cùng đến thế. Hoặc vẫn có đó mà chưa bao giờ nhận ra.

Nàng nhìn sững hai con mắt trong gương, cố chờ đợi một thoáng xúc động nào dâng lên trong lòng về cái tin đột ngột kia... Lòng như chỉ còn là một thứ bãi hoang cạn khô không còn một mảy may sóng nước. Nàng chỉ nghĩ mơ mờ, chính mình đang tìm một cách nào chạy trốn, thoát ra, bắt đầu xếp đặt lại đời sống đúng theo ý muốn của mình mà không biết phải tính toán thế nào với Hy. Bây thì mọi chuyện trở nên dễ dàng và giản dị quá chừng. Nàng cố nhớ lại mọi chi tiết trước khi bỏ Đà Lạt về Sài Gòn. Lò mờ hình ảnh buổi tối ở nhà Định. Hoạt nhảy với người đàn bà lạ, liên miên. Nàng chen vào câu chuyện họ. Hoạt có vẻ khinh khinh và khiêu khích với nàng. Tiếng cười người đàn bà như mảnh vỡ thủy tinh. Hy lặng lẽ ra ngoài, đi mất. Tiếng những con bài domino lách cách chẵn xuống mặt bàn. Về mặt lo lắng của Định. Màu đèn hồng ảm áp. Nhiều thứ mang máng như thế, cuộn lên trong trí nhớ Quế Anh. Nàng cố xác định thời gian nào để đoán lý do tại sao Hy bị giết. Chắc chắn là bị giết rồi. Nhưng kẻ giết người là ai. Tất nhiên không phải là một trong những người có mặt tại nhà Định đêm đó. Nàng chợt nghĩ đến một cái tên. Lòng ganh tị và thù hằn dấy lên mãnh liệt làm cho Quế Anh choáng váng tối tăm mặt mày. Đúng rồi, và như thế, cho mày hết lên mặt kiêu căng. Mày chẳng ra cái gì, chẳng có cái gì hết, mà lúc nào cũng giữ vẻ cao cả, lạnh lẽo, riêng rẽ, khinh người, làm như thiên hạ nhất là những đàn bà khác, đều như bầy, tầm thường, ô trọc, còn mày thì thanh cao, quý phái, tốt đẹp. Với một cú này thì mày hết đường nghech mặt mày lên. Mình sẽ tìm Hoạt và hỏi lại xem có đúng những ý nghĩ của

Hoạt về vụ này có giống mình không. Nếu phải như thế thì... Đúng là hấn chứ còn ai nữa. Không có mặt chúng nó hôm qua. Nàng vừa mừng vừa sợ những khám phá đột ngột của mình... Không đứa nào nghi là mình tìm cách hại chúng nó vì lòng đố kỵ, khinh ghét hết. Mà chỉ vì mình phanh phui để trả thù cho chồng. Một công hai việc.

Nhưng mà... Hãy khoan nghĩ tới điều ấy. Còn lâu người ta mới điều tra xong, mới cần những người chứng, bao giờ chỉ cần xác nhận sự vắng mặt của những người không tới nhà Định tối hôm đó là xong... Bây giờ thì hãy nghĩ đến những gì ta phải làm cho riêng ta, cho những ngày tháng mới của mình từ hôm nay...

— Làm nhanh nhanh lên, tôi còn đi có việc gấp.

Sau hơn một giờ làm đẹp, Quế Anh lại tìm thấy vẻ lộng lẫy của mình trong gương. Nàng mỉm cười, quên hấn những hàng chữ trên tờ báo, soi ngắm mình lại một lần cuối trước khi nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra.

Sau khi mua sắm một loạt những thứ đồ đạc ưa thích nàng gọi điện thoại cho nhà trang trí, bảo đến ngay nhà mình, rồi chợt nghĩ tới một điều, nàng đi luôn lại trường học của hai ông con riêng của chồng...

Nhà trường tưởng nàng đón chúng về để lo việc tang gia. Nàng cố tạo một bộ mặt thật bi thảm, một lần cuối cùng trong đời, trò chuyện cho qua. Hai đứa bé không hay biết gì về những việc đã xảy ra. Chúng mừng rỡ vì được ra trường bất ngờ. Ông Linh mục hiệu trưởng ái ngại xoa đầu chúng :

— Các con cứ về, bao giờ trở lại cũng được. Không thầy nào rầy các con đâu.

Quế Anh mở ví lấy một xấp tiền :

— Luôn tiện tôi xin đóng học phí cho các cháu tháng vừa rồi luôn.

Ông hiệu trưởng kinh ngạc :

— Tháng này các cháu mới học hơn một tuần lễ thôi mà. Hôm nào cháu vào học lại, đến cuối tháng đóng cũng được mà.

Quế Anh từ chối khéo :

— Nhưng trước sau gì cũng vậy thôi, sợ tôi bận việc không đến lần khác được. Thôi, đi về con.

Nàng vỗ vỗ tay lên vai thằng nhỏ, ra vẻ dịu dàng âu yếm...

Lên xe, thằng bé hỏi ngẩn ngơ :

— Sao hôm nay bố con không đi đón vậy dì.

— Bố chúng bay không bao giờ đi đón nữa đâu.

— Sao vậy dì.

— Bố hết thương nỗi tụi bây rồi. Bố nói từ nay tụi bây lo liệu lấy thân, đã lớn, mười tuổi rồi, bố phải lo cho các em nhỏ của tụi bây, tụi bây muốn đi đâu thì đi, làm gì thì làm, không đi học nữa, bố không nuôi cơm nữa.

Chạy một khoảng xa trường, nàng mở cửa xe cho hai thằng bé xuống. Nàng nói thản nhiên :

— Tao bận đi có việc, tụi bây xuống, đi đâu thì đi, từ nay thì tha hồ.

Thằng nhỏ níu áo Quế Anh không chịu xuống.

— Dì phải đưa con về nhà đã.

Nàng quắc mắt :

— Nhà nào.

— Về nhà với bố đi, thằng nhỏ bật lên khóc.

— Không bố không vãi gì hết, đã bảo bố không nuôi và không cho mày về nhà nữa...

Thằng lớn kéo tay nó xuống đường, nói nhỏ :

— Thôi thì mình về trường lại, đừng khóc.

Thằng nhỏ giậm chân, rồi rít kêu la.

— Không không em không về trường, em sợ mấy ông thầy áo đen, em muốn về nhà với bố kia.

Thằng lớn dỗ :

— Thì lại trường đã rồi thầy sẽ dẫn mình về nhà. Hôm nay có phải là ngày nghỉ đâu, bỏ học bố đánh cho chết đi.

— Về trường sao được.

Thằng nhỏ lớn chỉ tay qua bên kia đường, chỗ có cột đèn.

— Ta nhờ cái ông huyết tề kia đưa về trường, sợ gì.

— Ờ, ông ấy mắc đứng làm phép cho xe qua lại mà.

— Xe thì mặc xe, ông huyết tề phải lo cho mình đã chứ, không có bố đánh chết ông ta đi.

Quế Anh dùng dằng, nửa muốn phóng xe đi, nửa băn khoăn không biết xử trí thế nào với hai thằng nhỏ. Nàng chỉ muốn kéo chúng nó ra khỏi trường, thả nó ra khỏi đời sống mình. Mọi điều ra sao nữa, không cần biết, miễn là mình được rảnh tay, tức thì. Không ngờ thằng bé khôn ngoan tìm đường về trường. Một lúc nào đó nhà trường sẽ tới nàng. Và người ta cũng sẽ phanh phui chuyện nàng dẫn hai thằng nhỏ thả ra đường, với một ác ý nào đó.

Nhưng cùng lúc, nàng nghĩ đến tiếng cười kiêu ngạo của người đàn bà mặc áo đen nhảy với Hoạ. Đến sự lãnh đạm của Hoạ những lần gặp gỡ về sau... Ta sẽ sửa đổi lại ngôi nhà, đời sống mình, trở nên thật quyến rũ, thật tự do, muốn giao du với ai cũng được muốn làm gì tùy thích, tiền bạc sẵn ở ngân hàng, khung cảnh chỉ còn riêng mình chiêm cứ, không Hoạ thì cả khối Hoạ khác, thiếu gì, và ta sẽ làm cho Hoạ thấy không cứ phải có hẳn ta mới đủ vui thú, sung sướng đâu.

Nàng ấy thẳng bé ra khỏi cánh cửa xe và đóng ập lại thản nhiên phóng xe đi. Về đến nhà, như thường lệ mỗi lần được gọi, nhà trang trí quen đã mang lại ngay tất cả những đồ cần dùng để thực hiện ý muốn nàng trong chốc lát. Nàng ngồi dong đưa trong ghế xích đu ngắm các người thợ tíu tít làm việc :

— Ngoài màu hồng ra, đừng cho thêm bất cứ một thứ màu gì khác...

Những chụp đèn tháo ra, những tấm màn cũ gỡ xuống, những nệm ghế xé bỏ... Chỉ một nháy mắt, nhân viên của nhà trang trí đã mang lại những cuộn vải màu hồng, những chao đèn, những thứ trang hoàng khác đều toàn một màu hồng đậm nhạt.

Trong lúc những người làm đang thu dọn đồ đạc để chờ cuốn gói đi, nhà trang trí đang hối hả căng màn, mắc đèn, sơn quét lại tòa nhà, và Quế Anh đang khoan khoái nghĩ đến những ngày tháng sắp tới thì bên ngoài có tiếng còi xe lanh lảnh rồi là tiếng chuông gọi cửa liên hồi.

Nàng cau có giận dữ nhìn ra. Người tài xế đã

thốt xuống xe, thản nhiên mở cánh cổng sắt cao lớn vệt sang một bên. Chiếc xe Mercedes 200 màu đen bóng loáng lừ lừ tiến vào sân, đậu lại trước thềm. Tưởng một ông lớn nào bạn Hy nghe tin đến thăm, nàng vội vã đứng lên, ém lại mớ tóc, sửa soạn một bộ mặt ỉn dột. Nhưng cánh cửa xe mở ra. Người đàn bà to béo khoảng bốn mươi, mặc bộ đồ đen giản dị, cổ và tai lông lánh kim cương và cầm thạch, khoan thai bước xuống, cặp theo một cặp da cá sấu to lớn.

Người đàn bà đưa cặp mắt sắc lẹm dưới đôi mày sọc chỉ liếc một vòng khắp toàn thể ngôi nhà rộng, hách dịch bước từng bước nặng nề, chậm rãi lên thềm, vào hiên, không thèm nhìn một ai.

Quế Anh sấn tới chắn trước mặt người đàn bà :

— Bà định hỏi ai.

Người đàn bà thản nhiên lạnh lẽo, không nói một lời đi lướt qua mặt Quế Anh, tiến vào trong nhà.

Ngạc nhiên; giận dữ, Quế Anh theo người đàn bà không rời một tấc.

— Bà muốn gì.

Vẫn im lặng.

Những người làm việc loay hoay dừng tay nhìn xuống. Người đàn bà lẳng lặng, với một vẻ điềm nhiên kiêu hãnh đi đến phía đặt điện thoại, quay số, và nói với một người nào.

— Mười một giờ rồi, không thấy ông ta chờ đây. Sao, ông ta đang đi đến đó à, được, nhớ cho làm luôn mấy thứ hồ sơ tôi cần. Phải, gấp lắm. Cho xong trong vòng sáng nay đi. Được, nói với mọi người tôi

sẽ thêm thù lao. Được rồi. Mang tới ngay những thứ gì đã xong, tôi cần xem quá. Uà, ông ấy còn phải ghé qua tòa, trời ơi, sao lục cái gì nữa, sao không lo từ trước, bây giờ lại còn đi sao lục cái gì. Đề quên, ơi, cái ông này làm cho tôi bao nhiêu năm mà vẫn còn sơ sót như thế. Thôi được rồi. Cứ lo cho đầy đủ đi. Cảm ơn.

Người đàn bà gác ống điện thoại, một tay chống sườn một tay khoác cái ví da lưng lửng, đi quanh một lượt gian phòng cao rộng, nhìn những tấm màn bỏ xuống những tấm mới căng lên, và quay sang hỏi Quế Anh bằng khóe mắt sắc lẹm :

— Vậy ra cô không làm đám tang, lại định đám cưới. Quả là mọi điều như tôi dự đoán.

Từ tức giận sừng sốt ngạc nhiên đến bàng hoàng ngơ vờ. Quế Anh nhìn người đàn bà từ đầu đến chân hỏi dò :

— Xin lỗi, ít ra bà cũng cho tôi biết bà là ai trước khi nói chuyện.

— Điều đó không quan hệ gì cả, trước kia cũng như bây giờ, với lại cũng chẳng có chuyện gì để nói đâu. Tôi đang bận toàn những việc gấp đây.

Rồi quay qua những người thợ đang sơn quét, dọn dẹp, người đàn bà ra lệnh :

— Mấy người ngừng lại hết ngay đi.

Quế Anh đáp ứng :

— Bà...

Như không nghe tiếng nàng, người đàn bà tiếp :

— Đem tất cả những đồ đạc đã mang tới về hết đi, tôi sẽ thanh toán cho những công tác lỡ dở này. Và xem

hôm nào cần trang hoàng, tôi sẽ kêu lại, tất nhiên là với màu sắc và vật liệu khác kìa. Sao, muốn bây giờ à, bao nhiêu, năm chục, cả công và hàng vải, với sơn sáng nay năm chục à. Đây, nàng mở ví lấy một xấp bạc ném xuống mặt bàn.

Nhân viên trang hoàng đang ngẩn ngơ chưa biết xử trí cách nào, nàng đã lớn tiếng :

— Nhanh tay một chút, tôi mất nhiều thì giờ rồi.

Người thư ký vừa cầm xấp bạc lên tay, Quế Anh hét lên :

— Bà không cho biết là ai, không nói lý do vụ phá đám, tôi xin mời bà ra ngay lập tức.

Giọng người đàn bà the thé :

— Ở kìa, tôi chưa mời cô ra sao cô lại dám mời ngược tôi.

— Bà nói cái gì gì vậy.

— Tôi lập lại, cô nên thu xếp đồ đạc ra khỏi chỗ này ngay... Cần lấy theo cái gì, tùy ý, tôi sẵn lòng bắt cứ gì, trừ cái xác nhà.

— Đồ đạc của tôi, sao tôi lại lấy đi. Còn cái nhà, cái nhà này của nhà tôi, nhưng nhà tôi mất thì sẽ thuộc về tôi, bà liên hệ thế nào, bà con, chị em với nhà tôi xông vào giựt gia tài hẳn.

— Đồng ý, tất nhiên đồ gì của chồng cô để lại, thì cô có quyền chiếm giữ và thừa hưởng.

Quế Anh nói một hơi :

— Còn những vùng đất bên đường Cách Mạng, những nhà mát bên Chi Lăng, bây giờ cũng là của tôi.

Người đàn bà thương hại :

— Vậy ra bao nhiêu năm làm vợ Hy, hẳn không sắm nổi cho cô một miếng đất cái nhà nào cả sao. Đến nỗi chờ hẳn chết đi mới chiếm hưởng những nhà cửa của hẳn.

Quế Anh giận dữ :

— Việc của tôi, không ăn thua gì tới bà.

— Ở kia, có ăn thua tôi mới nói chứ, tôi có dư thì giờ và phí công đâu. Như thế này là quá, tôi mất bao nhiêu thì giờ và lời lẽ với cô này giờ rồi. Bậy thật, vậy là hẳn không sắm một cái gì cả cho cô, vậy mà lại bắt cô phải nuôi con riêng con chung, làm chậu kiếng để đi ra, hưởng vẻ bề ngoài lẫn đời sống, sắc đẹp của cô nữa, thật là lạm dụng quá, thảo nào. Vậy mà tôi lại trách suông cô lâu nay chứ. Phải rồi, nổi nào thì úp vung đó, thứ như cô làm vợ Hy sao được. Cô phải có một người nào bao bọc, nuôi chiều, để được vui sướng, se sua, người đàn ông phải làm ra tiền như nước cho cô phung phá. Cô làm vợ làm mẹ thì còn ra cái gì nữa. Kia, mấy người rút nhanh đi, sao lại đứng đây. Đi đi cho tôi bàn việc nhà nào.

Thấy Quế Anh không còn phản ứng mạnh, bọn người trang hoàng lấy tiền, lẳng lặng thu dọn rút đi.

Người đàn bà ngồi xuống ghế, rút cái quạt đồi mồi gắp lông chim xanh phe phẩy quạt hai bên má, thỉnh thoảng nóng nảy nhìn ra ngoài cổng.

— Cũng không sao. Tôi đã khổ quá nhiều nên bây giờ, dù thù hận đời cách gì, tôi cũng không ghét bỏ cô được. Tôi là người công bằng và biết điều. Chính nhờ

hai đức tính ấy mà tôi đã tự xử đề thu xếp đời tôi. Nếu không thì bây giờ cũng đến mốc meo trong cái nhà khốn nạn này rồi...

Quế Anh buông mình xuống ghế, cảm thấy lơ mơ hiểu những điều người đàn bà nói :

— Vậy ra bà là...

— Là mẹ hai thằng nhỏ cô vừa thả xuống đầu đường. Không sao đâu. Cô đừng ân hận việc ấy, tôi cũng hiểu vì sao cô làm vậy mà không trách móc gì đâu. Thằng nhỏ nó đã tìm về trường lại được. Tôi vừa gặp ông hiệu trưởng. Hết hè chúng nó sẽ thôi học và đi Pháp luôn với chúng tôi. Lẽ ra tôi đi từ lâu mà vướng chúng nó ấy chứ. Bây giờ thì tiện việc rồi.

Những tiếng động mơ hồ, xa lắc vang lên trong đầu, Quế Anh nghe lời người đàn bà như từ bên kia một bức tường dày vọng sang :

— Tôi đã nói, khi ly dị, nên để các đứa nhỏ cho tôi, nhưng Hy không chịu, muốn nuôi chúng nó. Tôi cũng nhường, và thỉnh thoảng lại thăm viếng săn sóc thôi. Không săn sóc chúng làm sao được, tôi cũng đoán biết có ngày tương tự như thế này mà...

Quế Anh đứng phắt lên, mỉm cười :

— Vậy ra hai người trước pháp lý không còn liên hệ với nhau, thì những cái của nhà tôi... còn dính dáng gì tới bà.

Người đàn bà phe phẩy cái quạt :

— Hy không nói với cô về những cái nhà này à, cái ở, cái chơi, cái đãi đằng khách khứa... cô hưởng bao nhiêu năm mà không cần biết là của ai.

— Vợ hưởng của chồng, sao lại tìm hiểu nữa.

— Hy không có một cái nhà nào cả. Không có một thứ của cải nào cả. Lúc ly dị, thì tất cả những gì của tôi, tòa xử lại trở về là của tôi.

— Vậy ra...

— Phải, tất cả những nhà cửa này, chỗ khác, đất đai đều đứng tên tôi, từ trước khi tôi lấy Hy kia.

— Nhưng mà anh ấy sử dụng bao nhiêu năm nay, bà không lấy.

— Tôi lấy lại hết thì Hy không còn chỗ đi đứng, giao tiếp, nghĩa là không còn cái gì để làm phong cho chút địa vị có thể cầm cự được. Cô không thấy ở thành phố này, cần phải có một khoản bỏ băng ketch xù dù không thấm gì so với khoản đã vay ra, những áp phe lớn, những giao tiếp hạng nặng, những cửa cải trông thấy được, những thứ vốn liếng nào đó mới cũng có được một chỗ đứng nào hay sao. Tôi rút đi hết thì Hy chưa chắc đã còn chỗ đứng, còn chút địa vị kia để qua ngày tháng. Mà Hy không có không còn gì hết thì làm sao bảo bọc, ít ra là chút bề ngoài, cho hai thằng con tôi. Vậy cho nên tôi để cho Hy mượn hưởng những của cải của tôi mà không đòi điều kiện nào hết. Và lại, tôi cũng chưa cần những thứ đó khi chúng tôi bỏ nhau. Giấy tờ đứng tên tôi thì những bất động sản này, lúc nào tôi muốn lấy lại không được. Bây giờ thì Hy không còn, không ai giữ hai thằng con tôi, tôi lại đem chúng về với tôi. Còn cái nhà này, những cái nhà khác nữa, tất nhiên tôi cũng phải đứng ra mà thu xếp thế nào cho xong để còn đi ngoại quốc nữa chứ... Có lẽ tôi sẽ bán hết

những cái nhà này đi mua đất để dành sau này mấy thằng nhỏ lớn lên muốn xây cất sao tùy ý chúng. Còn cô...

Mọi sự đã ra như vậy... Và đúng như lời người đàn bà nói. Bây giờ thì mình không còn chỗ đứng nào trong cái nhà này thật. Và cũng từ trước, yên chí những của cải này thuộc về Hy, chưa bao giờ nàng nghĩ đến việc tậu riêng một chỗ nào phòng xa cho mình...

— Tôi cũng đã nghĩ đến trường hợp khó xử của cô. Tôi đề nghị thế này. Ít ra cô cũng đã nuôi nấng các con tôi lâu nay, và trừ cái việc vừa rồi đáng tiếc ngoài đường, cô chưa bao giờ xử tệ với chúng nó. Tôi đã nói từ đầu, tôi là kẻ biết điều và công bình mà, như tôi đã công bình đối với Hy với chính bản thân tôi, bây giờ tôi muốn thu xếp cho cô...

Quế Anh nhỏ giọng :

— Bà muốn làm cái gì để đền công tôi nuôi con bà ?

— Phải. Nhưng để lại cho cô một cái nhà thì bất tiện. Vì cô, Hy đã bị tai tiếng nhiều dạo sau này, bây giờ, nếu cô lại sử dụng những nơi chốn của người chồng chết để làm trạm du lịch của cô thì nhơ nhục cho chồng cô quá. Mà chồng cô lại là cha của con tôi. Chúng nó cũng sắp lớn, tôi phải giữ tiếng cho chúng nó.

Trong thâm tâm, Quế Anh phân vân tự hỏi vì sao một người đàn bà đã ly dị lại có thể chu đáo lo cho chồng, người đàn ông đã dứt liên hệ với mình, đời sống cũng như tình cảm, những đứa con với người đàn ông ấy, rồi lại là người vợ sau của người đàn ông đó. Vậy lý do gì họ đã ly dị, không phải là ghét bỏ, tai tiếng, hay một biến cố nào đó sao...

Người đàn bà liếc nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Quế Anh đoán biết nàng nghĩ gì. Bà ta cười dễ dàng :

— Chắc cô lại tự hỏi vì sao chúng tôi đã ly dị còn tử tế với nhau. Là vì không giống lý do mà cô định ly dị đâu. Cô là vì ý muốn riêng, vì ham muốn riêng, vì hai người khác nhau quá chừng, vì Hy không cung cấp những cái mà cô đòi hỏi nổi, về bất cứ phương diện nào. Cho nên cô phóng mình đi, quyết phá hủy. Còn tôi, tôi là một típ đàn bà khác hẳn. Tôi tham vọng, tự tôn, háo thắng, muốn hoạt động với tất cả đầu óc, vốn liếng và thời cơ mình. Còn Hy thì cần yên tĩnh, cầu an, chừng mực, hèn nhát... Tôi không chịu một đời sống như vậy. Tôi tù túng và hao mòn với cách sống bạc nhược của Hy. Với Hy, tôi đã không thực hiện được những chương trình mong muốn. Và nếu có thì tôi lấn át cả Hy, cũng là điều tai hại cho người đàn ông trước mặt xã hội. Cho nên chúng tôi ra riêng. Có thể thôi. Đã lỡ tới với nhau, hiểu ra là lầm đường, chúng tôi tìm cách xử sự cho êm đẹp để đừng phí phạm đời nhau, vậy thôi...

Người đàn bà ngừng nói, nhìn ra ngoài. Chiếc xe màu xanh vừa trườn vào trong sân.

— Ông chương chế tới. Ông ta sẽ trình bày các thứ giấy tờ cho cô xem để chứng thực lời nói vừa rồi.

Quế Anh đứng dậy :

— Tôi không cần xem cái gì cả.

Người đàn bà nhào người níu cườm tay Quế Anh giữ chặt trong tay mình.

— Ngay chiều nay tôi sẽ đi Đà Lạt đưa Hy về lo việc chôn cất. Ngày mai sẽ làm tang lễ trong nhà này, vậy tùy cô muốn ở lại hay đi ngay cũng được. Lúc này thấy treo những cái màn màu hồng đúng lúc tôi đang định làm đám tang, chóng mắt quá, tôi đã nóng nảy quá lời với cô. Bây giờ cô tùy tiện thu xếp đồ đạc và ra đi lúc nào thuận tiện.

Quế Anh dứt tay người đàn bà. Thà mụ ta mắng mỏ hay hung tợn, bạc đãi mình còn hơn, cứ cái lối ngọt ngào đong đưa này, mình đến điên mất, nàng nghĩ, dứt khoát đi ra cửa.

Ông chủ nhà khẽ vừa vào, mình lướt qua Quế Anh, thông thả đặt cặp da lên bàn, chờ người đàn bà ra lệnh.

Người đàn bà đứng lên, thông thả theo Quế Anh ra ngoài :

— Cô chờ một lát, tôi sẽ ký cái chèque cho cô. Nhưng không phải với số ba triệu đồng trong tấm phiếu thôi, sau này cô cần gì, cứ lại tôi, tôi sẵn lòng.

— Cám ơn bà, tôi không ăn xin.

Quế Anh bước nhanh xuống thềm :

— Kia, cô không lấy đồ đạc của cô đi.

— Ngoài quần áo, tôi cóc có thứ nữ trang nào đâu, bà cho người đốt giùm những đồ đạc tôi để lại là đủ.

Người đàn bà nhìn theo dáng Quế Anh lao đảo đi qua sân nắng, lăm bầm một mình :

— Mình đã thương tình muốn vớt mà không xong, tưởng làm kiêu được, cứ nghĩ ấy thì có mà đi làm điếm lúch sớm thôi,

Uyên đẩy cánh cửa sồ ọp ẹp, rón rén bước vào căn nhà tối om. Tiếng muỗi vo ve bốn bề vây phủ. Một thứ mùi ẩm mốc của đồ đạc lẫn với mùi khai nồng của nước tiểu trẻ con đọng thành vũng lâu ngày.

Uyên lên tiếng, thưa cô, cô đâu, con về đây.

Không có người đáp lại. Một lúc, rồi căn nhà sâu hút, tối om bỗng có tiếng chân chạy rầm rập từ đằng sau lại.

— Ô, mẹ về, mẹ về.

Tiếng reo vỡ ra cùng một lúc với chút ánh sáng loáng lên từ khung cửa nhỏ nào đằng sau mới được mở.

Uyên hoa mắt, chưa kịp nhìn một vật gì thì những ống chân, những cánh tay nhỏ xíu đã vồ lấy mình, quấn chặt như trăn.

Hai chú nhóc con của nàng đã sổng chuồng về đây từ hồi nào... Vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ được gặp cả bày con một lúc ngoài dự liệu, Uyên tíu tít ;

— Sao con lại về ở nhà bà Tham, còn cậu cả Dũng đâu, cả Dũng của mẹ đâu rồi. Phương nữa, Phương đâu, ai bế Phương của mẹ đi đâu rồi.

Có tiếng kêu to reo vui của Dũng từ nhà bếp :

— Ô, mẹ đừng làm ồn đề em Phương ngủ nào, nó khóc ra rả như ve suốt buổi chiều con vừa dỗ nín đó. Mẹ xuống giúp con cái này nào, nhanh lên, nhanh lên, sắp đói tới nơi rồi, ôi chao, nóng quá.

Uyên lôi tuột cả hai thằng con đang quần quít dưới chân xuống phía bếp. Trong căn phòng nhỏ xíu bằng cái tủ, tranh tối tranh sáng, thằng Dũng ở trần, mình cúi khom lóng cồng trên cái lò đất kê trên ghế đầu, một tay cầm cái khăn, một tay cầm đôi đũa đang cố sửa cho cái soong nằm ngay ngắn lại trên mặt lò.

Uyên sà lại bên cạnh con :

— Đề đấy cho mẹ, con nấu cơm à.

Dũng buông cái khăn và đôi đũa xuống đất :

— Giao hết cho mẹ đó, làm sao thì làm, con đi chơi liền đây, đề phục thù.

— Cái gì phục thù.

— Mẹ biết, con giữ em, nấu cơm như vậy từ hơn tuần rồi, không bước ra khỏi nhà.

Uyên bắc cái soong ngay ngắn lại trên trô rồi cúi nhìn vào chút gạo đặc quánh bên trong.

— Cái gì mà nát như như tương vậy, lại dẻo quánh.

— Nấu cháo cho thằng Song mẹ ơi, nó đau răng la um dùm, không chịu ăn cơm nguội.

— Thì cho em ăn cơm nóng, sao lại cơm nguội.

— Làm gì có cơm nóng, chỉ thứ này này.

Dũng vội tay lấy son com nguội khô róm trên bàn, phần com rời giữa nôi đã hết nhẵn, chỉ còn một khoanh cháy mỏng.

Uyên lắc đầu ngao ngán nhìn quanh khoảng bếp tồi tàn dơ dáy đầy ngập rác rưởi, ruồi nhặng và những chén bát áo quần dơ chưa giặt rửa.

— Tại sao lại như vậy, ai cho phép tụi bây ra trường.

— Bà Tham.

— Sao lại bà Tham.

Có tiếng khóc thét lên trên khoang gác gỗ xép đầu bếp. Phương nhìn lên. Trên nấc thang gỗ cao, đứa bé nhỏ xíu đang quay lưng về phía dưới, hai tay bám nấc trên cùng, hai chân quờ quạng nấc thang dưới tìm cách bò lần xuống.

— Trời ơi con ơi.

Uyên leo thót lên hết chiếc cầu thang ọp ẹp, nhắc bổng bé Phương trong tay, ẵm con xuống đất.

Bất hơi quen, Phương gục gặc quay đầu lại nhìn chăm chăm vào mặt người bế một lúc rồi đẩy mạnh ra, thúc hai đầu gối vào bụng Uyên, tụt nhanh xuống đất. Rồi ngúc ngắc nính náng như một con ngỗng trắng, cô bé nhỏ xíu đi lúm đúm về phía Dũng, hai tay đập đập vào nhau, đòi bông ;

— Phương, me đẩy mà, me về kia.

Bé Phương không nghe, dò dẫm lại bên lò lửa, chỉ tay về phía mùi gạo chín thơm ngát.

Uyên cúi xuống, ôm choàng con trong hai tay ém đầu nó vào vai mình, một tay vuốt sau khoảng lưng nhỏ

xíu lấm tấm mồ hôi, một tay vỗ vỗ trên mái tóc hoe hoe còn thơm mùi sữa tươi và phấn rôm sảy.

— Mẹ đây, mẹ đây mà...

Một lúc, bé Phương quay đầu lại, nhìn chăm hẳn vào mặt Uyên lần nữa, rồi như nhận ra, nó nhoẻn miệng cười, đôi môi hồng nhỏ xíu bập bẹ một tiếng và hai cánh tay bé bỏng lần này quàng cứng quanh cổ nàng không rời.

Uyên bế con ra nhà trước.

Ngồi xuống ghế, mặc cho lũ con tíu tít vây quanh, Uyên hỏi thằng Dũng dấp dờn :

— Sao con lại bỏ trường về đây. Con nói thật mẹ nghe nào.

— Bà Tham bà ấy vào trường xin tụi con thôi học về đây... Bà nói có thư của ba mẹ. Con cứ làm theo có biết gì đâu.

Tin Khang bị tạm giam để điều tra, các báo có đăng tiếp theo loạt bài Hy bị giết, bà Tham không biết gì hết, hay biết mà không cho lũ trẻ con hay.

— Con có biết tin ba không.

— Việc gì vậy mẹ.

— Không, ba đi xa ít lâu.

Nàng giấu con, định một lúc khác thuận tiện hơn rồi sẽ nói.

Thằng nhỏ ngồi dưới chân cào cào áo Uyên.

— Mẹ ơi, con đói quá.

— Con cũng đói.

Uyên tìm tờ giấy bạc hai trăm bảo Dũng chạy ra đầu ngõ xem có gì mua cho em ăn.

— Từ hôm mẹ đi đến giờ, con mới lại thấy tiền.

— Bà Tham đâu rồi.

— Bà ấy à, ngày nào sáng sớm đã đi tuốt luốt rồi, nhiều khi khuya mới về.

— Mà đi đâu.

— Đi đánh bài gì trong xóm. Bà thua hết tiền, về găt mắng om sòm.

— Tụi con không học nữa à.

— Học lúc nào được. Sách vở con thì hai thằng nhỏ này xé banh ra chơi hết. Con thì từ sáng bông em, làm hết việc nhà, rồi phải lo nấu cái gì cho tụi nó ăn. Bà Tham trước khi đi đâu, chỉ đề thí lại một mớ tôm tép và rau tương gì đó, không bao giờ đề tiền. Phải biến gạo thành cơm, và tôm thui thành đồ ăn. Còn con mắc nợ bà quán ngoài kia tiền sữa cho Phương. Bà ta đòi găt quá con không dám đi ngõ trước ra đường.

— Sao không hỏi bà Tham tiền, mẹ có gởi về mà.

— Con có đòi bà ấy nói tiền mẹ gởi, bà ấy đề dành sữa căn nhà sau, vì có tụi con nữa, ở thế này chật chội không nổi.

Uyên cảm tức rửa thẳm :

— Thật là khốn nạn, Khang gởi về một trăm ngàn, mẹ ta đề cả lũ con mình đói khát thế này, sông tiền đi hết. Lại bắt chúng làm đầy tớ.

Dững vừa tốt ra khỏi cửa thì có tiếng dép lép xẹp đi vào.

Cánh cửa mở ra. Bà Tham đẩy đà, mệt nhọc bước vào, đứng khựng người khi nhìn thấy Uyên giữa đám trẻ con. Uyên giữ bình tĩnh,

— Cô đi có việc về, con vừa xuống đây.

Bà Tham đơn đả, cầm cái quạt xua đàn muỗi bay tứ tán :

— Ủa, con đau nặng vậy mà lành về được sao.

Thảo nào, mụ ta tưởng mình sắp chết nên tha hồ hành hạ tội nhỏ, tưởng không bao giờ mình về gặp lại chúng mà.

— Con chưa lành, nhưng phải về, việc nguy lắm.

— Có chuyện gì vậy cháu.

— Nhà cháu bị giữ điều tra

Tưởng bà ta sẽ tỏ vẻ hoảng hốt, kinh ngạc, ái ngại dù là giả dối, nhưng bà ta đang chăm chú ngắm chiếc cầm thạch trên cổ tay Uyên, kêu lên như bắt được của :

— Thì ra cháu còn giữ được chiếc này, không có một chiếc thứ hai vào trong thiên hạ đâu, nước ngọc xanh rờn óng ả như thế. Ít ra cũng vài trăm ngàn.

Nhân chuyện tiền, Uyên hỏi luôn :

— Nhà cháu có gởi một trăm ngàn để cô lo hộ cho các chi phí của tội nhỏ ở trường.... cái ăn cái ở của bé Phương ở đây.

Bà Tham hươi tay một vòng, làm bộ thất vọng :

— Thôi đừng nói thêm buồn, học với hành gì, cháu thấy đó, trong nhà mọi điều có một tay cô thôi, nửa lo chạy việc suốt ngày, nửa bỗng bề triu tróm con Phương còn thì giờ đâu chạy ra chạy vào thăm tội nó trong trường. Mà không thăm thì cô lại nóng lòng sốt ruột ngồi không xuống. Các cháu đã gởi cho cô, cô xao lãng chúng lở ra có chuyện gì không hay thì lại ân hận cả đời, thà rằng con ruột cháu ruột cô thì cô cam chịu...

Uyên cười nhạt :

— Cũng may mà cháu còn về được, thành ra tưởng làm phiền cô lâu dài nhưng bây giờ vậy là yên.

Bà tham soen soét :

— Nghe nói anh Khang đã bán nhà rồi, nay mẹ con về ở đâu, chỉ bằng chật hẹp có nhau, con ở với cô tạm ít lâu đã.

— Cháu định đi thuê chỗ nào mấy mẹ con ở với nhau đề lo chạy chữa cho nhà cháu. Bao giờ anh ấy được về sẽ tính sắp đặt lại cách khác.

— Giữa Sài Gòn này, mấy mẹ con bơ vơ, ở riêng không được đâu.

Uyên lờ mờ đoán vì sao bà ta cứ năn nỉ mình ở cùng, nên nàng nói thẳng :

— Cháu đã tìm được chỗ thuê, và phải đặt cọc cho họ hai trăm ngàn. Cho nên cháu xin lại cô còn khoản nào trong số một trăm ngàn kia, sau khi trừ những tổn kém của các cháu nhỏ cả tháng nay.

Bà Tham cười giả lả :

— Chị nói chơi thì thôi, bán nhà sáu triệu bạc mà lại đi thuê một chỗ nhỏ xíu cho mấy mẹ con.

— Số tiền kia, nhà cháu thanh toán nợ nần hết nhẵn.

— Thì đã ai vay mượn gì anh chị đâu mà vội thoái thác khéo thế. Có điều...

Bà ta ngừng lại một lúc, tìm lời nói quanh :

— Có điều số tiền anh chị gửi về, vì tưởng là các cháu còn ở đây với bà lâu, sợ chật chội nóng nảy

tội nghiệp chúng nó nên tôi đã gọi thợ đến xây thêm căn gác đằng sau bếp.

— Dạ, nhưng như vậy là không phải xây thêm nữa.

— Càng đỡ tốn tiền của cháu. Thôi được, để cô nói người thợ trả tiền lại, chỉ cho hắn bớt chút ít đã mua lỗ cát vôi gì đó thôi.

— Nghĩa là cô đã đưa cả tiền cho người ta.

— Phải, thời buổi bây giờ, làm cái gì cũng phải đưa trước hết tiền mà còn không chạy việc nữa là. Không mất đâu, thế nào cô cũng lấy lại tiền cho cháu.

Uyên đứng dậy. Nàng biết đã đến lúc nói năng hay hặc hỏi gì cũng vô ích. Người đàn bà này đã nuốt trọng của thiên hạ bao nhiêu tiền theo cách đó, bây giờ tới lượt nàng nạp mạng. Đối phó cách nào cũng chỉ thêm bức mình và mất thì giờ mà tiền cũng không thể nào lấy lại được khi bà ta đã nường vào bài bạc và nợ nần ..

Thằng Dũng đã đi mua bánh về. Nàng bảo con gói ghém nhanh những áo quần sách vở của mấy anh em rồi một tay bồng bé Phương, một tay xách túi đồ đạc của bảy con nheo nhóc, Uyên thản nhiên ra cửa, sau khi lạnh nhạt chào bà Tham một tiếng chiếu lệ.

Người đàn bà dùng dằng như còn muốn phân trần điều gì. Nhưng Uyên đã đẩy thằng Dũng ra ngoài đường, giục con đi nhanh ra gọi một chiếc xe.

— Đi đâu mẹ, về nhà mình ?

— Không, ba con bán nhà rồi, mình về một chỗ khác.

— Có xa không mẹ.

— Không xa, không gần.

Trên xe từ Đà Lạt về, nàng đã đọc đi đọc lại những khoản rao vặt trên báo, và khi tới nơi, đáng lẽ đi thẳng về với con, nàng đã tới ngay chỗ cho thuê nhà, định bụng nếu thương lượng xong sẽ tới bà Tham bằng bé Phương thẳng ngay lại chỗ ở mới, không phải đi đi lại lại nhiều lần. Nàng đã đoán trước những xích mích có thể xảy ra giữa mình với người cô họ, cũng may mà mọi điều chưa đến nỗi gay gắt và khó chịu như nàng tưởng. Mất một khoản tiền, có thể thôi, để dứt khoát đi một liên hệ, thấy được thêm một nỗi đời, để từ đó trở về phần đấu trong cô đơn.

Chiếc taxi thả năm mẹ con Uyên xuống một con đường đông đúc xa thành phố... Con hẻm nhỏ và chật giữa hai hàng nhà cửa bần thiêu lộ nhô lồi lõm không đều ra lối đi xe người hỗn độn lai qua. Lũ trẻ chơi đùa bắn bụi tung toé lên khắp mặt mày người qua lại. Uyên vừa đi vừa đếm số nhà.

Người chủ nhà y hên, bằng lòng để nàng chồng năm chục ngàn tiền cọc ngay và đến ở tức thì tầng lầu trên. Khi đi qua căn phòng nhỏ phía dưới để lên lầu, bà chủ nhà đưa tay quất một cái vào bụng dưới Uyên, cười hăng hắc :

— Xẹp chứ bầu thì tôi kiêng đó nghe, mỗi tháng một trăm ngàn cũng không cho thuê chứ đừng nói là mười ngàn. Còn mấy ông nội nhỏ này, đừng nhảy lầu rần rần nghe con.

Uyên nói cho qua :

— Tụi nó đi học cả ngày, bà khỏi lo.

— Vậy tốt, này đừng ra lan can rớt xuống xe cán đó bây.

Dù sao bà ta cũng còn hơn những loại bà con như bà Tham, Uyên nghĩ, hăng hái bước lên hết khoản thang lầu tối om... Nàng đẩy cánh cửa độc nhất của tầng lầu hẹp. Gió mát đường lồng lộng lùa qua khung cửa sổ trước, quạt mát oán hờn và cực nhọc một ngày rã rời suy tính đa đoan. Uyên đặt bé Phương xuống đất, mở bung những đồng áo quần lôi thôi, thay đồ cho con. Nàng nhìn quanh, không một cái bàn cái ghế. Bọn thằng Dũng thấy sàn gạch bông lằng lẩy, nằm lăn kèn ra giữa nhà, đùa giỡn với nhau.

— Vậy là yên chỗ... Bây giờ Dũng trông em, mẹ đi có việc, và nếu được việc, sẽ mua nhiều thật nhiều bánh và trái cây cho các con. Nhớ đừng cho em ra ngoài cửa, Dũng đóng chặt cửa lại, chừng một giờ mẹ về ngay nhé.

Thoáng trong trí Uyên một con tính vội vàng. Số tiền Khang mang theo lên Đà Lạt, đã tiêu pha tất cả mọi việc hết, chỉ còn non một trăm nghìn. Hôm Khang bị bắt, nàng đã chia đôi, bảo chồng cất giấu đi một nửa, phòng khi phải xoay xở lấy một mình, nàng chưa tới kịp đề liên lạc, bới xách hay mua chuộc kẻ này người kia. Nài ép mãi, Khang chỉ lấy ba chục ngàn... Còn bảy, mà đã chồng tiền cọc nhà này hết năm, đưa trước một tháng, vị chi là sáu. Còn lại mười nghìn thì đã xe cộ mua sắm lặt vặt gần năm. Còn năm nghìn, với lũ con đông với Khang tội vạ, với nàng ốm đau, ngày mai không một hé sáng nào hy vọng... Chỉ còn một con

đường cuối cùng. Nàng tưởng chừng suốt đời sẽ không bao giờ có thể hé môi nhờ vả tiền nong một người nếu người đó không phải trong tình ruột thịt dù xa xôi cách mấy với mình. Nhất là những người đã từng qui chuộng và tôn trọng mình như một thứ giá trị nào đó ở ngoài đời sống thực. Nhưng không còn cách nào khác nữa. Nàng chỉ còn nghĩ tới một điều. Phải làm bất cứ cách gì, cho ta lành hẳn bệnh, cho Khang được tự do, cho các con đủ ăn, rồi mọi điều sẽ bắt đầu lại hết...

Nhưng khi xe thả nàng xuống trước tòa nhà to lớn nguy nga ở góc đường rộn rã xe cộ kia, khi buổi chiều chỉ còn vương vất một tí nắng trên kia đỉnh lầu chắt ngất, nàng cảm thấy e dè, hồi hộp trong một bối rối hoang mang không cùng. Nàng đứng rất lâu trước hai cánh cửa kính lớn, cạnh người gác nghiêm trang như tượng gỗ, mở ví cầm tấm thiệp đọc đi đọc lại bao nhiêu lần như một chương sách kinh rắc rối. Một người đàn ông sang trọng ung dung đầy cánh cửa xách cặp da không hề bước vào. Uyên lấy đà, không còn suy nghĩ, nhắm mắt bước theo cánh cửa còn mở sau người đàn ông kia...

Cái thang lầu bóng láng xoáy ốc. Mùi thơm của máy lạnh ngày xưa quen thuộc. Những bộ salon da đắt tiền kê khắp những phòng khách rộng thênh thang.

Đã chú ý, nếu người ta về rồi, mình sẽ không bao giờ còn can đảm trở lại lần thứ hai, Uyên nghĩ, cố bước nhanh lên hết thang lầu. Người thư ký phòng tiếp khách nhã nhặn hỏi tên họ để ghi vào giấy tiếp kiến...

Nàng lấy bút, ghi vắn tắt hai chữ Kim Uyên vào màu giấy in sẵn, giao cho cô ta.

— Xin mời bà vui lòng ngồi đợi, ông chủ tôi đang có khách.

— Vâng, tôi sẽ đợi. Nàng ngồi xuống chiếc ghế lè đặt ở góc trái gần cửa ra vào, cảm tưởng mình ở nhà quê lần đầu lên tỉnh lớn, đang mang theo cả đủ giày áo mũ cồng kềnh, tìm gặp một người bà con họ xa làm lớn đã từ lâu không nhìn thấy nhau.

Không biết bao nhiêu thì giờ qua đi như thế, trong tiếng đánh máy lóc cóc đều đều của những người thư ký làm việc phòng bên, tiếng thở nhẹ và đều của một người nào đó, và tiếng chuông điện thoại reo lên thỉnh thoảng từ một phòng nào kín cửa im hơi.

— Thưa bà, ông chủ mời bà vào. Cô thư ký nói.

Uyên thả tờ báo cầm hàng giờ không đọc một chữ theo cô thư ký đi suốt dãy hàng lang vắng lặng dài thăm thẳm lát thảm xanh non. Rồi cánh cửa phòng nào mở ra, đóng lại. Tiếng quen thuộc của một người đàn ông dịu dàng, ân cần, vỡ ra trong trái tim ngừng đập của Uyên :

— Đúng như tôi mong cầu, hôm nay bà đã đến. Xin mời bà ngồi đây. Rất tiếc đã để bà chờ quá lâu, vì người khách hẹn trước kia, việc giấy tờ quan trọng lắm.

Uyên nhìn lên. Vẫn như hôm nào gặp lại lần đầu ở bàn tiệc, người đàn ông có tên là Luân vẫn điềm đạm, dăm thắm, ung dung trong căn phòng sang trọng và lộng lẫy vào bậc nhất của những phòng làm việc tại Sài Gòn.

Luân đòi bàn giấy, ngồi đối diện Uyên trước chiếc ghế da nhỏ.

— Tôi đã theo dõi báo chí về vụ ông nhà. Cũng khá rắc rối nhưng còn có cách gỡ được, tôi định xin bà chi tiết để lo vụ ông nhà, nhưng mà không biết nhà bà ở đâu.

Trời ơi, ngày mai con ta không có ăn, ta không có tiêu, và Khang, Khang cần trăm nghìn thứ để tìm lại được đời sống, mà hắn ta lại đòi chi tiết, đòi gỡ, đòi giúp... Mình phải nhập đề sao bây giờ.

Luân nhìn xuống tấm thảm dưới chân, có vẻ đắm chiêu :

— Những lời khai của xừ Hoạt ác hại quá. Hắn có vẻ giỡn chơi, có vẻ dừng dừng mà không ngờ lại như có âm mưu gì đó. Lẽ ra, Hy bị giết thì hắn bằng lòng mới phải, sao lại tìm cách lôi thủ phạm ra...

— Ông chỉ mới nhìn bề ngoài sự việc. Hắn chỉ thích Hy bị giết nếu hắn thích vợ Hy. Nhưng hắn hết thích vợ Hy thì...

— Thì thôi chứ can có gì vụ này.

Uyên nói thản nhiên một sự thật :

— Hắn không ưa nhà tôi.

— Tại sao. Vô lý đến thế, ông nhà có liên quan gì tới hắn.

— Xem như ông là người thân, tôi mới nói, từ trước giờ Hoạt không bao giờ đề ý đến tôi hoặc loại đàn bà như tôi. Nhưng trước loại đàn bà như tôi, Hoạt có mặc cảm. Không thích thì ghét. Nói trắng ra là Hoạt muốn Khang bị hại để tôi tàn tật đi xem có còn giữ gìn, kiêu cách, cao ngạo được nữa không.

Luân mỉm cười. Một nét tươi vui phủ lên khuôn mặt nghiêm trang đạo mạo của Luân :

— Tôi hiểu rồi. Có thể còn hơn như vậy, đầu tiên thì hẳn là người bị nghi nặng hơn cả, vì là tình nhân của người vợ, vậy mà chỉ một câu của hẳn khi khai ở bót, thay đổi ngay tình thế, hẳn hỏi lại người thẩm vấn, tôi là kẻ thứ ba, các ngài nghi là thủ phạm, giết người để chiếm đoạt vợ người. Sao lại không nghi tới kẻ giết người đã chiếm đoạt vợ mình .. Bà hiểu là hẳn nói lời đó, hẳn hỏi như thế nào và bọn điều tra phăng ra những điều giữa bà và Hy, với sự tố cáo trắng trợn của cả Quế Anh nữa. Thế Quế Anh không yêu thương gì người chồng, sao lại ráo riết tố cáo ông Khang làm gì.

— Nó ghét tôi, và muốn tôi bị tước đoạt hết mọi chỗ đứng. Không phải ghét mà ganh thì đúng hơn. Nhưng ông biết những tin tức đó từ đâu.

Uyên khép hai bàn tay vào nhau trên vạt áo. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy mình bé bỏng, bơ vơ, và trước một người có thể dẫn dắt giúp đỡ cho mình. Nàng nhìn lên Luân, như đứa em gái nhìn người anh cả đang thì ân với mình, dịu nhẹ nói :

— Tôi biết là ông muốn giúp tôi, nhưng có cách nào trả ơn ông...

— Nếu bà biết, chính điều được giúp bà, nói cho đáng chứ thật ra thì có gì đáng gọi là giúp đâu, làm cho tôi cảm thấy sung sướng, không hiểu vì sao. Tôi trước nay vẫn thế, giúp ai được điều gì, hay làm được việc khó khăn nào là tôi sung sướng. Huống gì đối với

bà, tiếng hát đã nuôi dưỡng một thời đẹp trong đời tôi. Cho nên, điều đó cũng chỉ do lòng vị kỷ của tôi thôi.

Thấy Uyên có vẻ lúng túng muốn nói điều gì. Luân nói luôn :

— Lúc này bà nên đề tâm lo nghĩ cho ông, săn sóc các cháu, và nhất là sức khỏe của bà, còn thì không phải tính toán lo âu gì về những việc khác, như tiền bạc chẳng hạn. Sau này rồi sẽ liệu. Tôi thì tiền bạc có cũng đề đấy, chẳng thêm hay bớt gì vào đời sống tôi, và chính vì thế, đồng tiền mất hết nghĩa lý và giá trị của nó... trong lúc ấy thì một khoản tiền, sẽ dẫn bà qua hết khúc quanh, sẽ làm sáng tỏ nhiều vấn đề liên hệ tới cả một đời người, và cũng như còn bao nhiêu người khác bây giờ như bà, có thể sống chết vì một khoản tiền nhỏ không thể vay mượn hay kiếm ra, tiếc thay là tôi không thể biết tới và giúp đỡ. Vậy nếu tôi làm được cái gì, xin bà một điều là đừng ái ngại, hoặc đừng nghi hoặc gì về những điều tôi làm. Tôi không phải là loại Hoạt. Cũng như bà không phải là người có thể mua chuộc được, bằng tiền bạc hay tình cảm, hoặc bất cứ thứ gì khác.

Giọng Luân nhỏ và ấm, chìm dần trong im vắng của gian phòng kín cửa rộng mênh mông .. Uyên rung rung nước mắt nhìn xuống mũi giày. Còn một thứ có thể mua chuộc được tôi, đó là lòng tử tế, không thể tìm đâu trong đời sống này, lòng tử tế vô vị lợi, thánh thiện và trong sạch. Nàng nói thầm với chính mình, và qua làn nước mắt lung linh, mơ hồ thấy Luân nhắc ống điện thoại gọi một người. Một người đàn ông lễ phép

đẩy cửa bước vào. Luân nói nhỏ, người đàn ông nhanh nhẹn lui ra, một lúc sau bê vào một xấp giấy tờ, và một tập chi phiếu.

Rồi hắn lại lảng lạng lui ra, không nhìn tới người khách của ông chủ

— Bà cho phép tôi mở cho bà một trương mục nhỏ. Chỉ năm trăm ngàn thôi. Gần hết, tôi sẽ thêm vào đó, và cứ như thế, sau này ông Khang sẽ trả lại tôi, còn bà thì ngày xưa kia, bà đã trả cho tôi, bằng tiếng hát của bà.

Uyên ngần ngợ cầm tập chi phiếu trong tay. Nàng hỏi như trẻ con hỏi người lớn về một viên kẹo ngon :

— Thưa, như vậy tôi có thể lấy tiền được.

— Vâng, bà muốn lấy bao nhiêu và lúc nào cũng được với điều kiện là bà chỉ trả lại tôi sau khi ông ấy bình thường như mọi người, bà lành bệnh, và cả hai ông bà gây dựng lại cơ nghiệp mới. Lúc nào rảnh bà ghé chơi. Bây giờ bà xuống dưới kia lấy tiền, và về sớm với các cháu.

Có một lần, cách bao nhiêu năm về trước, trong lúc mang thai thằng con thứ hai, quá túng thiếu và khổ nhục vì Khang, Uyên đã một lần nuôi ý định tự tử. Tự tử để từ chối đời sống xa lạ, lạnh lẽo, xua đuổi mình ra khỏi tất cả những cái mốc bám víu, những nơi nương tựa mong manh nhỏ bé nhất, tước đoạt hết cả sự sống và chút hạnh phúc hèn mọn nhất cả một người đàn bà đáng lẽ được hưởng. Vậy mà một buổi chiều đi làm về, trên chuyến xe đồ đông nghẹt người, một bà già lụm khụm đã đứng lên nhường chỗ cho nàng ngồi để đảm bụng khỏi bị động thai. Nàng đã chảy nước mắt như

chiều nay sau khi Luân khép lại sau lưng nàng cánh cửa phòng từ ái... Ít ra giữa biển đời mông lung còn một hòn đảo nhỏ, dù chơ vơ, dù xa lạ vô cùng. Bây giờ thì nàng không nghĩ tới những tối ám những đe dọa nữa. Mình sẽ phục hồi lại quyền lực và đời sống, bằng sự tử tế của Luân. Tử tế hay chỉ là sự đánh thức những rung động về tình người và lòng đời trong con tim bao nhiêu năm đầy dẫy hận thù sắt đá của mình.

Uyên tựa mình vào quầy, dở chi phiếu, nắn nót viết hàng chữ hai chục nghìn ít ỏi... Đủ sắm sửa ít đồ đạc cho các con trong ngày mai, ở căn nhà mới thuê. Rồi mình sẽ làm việc, bất cứ gì, với sự nâng đỡ ngày hôm nay của con người đời còn sót lại cuối cùng, và sẽ trả lại số nợ này dần dần cho Luân. Trong lúc đứng chờ lấy tiền, Uyên mơ màng đến một chùm nho đỏ mọng sẽ ghé chợ trên đường về mua cho bé Phương. Chùm nho mơ tưởng đã từ bao nhiêu năm nay không bao giờ mua nổi cho con trong bất cứ một khoản tiền nào kiếm được.

Trong nhà đi ra, hai tay trống trơn, không một thứ đồ đạc, một món tiền nào ngoài cái xắc tay mang theo thường lệ, Quế Anh đứng trên lề đường, ngẩn ngơ nhìn về hai phía, phân vân không biết đi về hướng nào. Nàng thoáng nghĩ đến việc trở vào lấy xe. Nhưng từ khi người đàn bà nói đến những điều bất ngờ kia, bao nhiêu ý nghĩ cũ đều tan biến như mây khói trong tâm trí nàng. Nàng chỉ nghĩ tới mỗi một điều, mình không còn trông cậy vào bất cứ một thứ của cải nào ngoài chính xác thân mình còn lại. Hãy mang xác thân kia tới nơi nào nó phải tới và dừng lại, chịu đựng hay nhận hưởng, nơi đó, những gì đời sống cuối cùng dành lại cho mình. Với người đàn bà, nàng không còn biết đối phó cách nào hơn là im lặng, vờ khinh khỉnh lạnh nhạt đấy nhưng trong thâm tâm, nàng công nhận người vợ cũ của Hy quả là có lòng nhân từ đi đôi với một bản lĩnh khắc

phục đối thủ thật cao cường. Nàng cũng biết không lấy bất cứ thứ gì mang theo chỉ là thiệt hại cho mình, và có lúc sẽ hối hận vì sự ngông cuồng kiêu căng chốc lát kia. Nó không thỏa mãn gì lòng tự ái cay cực đối với hoàn cảnh bề bàng bất ngờ. Nhưng mà là mất hẳn tất cả những gốc rễ lớn nhỏ đã ăn sâu vào đời sống. Bây giờ, một mình trên lề đường, ra ngoài hẳn tất cả mọi tương quan với đời sống cũ, nàng tự thấy là không còn chút may mắn hay quyền lợi nào để có thể bám víu lấy những tháng ngày huy hoắc qua. Và chỉ còn cách tìm đường tới một nơi nào đó.

Nàng nghĩ đến Hoạt. Đến những người như Hoạt, sau Hoạt, và kết luận hãy đến với Hoạt, tìm lại nỗi vui thú nóng bỏng vừa tận hưởng, rồi thì tới đâu hay đó. Nàng chưa biết hay chưa dám nghĩ tới những sự thật nào khác sau thú vui, sau một lần đục khoét thân xác mình cho cuộc vui của một kẻ bạc tình. Nàng cố không nghĩ đến những điều xấu xa về Hoạt. Và tiếp tục bám víu lấy ý nghĩ, như người chết đuối chỉ vớ lấy một cọng rêu non, sở dĩ Hoạt tán tỉnh người đàn bà áo đen hay bất cứ một màu áo khác, trước mặt mình và làm vẻ lạnh nhạt với mình, là chỉ để nuông chiều những ghen tức có lợi cho sự đam mê của mình mà thôi. Hay đó chỉ là cách người đàn ông khắc phục, chế ngự những thứ đàn bà thuộc loài ngựa chứng như nàng.

Bỗng dưng, trong một phút tỉnh cờ, nàng chợt thấy xấu hổ, tủi cực, vì chỉ trong phút tỉnh cờ nàng mới nghĩ đến hai đứa con nàng bây giờ đang gò nuôi. Hai đứa con của nàng và Hy, chỉ được về nhà mỗi cuối tuần, và

từ khi nàng đi Đà Lạt thì chúng nó bị nhốt tù nơi nhà nuôi trẻ không ai thăm viếng... Nàng tự nhủ đề nguôi ngoai với nỗi ân hận dấy lên dữ dội trong lòng, bây giờ ta không có không còn gì hết. Ta một mình đương đầu với trăm điều rắc rối khó khăn đây. Yên thân mình, mình sẽ đưa con về, sẽ đền bù cho chúng nó, con nó còn cả một đời dài, còn mình thì sắp sửa tan hoang, tàn lụi rồi...

Lên xe, Quế Anh đến thẳng nhà Hoạt. Bà vú già ra mở cửa bảo ông chủ hôm nay không về nhà.

— Vậy ông đi đâu, bà biết không.

— Dạ không, ông có bảo đừng làm cơm tối, tối nay ông mở tiệc.

— Thường thường thì ông dự tiệc ở đâu.

— Dạ, ở một tòa nhà riêng bên Tân Định. Nhưng hôm nay hình như ông có việc gì vui và mời bạn bè tới nhà hàng gì lớn nhất có ca nhạc đó.

— Thế à.

Bà vú già uể oải bỏ mặc Quế Anh đứng đó, quay vào, đóng cổng lại. Lần cuối cùng gặp nhau ở Đà Lạt, nàng đã hỏi bao giờ về lại Sài Gòn, gặp nhau ở đâu thuận tiện nhất, Hoạt đã trả lời thật lơ đãng, lửng lơ:

— Tôi đang bận nhiều công việc mới, không biết là sẽ nhất định ở đâu vào lúc nào. Lúc nào cần gì, em cứ đến, không chỗ này thì chỗ khác, còn thiếu gì dịp gặp nhau mà.

Trong cách nói của Hoạt, nàng hiểu, hương tình đã nhạt phai, và người đàn ông đã tách thuyền sang bờ bến khác.

Bây giờ chỉ còn những bước chân gượng gạo, ở

đường cùng. Không còn nơi nào khác. Không còn cách nào khác. Mà dù cho không giữ lại được Hoạt cho mình, nàng cũng sẽ chỉ làm người tình hờ, nhưng vẫn tới lui những tiệc tùng, tiếp tân, trong khung cảnh Hoạt, một ngày kia rồi cũng sẽ dính vào một Hoạt thứ hai, thứ ba nào đó. Nàng cảm thấy nhục nhã, tồi tệ với ý nghĩ kia, nhưng mà rượu nồng đã quen, thuốc thơm đã ghiền, tình hoang đã ngấm, nàng không thể tìm một nơi nào yên tĩnh, an phận một mình trải qua tháng tháng ngày ngày tăm tối, buồn thiu... Thà chết đi còn hơn không bao giờ còn có một người thương yêu, đón tiếp, ca tụng mình trên đời này nữa.

Nàng ghé lại nhà một người bạn gái, ngồi cho qua buổi trưa, trong lúc người chồng đi vắng. Người bạn tiếp đãi nàng ân cần, niềm nở và cho rằng, Quế Anh lang thang như người mất trí, vì cái tang bất ngờ đau đớn của Hy. Quế Anh cũng cố đóng cho xong màn kịch, chỉ đề lân la tìm cách hỏi vay tạm người bạn một khoản tiền. Nhưng khi mở môi về tiền nong, người đàn bà đã nhìn xuống ngón tay trơn không một vảy hột xoàn của Quế Anh và đôi sắc mặt, lạnh nhạt nói, bao nhiêu tiền đã đóng cả vào ngôi biệt thự mới mua, cả đến tiền trước bạ cũng chưa chạy đủ. Rồi nào là nợ nần, nào là con đau, là chồng vừa đi ngoại quốc. Đại khái chỉ là những kiểu từ chối tương tự.

Chán nản, Quế Anh lại ra đường, gọi xe, đến rạp chiếu bóng lớn, để qua buổi chiều. Một phim của Vadim, người đàn bà ngoại tình cuối cùng điên dại ngồi ngẩn ngơ trong một căn phòng trống trải, không còn nhận ra

gì những vết tích xưa nơi chính mình, nơi người khác... Một kết thúc im lặng, bất ngờ, buồn bã, tan hoang đầy kịch tính. Nàng ngồi chết đĩnh trên ghế nhìn hình ảnh người đàn bà kia. Đèn đỏ lên, khán giả ào ào ra. Rồi đèn lại tắt, những hàng ghế lộ nhỏ đầu người trong bóng tối, phim bắt đầu lại. Nàng nhìn trên trời màn ảnh và tự hỏi mình là nhân vật trên ấy hay nhân vật trên ấy chính là mình. Tưởng chừng như nụ cười trên đôi môi ngần ngơ kia là của mình. Mái tóc ướt nước lê thê kia là của mình. Và hai con mắt thất thần sững sốt kia cũng là hai con mắt mình đang nhìn về vũng tối vây quanh. Trong khi cuộc đời vẫn tiếp tục những màn kịch bi hài, những tiệc tùng tươi vui, những ngựa xe nao nức...

Khi ra đến ngoài thì đêm đã xuống tự bao giờ trên những hàng đèn xanh đèn đỏ phổ vui. Tiếng nhạc vang vang rộn ràng đâu đó. Nàng cảm thấy đói, nhưng cổ họng khô thắt, ruột gan trống rỗng cồn cào như xát muối, không còn nghĩ tới việc ăn uống. Hình như Sài Gòn đang thứ bảy. Thiên hạ dập dìu nô nức kéo nhau về những con đường lớn, với sức nức mùi hương, với huênh hoang sắc áo. Quế Anh nhìn xuống mình, đôi giày đầy bụi vàng ngàu, cái váy đầm nhàu nhò bẩn thỉu, mái tóc rũ rượi chảy xuống bên vai. Những ngón tay ngón chân chừng như xám và khô quắt, nham nháp một thứ mồ hôi bẩn thỉu. Chưa bao giờ nàng cảm thấy ở mình một tận cùng bệ rạc và xấu xí như vậy. Bao nhiêu vẻ rực rỡ gắng gượng tô điểm từ buổi sáng đã trôi theo những giọt mồ hôi, những vết bụi đường. Bây giờ chỉ

còn là con đàn bà trơ trọi, xấu xa thô. Nàng đi quanh quẩn như người mất hồn, kinh ngạc nhìn thấy mình lạ bóng trong gương những nhà hàng lớn, theo dấu những tiếng nhạc rớt từ lầu cao xuống. Bỗng dưng lòng nàng dội lên một ý muốn dữ dội, thiết tha, làm thế nào để gặp lại được Hoạt và cùng với Hoạt, tối nay, ngồi nghe nhạc ở một nơi nào đó. Rồi trở về với nhau, và...

Quế Anh choáng váng với nỗi mong muốn đột ngột và nóng bỏng như lửa đốt. Lò mò thoáng hiện về những buổi chiều với Hoạt trên lũy đồi cỏ xanh vắng ngắt không người. Những xúc động chín muồi, nóng hổi còn gợn gợn buồn bã thật da này hồi tưởng... Trong cuộc tình, Hoạt không bao giờ tỏ ra chỉ là một tay chơi sành điệu đang làm chìm đắm một đàn bà muội mê. Mà như một người yêu say đắm, si ngậy, nhận và cho trọn vẹn đầy đủ thứ của cái tình yêu trời cho ở mỗi người... Hoạt yêu cuồng dại, tận tụy nhưng lại rất gió bão, rất say sưa, đến nỗi tưởng chừng sau cơn yêu, đất trời rã tan không còn gì xung quanh nữa. Nhưng mà rồi lại lạnh phắc, đứng đưng, thờ ơ, làm ray rứt xót xa và nhớ nhung bản khoăn khi tay rời tiếng vắng người trở về lẻ loi một mình. Như những lần Hoạt đến, ngang nhiên, quyền thế, với Quế Anh trong ngôi nhà bốn bề rêu phủ hoa leo kia. Hoạt đã tới, chiếm cứ, lừng lững, phủ trùm, như đi trở về nhà mình, tìm tới người đàn bà hoàn toàn của mình, cho người đàn bà quên hẳn người đàn ông là kẻ lạ, ngôi nhà không là khung cảnh của riêng mình, và

cuộc tình chẳng qua chỉ là một thú vui bộn bề mây khói mà thôi...

Từ hôm Hy lên, nàng không gặp lại Hoạt. Rồi biến cố xảy ra làm cách biệt những người bên này và bên kia bờ đòl đã sẵn vực sâu. Hoạt đã bỏ mặc, cố ý hay thần nhiên bỏ mặc, Quế Anh với nỗi bối rối quá lớn oà ngập tới như nước lụt ngày Hy nằm xuống... Không còn gì sau cuộc thăm vấn. Nàng nghe Hoạt cười nói thần nhiên trả lời nhà chức trách những chi tiết giữa nàng và Hoạt, như kể chuyện của một thứ người nào ô trọc và thô bỉ vô chừng. Như không có gì đáng kín đáo, giấu che, nâng niu, trân trọng hết. Hoạt chỉ cần cho người ta hiểu mỗi một điều, Hoạt tới với Quế Anh, vì Quế Anh đã tới với chàng, với người đàn ông. Không phải là một quyến rũ, chiếm đoạt, khó khăn đến nỗi phải nghĩ đến cách thủ tiêu trở ngại là người chồng. Trắng trợn và xác đáng như thế đó... Vậy mà Quế Anh đã im. Đã yên. Và không hề cảm thấy chút oán hờn nào đối với Hoạt. Lẽ ra thì căm hờn, ghê tởm, lánh xa. Nhưng không. Đám mây mù đã tới, lôi cuốn người đàn bà vào cơn mê, nàng chỉ còn biết nghe theo tiếng gọi của yêu mê mù quáng...

Buổi sáng, nàng đã nghĩ làm thế nào để chiếm đoạt lại Hoạt trong tay những người đàn bà khác, rồi thì dùng Hoạt như một thứ bàn đạp để làm lại những đồ vỡ và tan hoang của mình. Bây giờ thì không phải nữa. Nàng thẳng thốt nhận ra một điều, là nàng cần tới Hoạt, không đòi hỏi một điều kiện nào cả. Miễn là có và yêu Hoạt. Rồi thì ra sao, mọi điều, không cần biết tới.

Một người nào từ trong một khung cửa đèn sáng đi ra, hấp tấp tạt vào mặt Quế Anh. Nàng lùi lại né tránh và nhận ra khung cửa quen thuộc của nhà hàng có ca nhạc buổi tối thỉnh thoảng vẫn mời khách khứa bạn bè với Hy tới ăn uống. Tầng dưới là ăn uống, tiệc tùng, tầng trên là trình diễn, chỉ dành một số bàn ăn cho khách nào đặc biệt có đặt trước.

Đoán chừng Hoạt sẽ tới đây, Quế Anh lảng lảng bước vào trong cửa, với linh tính một gặp gỡ bất ngờ... Bỗng nàng nghe hai người đi cạnh cùng chiều hỏi nhau :

— Sao anh chàng hôm nay dờ chừng lại muốn nghe ca nhạc với bồ mới, hẵn thì cần nhạc nhiếc gì đâu.

— Có mục lạ mà.

— Gì vậy.

— Không phải Hoạt đến đây vì lý do ấy không, moa cũng chỉ nghe tin loáng thoáng, không biết chắc chắn một thần tượng cũ trở lại hát trên lầu hai.

— Không nghe quảng cáo gì hết, ai vậy.

— Để rồi xem.

Mấy người kia đi qua cánh màn đỏ, lẫn vào trong bóng tối mờ ảo của căn phòng bập bùng tiếng nhạc... Quế Anh tìm một chỗ kín đáo, có thể nhìn thấy cả sân khấu hình vòng cung, và tất cả những bàn ăn phía dưới.

Trong bóng tối mờ ửng ánh đèn đỏ thắm, lơ nhố những đầu người ngồi sát nhau nhìn lên sân khấu chờ đợi, ban nhạc chơi vài bản dạo khởi đầu chương trình một lúc rồi đèn trời màu hồng tươi sáng rõ với cánh màn bên phải lay động và người giới thiệu chương trình bước ra. Loáng thoáng trong những tên ca sĩ, Quế

Anh nghe một tên nào quen quen, cái tên vẫn thường nhớ gọi nhắc tới thường xuyên nhưng trong tâm trí bập bùng bây giờ không còn nhận ra là ai nữa. Nàng đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Về phía trái, một dãy bàn sắp thành hàng dài, trình bày lộng lẫy, với những khăn ăn và bông hoa, rượu chờ đợi một nhóm người sắp tới. Lòng nôn nao, Quế Anh cười với khoảng bàn trống không bên ấy, chắc chắn là bàn dành sẵn cho Hoạt. Và Hoạt sẽ tới, bây giờ...

Những cô ca sĩ lần lượt hát những bài đêm dưới đèn màu đổi sắc luôn luôn. Chưa vào khuya, tiếng hát lạnh lẽo, lạnh nhạt; rạc ròi giữa những tiếng ồn ào cười nói của đám người chỉ mượn phòng trà làm khung cảnh cho những việc riêng tư. Nhưng rồi những tiếng ồn ào nín bặt. Ánh sáng chuyển sang màu tím xanh biêng biếc khóa trùm sân khấu in hình một bóng người mảnh mai, xa lạ, chơi vui trên bục gỗ.

Tiếng người giới thiệu từ trong màn vọng ra :

— Mười năm trước, những người sống đêm đã say mê, khao khát tiếng hát của một thần tượng. Thần tượng đó đã giã từ sân khấu, đèn màu, để đi tìm đời sống khác. Bây giờ tiếng hát sẽ trở về với đêm, và chúng ta sẽ thưởng thức lại, giọng ca của...

Hai chân như dán chặt trên bục gỗ, thân thể cứng nhắc nặng nề như mang nặng từng khối đá, bốn bề xa lạ, lạnh lẽo, trơ trọi vô chừng, Kim Uyên của mười mấy năm xưa cũ trở về, đứng đó, im hơi. Những tiếng hát đồng trang lứa ngày xưa đã vắng im, vĩnh viễn. Chỉ còn lại mình, mỗi một mình mình. Hát. Chỉ để có tiền. Hai

trăm ngàn mỗi tháng. Cái giao kèo chưa ký, nhưng khoản tiền nong ghi trong đó sẽ như thế. Đủ để trang trải những chi tiêu và nợ nần. Mà mỗi đêm có mấy bài đã thuộc, đã quen. Cứ đứng, coi người dưới kia như bãi cỏ, và hát... Hát đi Uyên, bằng bất cứ cách nào thích nhất. Mặc đám đông. Mặc phê bình. Mặc tất cả mọi điều xung quanh. Nàng nghe mình tự do dành.

Dưới kia, người ngồi vây quanh những dãy bàn ghế san sát nhau đã đông nghẹt. Họ tới từ bao giờ... Từ đâu, không biết. Như một lũ quỷ ma xuất hiện bất thần từ bóng tối. Họ đang nhìn ngấm, trông lên. Chỉ một phía. Và đợi chờ. Hai trăm người đợi chờ một điều gì từ mình, Uyên nghĩ, và chờ đèn đỏ màu.

Rồi thì ánh sáng hồng như một đợt chớp bỗng xé toang màu tím sẫm âm u của gian phòng tràn ngập hơi người và thuốc lá. Nàng nghe như có một thứ âm thanh chỉ nghe lắng bằng cảm nhận âm thầm, vỡ oà ra bên bờ trí óc lao xao, và dưới kia, quanh những chiếc bàn, những hàng ghế, từng khuôn mặt người nhấp nhô hiện lên, như trời hắt từ một đáy hầm sâu chưa bao giờ ngó thấy. Tiếng nhạc choáng lên một khúc dạo huyền não tung bừng, như đón rước một lễ vui nào. Nhiều tràng pháo tay vỡ ra. Nhiều tiếng kêu gọi. Tiếng huýt gió. Và hình như trùng trùng điệp điệp những âm thanh ma quỷ khác vút tới mặt mũi tóc vai nàng như từng dùi lao nhọn vát. Rồi tiếng động âm ỉ vỡ thành tiếng kêu gào la hét bừng bừng. Họ kêu tên những bản nhạc yêu cầu. Họ nhắc nhở những lần đi hát xưa. Họ nói tới Uyên, Kim Uyên một thời vàng son đã mất.

Nàng buông thông hai tay dọc theo chiều dài thân thể bất động, hai mắt mở to nhìn xuống trần trời đám người ồn ào dưới kia bực gỗ.

Không còn nhận ra một khuôn mặt nào hao hao những hình bóng cũ. Họ đã khác. Đã lạ. Đã xa. Từ cách cuộc. Dáng dấp. Cử chỉ. Giọng điệu. Và tất cả mọi diễn tả khác. Những mái tóc dài không phân biệt con trai con gái. Những chiếc áo văn vận đủ màu lố lằng. Những thứ trang sức rồn rảng xích xiềng. Những khuôn mặt diêm trang diêm dúa. Những đường nét không còn diễn tả một thứ cá tính, tinh thần, hay ít ra, không phân biệt được cái giống giữa người này và người khác nữa. Họ ngồi đó, hau háu hai mắt, lúc lắc thân hình, quờ cào tay chân, như một đám người say thuốc vừa đã nư một cơn ghiền no nê. Như một đám lên đồng tập thể đang lầm nhảm những lời hồn ma nhập xác. Như một thứ hình nộm vô thức được điều động bởi những bàn tay vô hình nào trong góc xó âm u.

Có gì trong đám đông kia không. Tình yêu. Tình thần. Tâm hồn. Vẻ đẹp. Không. Không có gì hết. Không có gì ngoài sự chán mửa ngật ngừ biểu lộ trên hai vai lừ đừ, rung rầy, vẻ mê man ngái ngủ trong hai con mắt mất thần, một ham muốn mệt mỏi và dễ dàng trong khoé môi im. Ngày qua, tháng qua trong những sự sạo, kiếm tìm rời rã. Và ngoài kia, ngoài kia những con đường phố khuya là những vòng dây kẽm gai, những tầng lính gác, những kiểm soát, những pháp phòng đe dọa thường xuyên trên đời sống không còn chút tự do, một chút nguyên chất của đời sống...

Một đám người đã chết đi. Chỉ còn lại những con mắt đục lờ này. Những vành môi trề trảng này. Những thứ cặn bã văn minh nô lệ nhục nhằn diêm dúa này... Minh hát cho chúng nó nghe. Tao hát cho lũ chúng mày nghe hay sao. Tiếng hát của tao. Tiếng hát vàng của Kim Uyên đã muôn đời trên ngai cao thần tượng, đã đến và đã đi, im lìm, vĩnh viễn. Và bây giờ...

Ánh đèn hồng chợt tắt. Nhạc trỗi một khúc điệu. Tiếng nhạc đồng thiếp cho lời ca mình nhập xác trời lên. Hát đi. Không. Hát cho ai. Đám đông dưới ấy. Những hình hài ma quỷ không tâm hồn không tim não kia. Không. Không hát. Không còn ai nghe nổi tiếng hát mình đâu, không còn một người nào cả. Hãy về sa mạc muôn năm im vắng của mình. Gục xuống. Và đói. Và chết. Cùng với hy vọng một đời người. Tương lai những đứa con. Không. Không thể chết. Đi tìm một đời sống khác. Sao không. Cứ gì phải hát. Hãy kiếm ra tiền bằng cách khác, dù đánh đổi bằng máu nước mắt, mồ hôi. Những người buôn bán không biết hát. Những người làm việc nhọc nhằn không biết hát. Những đời sống khác cũng không cần tới tiếng hát để nuôi nấng. Thôi hãy trở về với mình, thăm lặng và bình yên đi Uyên. Hãy xuống, thật nhanh, khỏi cái bực gỗ nham nhở này, như thủy triều rút khỏi một bờ hoang rác bần. Đi xuống, đi xuống đi Uyên.

Nàng nhếch chân, lùi lại một bước, ra khỏi hân vòng tròn ánh sáng tím hồng dành cho ca sĩ. Và khuất mất trong bóng tối hậu trường. Một ca sĩ khác lên thay

thế, với lời cáo lỗi của người giới thiệu. Với một lý do kỹ thuật nhà nghề của sân khấu.

Luân dịu dàng khuyên can nàng ở bàn nhỏ bé kê gần sân khấu :

— Tôi không can được chị, cứ để chị lại đây như chị muốn. Nhưng tôi đã đoán trước là chị không thể trao tiếng hát mình cho bày quái vật kia. Tất nhiên là chủ phòng trà vồn vã. Tiếng chị là tiếng vàng. Họ sẽ hái ra vàng gấp mười lần họ trả cho chị. Nhưng mà rồi chị xem. Kìa, cái gì bên kia, quái vật lại bắt đầu màn múa rối, đêm nào cũng thế, ở đây không còn không khí trang nhã ngày xưa nữa.

Uyên ngồi xuống ghế, đối diện và xa cách Luân :

— Dù sao cũng lại mang ơn anh ráp nối tôi với chủ phòng trà như tôi mong muốn và yêu cầu. Tôi không thể hát. Không bao giờ nữa. Chỉ còn tự nghe thấy tiếng mình thôi. Tiền anh cho mượn tôi vẫn chưa tiêu hết. Tôi sẽ làm vốn, buôn bán, mở chút quán ăn, và sẽ trả được nợ cho anh...

Bên kia, trong góc phòng, bỗng bật lên một tiếng choang ngẩn và khô. Tiếp theo là tiếng người kêu gọi lao xao và xê dịch ầm ầm của bàn ghế. Đèn bật sáng. Uyên nhìn về phía đám đông và kêu lên :

— Trời ơi, Quế Anh kia.

Người đàn bà đang vung tay chống cự dữ dội với một người đàn bà ôm cứng hai vai mình là Quế Anh. Mái tóc rối quăn quanh cổ mặt bơ phờ, áo quần xốc xếch, nàng đang đánh đu mình vào người đàn bà như cướp giật một vật gì...

Uyên nghe rõ tiếng Hoạt kêu to :

— Em cứ buông nó ra đi, con mẹ điên rồi.

Người đàn bà đẹp mặc áo vàng, cồ hờ xuống tận ngực, cồ tai lấp lánh kim cương đang ôm chặt hai vai Quế Anh, nghe Hoạt nói, lẳng lẳng buông tay ra, cúi xuống vạt áo lấm lem rượu đồ cau mày bức tức, ngồi phịch xuống ghế...

Nhưng Quế Anh vẫn không nhường, lặn xả vào người đàn bà lần nữa, hai tay vung lên, như điên dại.

Hoạt quay lại phía quản lý, thản nhiên :

— Quá lắm rồi, gọi giùm cảnh sát.

Rồi tay áo xắn lên, bằng tất cả sức mạnh, Hoạt giằng Quế Anh khỏi người đàn bà mặc áo vàng, đẩy dúi nàng về đằng sau. Mắt thẳng bằng Quế Anh ngã lặn vào hàng ghế trống gần quầy, và đau đớn lẫn cảm hờn mù quáng làm nổi bùng cơn điên, thuận tay, nàng vớ chai rượu của người nào uống dở trên quầy, ném mạnh về phía bàn của Hoạt. Có tiếng hét thất thanh của người đàn bà. Tiếng xôn xao của còi cảnh sát thét lên phía cầu thang... Hoạt vừa lau những vết rượu trên vạt áo người đàn bà, vừa nói :

— Chúng tôi đang ăn uống với nhau thì người đàn bà kia xông tới vớ áo tôi kéo đi. Tôi gạt tay bà ta. Và bà ta xông vào người đàn bà này hành hung.

Hoạt chỉ nói vắn tắt, dù sự thật không đơn giản như vậy...

— Xin ông cho biết liên hệ với người đàn bà như thế nào.

— Liên hệ à ? Quen cũ. Còn bà đây à, sắp là vợ tôi.

Người quản lý đang tay chỉ trỏ phân bua về những thiệt hại bất ngờ do người đàn bà gây nên...

Trong một giây, Quế Anh bỗng tỉnh ra và cảm nhận rõ tất cả nỗi nhục nhằn của một tấn kịch hạ màn. Nàng cố lết ra khỏi đám đông, đi lần xuống cầu thang, nhưng không còn kịp nữa. Người cảnh sát đã chộp lấy hai cườm tay nàng, rồi đám đông giãn ra, về phía trước, một cánh màn buông tăm tối như trời ngoài kia gian phòng rục rở.

Mọi chuyện xảy ra như ở ngoài đời sống và tâm trí nàng. Nàng tưởng thấy mình, như một người thứ hai nào khác, đã đi qua những dãy bàn ghế đông đảo, nhếch người lên khỏi những tay chân lều nghêu của đám đông, tiến sát tới bàn của bọn Hoạt đã nói cười huyên náo hàng giờ. Nàng gỡ cánh tay của Hoạt choàng quanh vai người đàn bà áo vàng, và nàng nói, đứng đưng, thản nhiên như vợ nói với người chồng sở hữu của mình :

— Bỏ đấy, đủ rồi, anh đi về với em.

Hoạt quay lại. Người đàn bà quay lại. Rồi tất cả bọn người ở bàn Hoạt đều quay lại, nhìn nàng, chăm chú, khinh miệt, thách thức như nhau. Hoạt bật lên cười rồi quay lại vị trí cũ, vẫn cánh tay choàng qua vai người đàn bà nhìn lên sân khấu.

Thà là một lời xua đuổi, một câu trêu tức, hay bất cứ gì khác. Còn hơn là vẻ khinh miệt ruồng rẫy ngang ngược kia của Hoạt. Lòng sôi lên như một chảo dầu, Quế Anh níu vai Hoạt lắc mạnh.

— Em nói, anh đi về, với em.

— Bà muốn cái gì bây giờ đây nào. Hoạt nói, không

quay lại, tay vỗ vỗ vào vai người đàn bà áo vàng, dỗ dành.

— Anh buông con kia ra, và đi về với em.

Người đàn bà áo vàng đứng phắt dậy, giật tay Hoạt khỏi vai mình, quắc mắt nhìn Quế Anh :

— Cô gọi ai là con kia ở đây.

— Tao gọi mày, là con kia.

Hoạt kéo người đàn bà áo vàng lùi lại sau ghế.

— Em ngồi yên đấy, mặc anh nào.

Chộp hột vào khoảng không, Quế Anh điên người lao mình về phía người đàn bà.

Tại sao ta đã làm như thế... Nóng nảy. Điên cuồng. Mù quáng. Nhục nhã. Bẽ bàng. Lòng tự ái hung hăng không thỏa. Sự tuyệt vọng không cùng dồn đuổi tới vực thẳm một đời người... Tại sao. Người đời vẫn yên vui và bình thản thế. Nó có đầy đủ tất cả mọi điều, mà không cần sức sạo kiếm tìm mượn vay giằng xé... Còn ta. Ta đã lao mình tới. Liều thân. Để không có gì trong hai tay, cho tới bây giờ... Phút chốc, nàng nhận ra mình tồi tệ và khốn nạn, thiệt thòi hơn bất cứ loại đàn bà nào khác. Uyên uyển chuyển, dịu dàng, trầm tĩnh. Mà bền vững, cương quyết, nồng nàn, không có gì đó nhưng mà suốt đời không người nào có thể thắng nổi không thể vượt qua hay chiếm đoạt được những gì tự tạo. Người đàn bà vợ trước của Hy đã tìm đường riêng cho đời mình, không ràng buộc và lệ thuộc ai, dù là bình tĩnh yêu, chỉ cho đi mà không cần nhận hưởng. Cho đến người đàn bà áo vàng kia, bây giờ, trong tay Hoạt. Nó sẽ là người tình chốc lát của Hoạt. Sẽ là vợ sắp cưới

của Hoạt. Hay sẽ là gì gì đi nữa thì mọi điều tự nó đã sắp đặt. Trái cây chín muồi sẽ rụng. Bông hoa nở sớm sẽ chóng tàn. Mọi sự đều có kết quả sẵn trong điều kiện nó cư mang. Tại sao ta níu kéo. Ta kiếm tìm. Ta đu mình vào những dây tơ mong manh... Và chỉ biến thành xác nhện khô quăn đơng đưa trước gió.

Ra đến đường, ở chỗ tối, Quế Anh dừng lại, nàng mở ví, lục soát hết tất cả khoản tiền còn lại, dúm vào tay người cảnh sát và thản nhiên nói :

— Xem như số tiền này tôi nộp phạt cho ông, buông tôi ra. Tôi là bà Trần Hy. Ngày mai là đám tang nhà tôi. Lúc này tôi say rượu gây gổ với mấy người bạn. Chuyện chỉ có thế. Ông giữ tôi chỉ mất công, chẳng ích lợi gì cả. Đến bớt người ta lại đưa tôi về, hay tôi về từ đây cũng thế. Hãy thả tôi ra ngay... Đó chỉ là chuyện lăm lăm. Và cả ông cả tôi cũng đều lăm lăm hết.

Nàng cảm thấy mình nói vào khoảng không và cánh tay nào kéo mình lên xe, rồi là tiếng xe chạy dài trên con đường phố vắng.

— Tôi đã nằm thếp đi một lúc không biết là bao lâu trên phiến đá lớn trong vườn. Lúc tỉnh dậy, gió lạnh quá, bò vào nhà thì không còn thấy họ đâu nữa cả. Cả ba người cùng đi, hay đi trước đi sau tôi cũng không biết. Cũng không đoán nổi chuyện đã xảy ra thế nào cho họ. Chờ đến tối, không thấy họ trở về, tôi đoán chừng có chuyện không lành xảy ra... Linh tính bảo là bà ấy bị cái gì đó, và họ đã đến nhà thương. Tôi tìm tới hai ba nhà thương, hỏi mới biết đích chỗ của bà ấy nằm. Gặp tôi, bà nói qua những việc xảy ra, không có gì đáng kể. Bà cho biết là bà đã ho ra huyết và ngất đi, rồi ông đưa bà vào nhà thương. Nhưng đến chiều, thì ông bỏ đi mất. Tôi ngồi lại với bà cho đến tối, rồi thì...

— Cậu nói dối, bà Uyên không hề khai cậu có tới gặp ở nhà thương... cậu nhớ, cậu nói sai chi tiết là tình cờ tự buộc tội. Cậu cũng là người bị tình nghi, cậu

đừng tưởng với tư cách là nhân chứng, cậu sẽ được xử nhẹ.

— Tôi có gặp bà ấy...

— Cậu không gặp bà ấy tối hôm đó. Vậy cậu phải khai rõ là tối hôm ấy cậu làm gì, ở đâu. Cậu bảo cậu không về nhà.

— Tôi không về nhà, tôi đã theo dõi từ đầu đến cuối tấn kịch, vì vậy mới có thể làm nhân chứng vụ này.

— Cậu không đến bà Uyên, không ở nhà, và cũng không tới một người bạn, vậy cậu rình sẵn ở chỗ nào đó.

— Tôi không rình, không rình, tại sao tôi lại rình. Rình cái gì mới được chứ.

— Cậu bình tĩnh lại. Cậu rình nạn nhân của cậu.

— Không, không phải thế.

— Không phải chỉ cứ chối suông mà đủ. Cậu phải nói thật, hoặc trưng bằng cứ là cậu không rình nạn nhân từ đầu.

Bà Mân níu chặt cánh tay chồng ở hàng ghế dưới.

— Thôi nguy rồi mình, tại sao nó lại nói quanh như vậy. Chính nó nói với mình tối ấy đi lại nhà thương và gặp bà Uyên mà. Người ta lại nói nó không gặp bà ấy. Vậy đã có chi tiết nào chứng tỏ rằng nó rình như họ nói.

— Mình xem nét mặt nó kia, nó bối rối, vì một lẽ gì đó, nó ngượng, nó không chịu nói thật. Nó không dính gì vụ này ngoài vai trò nhân chứng.

— Hân ơi, nói thật đi con.

Hân nhìn xuống, bắt gặp những cặp mắt chăm chú tò mò nhìn lên. Rồi hai con mắt thẳng thốt, đại khờ

dừng lại ở Uyên mặc áo đen ngồi ở hàng ghế đầu, nó như bị thôi miên trong cơn mộng, và lắp bắp nói không ngừng nghỉ, hơi thở hỗn hển, mặt đỏ chín :

— Phải, tôi không gặp được bà ấy tối hôm đó. Tôi có đi tìm khắp các nhà thương, nhưng không ai nói rõ chỗ của bà ấy. Tôi cho là bà không đi nhà thương. Và ông bà đã giải hòa với nhau, đưa nhau đi chơi đâu đó. Tôi lân la tìm họ ở những nhà hàng, cho đến gần khuya. Không có...

— Cậu tìm bà ấy thật à, để làm gì.

Hân lúng túng, đỏ mặt.

— Tôi muốn gặp, muốn thấy bà ấy, vậy thôi. Tôi... không thể không thấy mặt bà ấy tối hôm đó...

— Cậu... đối đãi với bà ấy thế nào.

— Đó là việc riêng của tôi.

— Cậu... yêu thương người đàn bà đó, có phải không.

Mặt Hân đang đỏ bừng bỗng chìm xuống, tái nhợt rồi mày mắt như giật lên trong một nỗi xúc động không kìm giữ nổi.

Đôi mắt đỏ mọng ướt đầm cúi xuống hai bàn tay vặn xoắn vào nhau, Hân nói bung ra :

— Tôi yêu bà ấy.

Ông Mân cảm thấy móng tay vợ bấm chặt vào bàn tay mình đến chảy máu, rồi bàn tay ấy lỏng ra, rơi xuống trên thành ghế.

— Vậy là nạn nhân biến thành tình địch của cậu. Nói ngược lại, tình địch của cậu chính là nạn nhân,

Hân hét lên, trừng mắt nhìn mọi người, mái tóc rủ xuống trán :

— Ông im đi, ông chỉ đoán mò, chỉ lập luận quàng xiên. Đừng so tôi với tên tồi ấy. Hân không bằng tôi, không ngang tôi, tôi khác hân, mặc dù tôi và hân...

— Mặc dù cậu và ông ta cùng yêu bà Uyên, nhưng mỗi người một cách khác, ý cậu muốn nói đây là cậu thì trong sạch, cao thượng, còn ông Hy thì...

— Tôi không khinh bỉ hay nhục mạ chê bai ai hết. Tôi khác ông ta, có thể thôi. Và vì vậy tôi không bao giờ xem ông ta là tình địch tôi. Ông ta có tình như tôi đâu mà tôi địch lại ông ta cho mất công.

Tiếng cười vỡ ra từ những hàng ghế đông nghẹt người...

— Nhắc lại từ đầu, vậy là cậu đi tìm bà Uyên, với mục đích là... chỉ để thấy mặt bà ta thôi. Có phải vậy không.

Hân lặng lẽ gật đầu... Nhiều tiếng thì thầm lao xao trong đám người trẻ. Những cặp mắt nhìn lên Hân có vẻ hài lòng, đồng tình...

— Không gặp bà ấy ở nhà thương, cậu đi đâu.

— Tôi nghĩ là họ đi tới một chỗ nào đó. Tôi tìm tới nhà ông Định... Vì không quen ai trong đó, và vì không dám để ai trông thấy mình, tôi chỉ đứng quanh quần ngoài vườn nhìn vào bên trong...

Không ngờ trước tôi cũng đã có người đứng nấp trong vườn rồi. Người đó cũng như tôi, nhìn vào, dò xét cái gì, lúc ấy tôi... quên hẳn việc tìm gặp bà Uyên, mà để ý đến bóng đen, Ban đầu tôi tưởng chỉ là trộm.

Nhưng người đó không có vẻ rình mò gì cả, cũng không e dè sợ hãi chút nào. Người đó chỉ tránh không để người bên trong thấy mình thôi, vẫn đứng nghênh ngang trong bóng tối.

— Người đó có biết có mặt cậu trong vườn tối không.

— Tất nhiên là không rồi. Người đó không tỏ vẻ chờ đợi hay tìm kiếm cái gì cả. Và không có gì thay đổi, cho đến lúc tôi lạnh và mệt quá, vì đói, và vì cơn say vầng vất điên khủng buổi sáng, tôi mặc người kia, tìm tới sân, chuồi mình vào một chiếc xe không đóng cửa, nằm dí ở băng sau... Tôi thiếp đi và không nghĩ gì ngoài việc cứ chờ đợi cho đến khi trong kia tan tiệc, nếu có bà Uyên, bà ấy sẽ đi ra, và nhất định là tôi sẽ nhìn thấy bà, mà không bị người nào bắt gặp cả...

Nằm trong xe như thế cho đến lúc tôi nghe có tiếng xe rồ máy phóng vút ra cổng. Tưởng là khách về, tôi định nhồm dậy. Nhưng chưa kịp phản ứng gì thì một người đã lao vào trong xe tôi nằm, mở máy phóng theo xe kia. Thành ra suốt cả con đường dài, vô tình tôi ở trong xe sau đang rượt theo xe trước.

— Vậy người lái cái xe có cậu là ai.

— Ông Khang.

Nhiều tiếng kêu kinh ngạc thốt lên từ trong đám người ngồi nôn nao hàng ghế đầu.

— Cậu kể tiếp đi.

— Họ chạy đâu chừng hơn nửa giờ như thế, có vẻ không phải là đuổi bắt nhau, mà cùng theo một cái

gì đó. Rồi ở một khoảng hoàn toàn tịch mịch, vắng hoe, hình như họ rẽ về phía tay trái. Chạy một lúc lâu nữa tôi nghe có tiếng nước tuôn rào rào, từ một cái thác cao. Tôi cố phân biệt những âm thanh nghe thấy bốn bề để đoán xem đây là thác Gougah hay Pongour, nhưng không biết được.

Xe sau dừng cách xe trước một khoảng xa. Ông Khang bước xuống, sau khi đậu xe khuất vào một lùm cây rậm. Tôi nghe ông ta lầm bầm, thằng hèn, không biết nó đến đây làm cái gì.

Chờ cho ông Khang đi xa khỏi xe một khoảng, tôi mới tụt xuống, rón rén lại gần phía xe thừ nhút, đứng sau một gốc cây to, nhìn lại. Tôi nhận ra người vừa xuống xe trước là ông Hy. Trời tối đen như mực, không một ánh sao. Bốn bề im phắc chỉ còn nghe rõ tiếng nước chảy ào ào lẫn với tiếng gió rít trong rừng cây bên kia thác.

Ông Hy tới bên bờ thác nước, đứng im như tượng một lúc lâu, nhìn vào phía nước chảy. Rồi ông Khang bất ngờ cũng tới bên cạnh ông Hy. Từ đó là cuộc đấu khẩu giữa hai người.

— Anh hoảng à, tiếng ông Khang, tôi hứa sẽ không làm gì anh đâu, dù rằng anh đáng được vớt xuống dưới kia.

— Anh tới đây làm gì.

— Anh là thằng tồi, và thằng tồi đi vào bóng tối, tôi phải dò xem thằng tồi dở trò trộm cắp gì.

— Anh gọi người khác như vậy thì còn tiếng nào dành cho mình nữa, ông Hy cười gằn.

— Tôi chỉ thất thế, chỉ bại trận, chỉ què quặt trong thiên hạ, trong mắt vợ tôi, nhưng mà tôi chưa tòi, không bao giờ tòi.

— Cái tiếng tòi dành cho thằng nào níu váy vợ, bê tha bài bạc, bỏ bê gia đình, cả một đời không ra cái mẽ trách gì hết.

— Đâu được. Thằng nào ngồi trên ghế cao, gọi xưng là ông này ông nọ, mà vợ cầm trăm sừng lên đầu cứ nuốt nước bọt làm ngơ, lại đi mê muội thòm thèm vợ kẻ khác, đề vợ người nể nang cho, ấy là thằng tòi đệ nhất trong thiên hạ.

Có tiếng cười ăm ăm trong phòng.

— Cậu nên vắn tắt những câu họ nói với nhau. Đại khái là họ hạ nhục nhau, bằng lời lẽ. Cậu hãy nhớ kỹ những sự kiện chính thôi.

— Sự kiện chính, thì đại khái là họ tranh lời với nhau một lúc như vậy. Cuối cùng, ông Hy im lặng, có vẻ chịu lép, nao núng... Họ như hai đứa trẻ con hơn là hai người lớn đang có việc gay cấn với nhau. Tôi tưởng mọi sự êm dịu và họ sẽ tan rã ai đi đường đó. Nhưng bất thần... Ông Hy như người bị cầm hờn uất ức điều gì không nhìn nổi, chạy ào về phía xe. Ông Khang chưa kịp phản ứng thì ông Hy đã trở lại, đi thong thả từng bước, với cánh tay chìa thẳng về phía trước. Ông ta cười gằn, rít từng tiếng :

— Thì tao như vậy đó, ở đây không có ai cả, không ai nghe những lời như vậy, nhưng mày còn sống, mày còn chà đạp tao, còn dày xéo tao, còn làm mất mặt tao, còn cào cấu lên mặt mày tao. Phải rồi, tao là thằng khốn,

thằng tôi, thằng bị vợ cầm súng, thằng đàn ông bám riết lấy chút ghế ngồi trong xã hội, chịu đủ đe trên búa dưới đe được một đời an nhàn, đầy đủ, có một bề ngoài rơm róc, xa hoa, được những điều ưu đãi của những con heo con lợn trong xã hội. Mày biết là khối thằng như tao. Chúng nó không nhận ra gì, không tỉnh ra đâu, chỉ an nhiên phê phỡn, nhưng vô phước là tao nhận ra tất cả những điều đó, từ ngày tao yêu Uyên, từ ngày tao muốn sống bằng, sống với hình bóng của vợ mày. Mày là cái bóng ma đe dọa và ám ảnh, tràn lấn hết đời sống tao. Tao không muốn nhìn thấy mày ở thành phố của tao nữa...

Tôi cuống cả tay chân, muốn chạy ra, ôm chặt lấy ông Hy đang sau bắt thần, làm thế nào cho cái súng rơi xuống. Nhưng mà nhanh hơn tôi, ông Khang đã nhào lại, từ phía trước mặt ông Hy, chụp cánh tay ông ta, vặn xéo đi. Cây súng vẫn không rời khỏi tay ông Hy. Hai người vặn xoắn lấy nhau. Một đảng muốn giết. Một đảng muốn gỡ chiếm lấy cái súng. Tôi nghĩ là ông Khang không thêm giết ông Hy mà chỉ muốn đoạt cây súng vút đi.

Quả nhiên ông Khang kêu :

— Nếu muốn sống, mày vút cây súng đi, mày không bao giờ làm chết được tao, thứ như mày chỉ làm chết được nỗi mày.

Hai người đập chổi để lấy đà sức mạnh về mình. Họ lết dần ra gần bờ vực. Tôi nghẹt thở, mồ hôi ra ướt đầm người, muốn chạy ra phía họ, nhưng tay chân ôm quặp lấy thân cây không nhúc nhích được nữa...

Rồi một tiếng súng nổ vang lên. Tôi chỉ nghe tiếng veo bên tai rồi thì bàn tay đau rát như dao lửa gọt hết da. Tiếp theo là tiếng ông Khang la :

— Buông cây súng ngay xuống.

Không có tiếng đáp lại. Tôi nhìn về phía họ. Thân hình ông Hy uốn cong như một cây cung co rút ra khỏi hai cánh tay lực lưỡng của ông Khang, quyết giữ lấy cây súng, cố tìm cách bắn viên thứ hai. Rồi trong một chớp mắt, tôi thấy cây súng nhỏ trong tay ông Hy đã lọt vào tay ông Khang im lìm mũi chúc xuống đất. Ông Hy điên cuồng nhào tới. Ông Khang nhếch người bắt thần về phía trước, và ông Hy chụp huyệt vào khoảng không, cả thân hình uốn cong rơi xuống dưới đó... phía nước chảy âm âm ..

— Ông Khang đứng im nhìn về phía nước chảy một lúc lâu rồi lẳng lặng quay lại, không hiểu sao, ném phăng cây súng của ông Hy vào bụi cây, tình cờ cây súng rơi ngay vào cạnh chỗ tôi đứng... Rồi ông ta tìm cách dập xóa những dấu vết giày trên cỏ chỗ hai người quần nhau lúc nãy, lên xe phóng đi.

Tôi ngồi bẹp dí ở gốc cây, chưa hoàn hồn vì những sự việc xảy ra, với vết đau rát bỏng trong lòng bàn tay, cho đến khi trời mờ mờ sáng tôi lết ra đường đón xe về nhà...

Nhiều tiếng bàn tán xôn xao nổi lên khắp nơi trong những hàng ghế.

Luật sư hỏi vặn :

— Theo cậu, thì ông Khang vô tội, ông Hy chết vì chính ông ấy trong lúc giằng co cố giữ cái súng huyệt

chân xuống thác. Ông Khang không khai một chi tiết nào như cậu, ông ta chỉ nói hai bên cãi vã nhau, và Hy rơi xuống...

— Ông ấy không muốn cãi, không muốn biện hộ, không tìm cách đỡ vớt cho mình. Ông ta thí mạng cho các người làm gì thì làm. Tôi hiểu. Đòi ông ta, ông ta không còn màng gì đến nữa. Ông ta...

— Hân...

Tiếng Uyên khóc nước nở bật lên từ hàng ghế đầu. Hân ngo ngác nhìn xuống, cảm thấy những lời nói của mình động chạm đến tâm can và nỗi đòi thầm kín của Uyên, bối rối nín thinh.

— Những điều cậu nói đều ngoài lẽ, vô bằng cứ. Không có cái súng nào cả. Không có phát súng nổ nào cả. Mà chính ông Khang đã xô ông Hy xuống thác.

Hân gắt lên :

— Tôi biết các ông sẽ lý luận kiểu hai với hai là bốn như vậy. Tôi biết các ông không tin ở lẽ phải trong lời nói của một đứa nhỏ tuổi, cũng không tin và không hiểu gì tình người ta, các ông chỉ lý và luật, một cách thẳng tuột, mù quáng, ích kỷ công thức. Các ông không biết cái cóc gì hết.

Tiếng những bàn tay dấm ăm ăm xuống mặt bàn dữ dội bảo Hân im. Bà Mân nhồm dậy, gọi con, lạc giọng :

— Hân, im đi con.

Hân cười nhạt, đảo mắt nhìn quanh, bắt gặp những tia mắt thiện cảm và tin tưởng chiếu vào mình, can đảm và hăng hái nói tiếp như đồng nhập mê man :

— Đối với các ông, muốn nói chuyện là phải bằng

có, bằng có, đời sống chẳng có cái gì làm bằng có được. Như tôi đây, như cha mẹ tôi ngồi kia, như bà Uyên, như những hành động và ý nghĩ của ông Khang, như tính hèn nhát của ông Hy đã chết, mỗi một người đều giấu kín những bí ẩn riêng tư, và những bí ẩn kia đã tạo nên thảm kịch này, vậy mà, có cái gì làm bằng có đâu...

— Cậu không được nói gì ngoài câu hỏi của tôi.

— Những người ngồi kia, hàng trăm bạn trẻ của tôi kia, họ đến để phán xét các ông chứ không phải các ông phán xét được họ. Các ông không tin gì vào tuổi trẻ, thiếu kinh nghiệm thiếu kiến thức, thiếu những mảnh khoé thủ đoạn của người lớn thường bịp nhau. Nhưng chúng tôi có khí giới mà các ông không có, đó là sự thông cảm, đúng hơn là niềm cảm ứng sâu xa giữa những tấm lòng với nhau, chính điều đó giải thích được hết mọi điều, và xóa tội hết những người phạm tội...

Tôi xin lỗi đã làm nhảm nói nhiều. Không ích gì hết. Các ông còn trăm ngàn phiên tòa khác để xử theo lối công thức của các ông, thật ra là chỉ nối kết những sự kiện và suy đoán lẫn mò, lảm càm. Vậy, các ông cần bằng có tôi sẵn sàng trưng những bằng có như các ông muốn.

Hân lần tay lên ngực, cởi phanh những nút áo, rút trong bụng ra khẩu súng nhỏ. Nó đặt khẩu súng giữa bàn và đưa bàn tay phải lên :

— Tôi đã nhặt khẩu súng, mang về, còn đây là vết đạn sượt qua lòng bàn tay hôm ấy, từ ông Hy bắn. Và đây nữa, Hân lần tay vào túi quần lôi một mảnh vỏ cây

lớn, mảnh vỏ cây phía trên bàn tay tôi, bị tầm đạn gỡ bung ra. Các ngài cứ việc lên nơi xảy ra tai nạn kiểm lại dấu vỏ cây chỗ tôi đứng, dựng lại tấn kịch, dò chừng tầm đạn đi, kiểm lại xem quả có phải khẩu súng này của ông Hy vẫn dùng lúc đi đường hay không...

Tiếng bàn tán xôn xao khắp phòng. Luật sư hỏi câu chốt :

— Như vậy, tại sao cậu không khai ngay trước khi ông Khang bị giữ.

— Lúc đó tôi không muốn khai, tôi định hủy bằng cớ, tôi muốn... ông Khang bị tù.

Hai con mắt đỏ hoe, ông Mân bỏ mặc vợ ngồi chết đững ngẩn ngơ trong ghế, chèo hai tay qua những hàng ghế đông người, quạt vòng vây xung quanh Hân, hai bàn tay chộp xuống vai con. Ông ta lấp bấp trong tiếng cười mỉa máo :

— Vậy là mày lớn rồi, mày hơn cả tao, mày dám qua mặt tao rồi, con ơi.

Dưới ghế, Uyên đứng phắt dậy. Nàng nắm chặt bàn tay Thu trong tay mình, kéo bạn ra ngoài hành lang. Qua màn nước mắt long lanh, Uyên thấy trời như hẫng lên một khoảng xa xanh cao vút bên ngoài những vòm cửa rộng. Tiếng lao xao bốn bề im bật lắng chìm. Nàng cảm thấy nổi gò dâng lên, ngộp và mát khắp ngực, rồi hai chân lao đao như đi trên biển sóng, nàng kéo tuột bạn xuống những bậc cầu thang rộng mênh mông. Trăm muôn hồi chuông giống giả vang rền trong trí nàng rộn rã vui buồn lẫn lộn... Nàng tưởng mình vui mừng đến chết ngất hoang mê đi. Nhưng không phải. Nàng tưởng

mình buồn tủi đến rã rời tê liệt đi. Cũng không phải. Nàng tự hỏi mình có còn mình đây không. Hay chỉ là con người rơm sẽ cháy ngút trong lửa hồng ngày tháng. Bây giờ. Bao giờ... Khoảng mát rượi ở ngực biến trôi đi nhanh như nước rút. Bây giờ chơi với, hư hao, lênh đênh. Nàng đang rơi nhanh vào một khoảng không. Nàng nghe tiếng mình nhủ thầm, tất cả không là gì hết, cả những điều xảy ra, những điều sắp tới, đời mình, tất cả, không nghĩa lý gì hết. Nước mắt Uyên bỗng ứa ra giàn giụa chảy dài xuống hai má. Vậy thì ta còn gì. Nỗi buồn cũng không. Niềm vui cũng không. Những biến động âm ỉ cũng không làm cho ta xúc động như một người thường. Vậy ta là gì, ta là ai.

Nàng buông tay Thu, đứng dừng trong sân nắng, nhìn đắm đắm trong hai con mắt bình thần trong trẻo của bạn. Nàng bỗng tìm thấy trong đôi mắt kia, đôi mắt phản ánh của một thời ấu thơ trong vắt của đời người, cái cõi không dịu dàng hư huyền, vô thường vô phạt, vô tội vô phúc, không địa ngục, không thiên đường, không tình yêu tình ghét kia, tiếng hát mình in như một đường tơ chuốt bằng mật ngọt, óng ả, im lìm, đông đưa, cảm dỗ, thứ tiếng hát bây giờ, bao giờ vẫn chỉ hát trong im để tự mình nghe thấy tiếng, tiếng hát kêu gọi thao thức với tình, và vì không cất tiếng kêu nên suốt đời tình chẳng bao giờ tìm tới bên lòng mình. Nàng nghe mình kêu lên, trong im, anh Luân ơi, tôi hát được rồi, tôi bỗng hát lại được rồi, cho một mình tôi nghe thấy tiếng...

Lần trong thứ tiếng hát thình không của chính mình, Uyên nghe lẫn lời Hân rung động gọi đằng sau. Nàng muốn quay nhìn lại. Nhưng bỗng hình dung ra hai con mắt buồn bã và nồng nàn của Hân, nàng lại nắm tay Thu, kéo bạn đi nhanh ra đường, lần trốn vào đám đông. Cùng lúc, nàng cảm thấy như, chính vì một phút trốn tránh kia mà hai con mắt buồn thảm và đắm đuối âm thầm của người con trai sẽ ám ảnh suốt phần đời mình còn lại.

TÌNH YÊU, ĐỊA NGỤC
truyện dài của NGUYỄN - THỊ
HOÀNG, bìa DUY THANH,
NGUYỄN-ĐÌNH VƯỢNG xuất
bản lần thứ nhất, in xong ngày 1
tháng 8 năm 1971, ngoài 3.000
bản thường, còn có 5 bản đặc biệt
in trên giấy bạch vân thượng hạng
bản thường, còn có 5 bản đặc biệt
in trên giấy bạch vân thượng hạng
và 30 bản giấy trắng, dành riêng
cho tác giả và nhà xuất bản.
Giấy phép xuất bản số 2370/BTT/
PHNT, Sài Gòn ngày 28-5-1971.